

Xuyên Không, Ta Kết Duyên Cùng Tổ Tiên!

Contents

Xuyên Không, Ta Kết Duyên Cùng Tổ Tiên!	2
1. Chương 1: Ta Xuyên Không Rồi Sao???	3
2. Chương 2: Tên Của Ta Là Lăng Sảnh Nhi!!	3
3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ!!!	5
4. Chương 4: Ta Là Lý Triễn Phong!!! (1)	6
5. Chương 5: Ta Là Lý Triễn Phong!!! (2)	7
6. Chương 6: Ta Là Lý Triễn Phong!!! (3)	8
7. Chương 7: Ta Không Biết Cười Ngửa!!!	9
8. Chương 8: Gặp Gỡ Vũ Hạo Nghi!!!	11
9. Chương 9: Quay Về Hiên Phong Các!!!	12
10. Chương 10: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (1)	13
11. Chương 11: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (2)	15
12. Chương 12: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (3)	16
13. Chương 13: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (4)	19
14. Chương 14: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (5)	20
15. Chương 15: Gặp Gỡ Doãn Chính!!!	22
16. Chương 16: Nụ Hôn Đầu Của Ta!!	25
17. Chương 17: Gặp Gỡ Tinh Ngọc!!!	28
18. Chương 18: Gặp Lại Người Em Song Sinh, Lăng Ngạo Quân!!!	30
19. Chương 19: Hôn Lễ Có Biến!!! (1)	33
20. Chương 20: Hôn Lễ Đại Biến!!! (2)	36
21. Chương 21: Âm Mưu Của Loài Rắn: Ngắm Phong Cảnh!!!	39
22. Chương 22: Đi! Đi Kỹ Viện!!!	41
23. Chương 23: Âm Mưu Của Loài Rắn: Chia Rẽ Nội Bộ!!!	43
24. Chương 24: Bỏ Nhà Ra Đi!!! (1)	44
25. Chương 25: Bỏ Nhà Ra Đi!!! (2)	46
26. Chương 26: Đi Tìm Thuốc Dẫn!!!	48
27. Chương 27: Chờ!!!	49
28. Chương 28: Người Lạ Mặt!!!	51
29. Chương 29: Tỉnh Dậy Sau 1 Giấc Ngủ Dài!!!	52
30. Chương 30: Cầu Hôn Thời Hiện Đại!!!	54
31. Chương 31: Chia Sẻ Bí Mật!!!	55
32. Chương 32: Đạo Phổ + Làm Người Nổi Tiếng!!! (1)	56
33. Chương 33: Đạo Phổ + Làm Người Nổi Tiếng!!! (2)	58
34. Chương 34: Quay Về Hiên Phong Các Giải Quyết Chính Sự!!! (1)	59
35. Chương 35: Quay Về Hiên Phong Các Giải Quyết Chính Sự!!! (2)	61
36. Chương 36: Đến Kinh Thành Gặp Thái Hậu Nương Nương!!!	62
37. Chương 37: Gặp Cướp!!!	63
38. Chương 38: Đuôi Chuột Lòi Ra Rồi Nhé!!!	64
39. Chương 39: Tham Kiến Thái Hậu Nương Nương!!!	66
40. Chương 40: Sự Thật Được vén Rèm + Ta Muốn Có 1 Đứa Con!!!	67
41. Chương 41: Gặp Lại Vũ Hạo Nghi Và Vũ Hạo Tuyết!!!	69

42. Chương 42: Bắt Đầu Biết Ghen Tuông!!!	70
43. Chương 43: Xâm Nhập Phủ Tế Tướng!!! (1)	71
44. Chương 44: Xâm Nhập Phủ Tế Tướng!!! (2)	72
45. Chương 45: Đi Xuống Phía Nam!!!	73
46. Chương 46: Nhìn Lại Lý Gia!!!	74
47. Chương 47: Làm Từ Thiện!!!	76
48. Chương 48: Phu Nhân Của Hiên Phong Các Rất Được Dân Chúng Kính Yêu!!!	78
49. Chương 49: Hoa Đào Trang Bốc Cháy!!!	80
50. Chương 50: Quay Về Tiên Sơn!!!	81
51. Chương 51: Các Couple Ra Đời!!!	83
52. Chương 52: Các Couple Ra Đời!!! (2)	85
53. Chương 53: Quay Về Hiên Phong Các!!!	87
54. Chương 54: Tiến Tới Đại Hội Võ Lâm!!!	89
55. Chương 55: Đại Hội Võ Lâm!!! (1)	90
56. Chương 56: Đại Hội Võ Lâm!!! (2)	92
57. Chương 57: Đại Hội Võ Lâm!!! (3)	94
58. Chương 58: Đại Hội Võ Lâm!!! (4)	96
59. Chương 59: Đại Hội Võ Lâm!!! (5)	98
60. Chương 60: Đại Hội Võ Lâm!!! (6)	100
61. Chương 61: Đại Hội Võ Lâm!!! (7)	102
62. Chương 62: Đại Hội Võ Lâm!!! (8)	105
63. Chương 63: Đại Hội Võ Lâm!!! (9)	107
64. Chương 64: Đại Hội Võ Lâm!!! (10)	109
65. Chương 65: Đại Hội Võ Lâm!!! (11)	111
66. Chương 66: Đại Hội Võ Lâm!!! (12)	115
67. Chương 67: Đại Hội Võ Lâm!!! (13)	118
68. Chương 68: Một Sự Khởi Đầu Mới!!!	120
69. Chương 69: Lễ Thành Thân!!!	122
70. Chương 70: Phiên Ngoại!!!	125
71. Chương 71: Cuộc Gặp Gỡ Của Vũ Hạo Tuyết!	126
72. Chương 72: Cuộc Gặp Gỡ Của Vũ Hạo Tuyết!	127
73. Chương 73: Tâm Sự Của Lý Triển Phong!	128
74. Chương 74: Tình Yêu Của Lý Triển Anh! (1)	129
75. Chương 75: Tình Yêu Của Lý Triển Anh! (2)	132

Xuyên Không, Ta Kết Duyên Cùng Tổ Tiên!

Giới thiệu

Đây là truyện xuyên không của nàng, câu chuyện đầy những điều hấp dẫn. Nàng, Lăng Sảnh Nhi đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-khong-ta-ket-duyen-cung-to-tien>

1. Chương 1: Ta Xuyên Không Rồi Sao???

Tập đoàn Sky, tầng thượng. . . . NewYork, Hoa Kỳ.

- Thủ lĩnh, sắp tới giờ lên máy bay rồi ạ!!! - Người đàn ông đang cúi đầu cung kính nói với 1 người ngồi trên chiếc ghế đen đang quay lưng ghế về phía hắn đọc. . . tiểu thuyết!

- Hmm. . nhanh vậy sao!!! - Người đó quay ghế lại. Đó là một cô gái đang mặc bộ đồ bó màu đen với đôi mắt to tròn, nhìn rất bắt mắt. - Felix, sao tôi cứ có cảm giác lạ.

- Thủ lĩnh đang lo việc gì? Chuyến đi đến Ý gặp nhà Vongola lần này có vấn đề gì sao? - Người đàn ông tên Felix đó dò hỏi với vẻ mặt lo lắng. Thủ lĩnh đã đi biết bao nhiêu lần tại sao lần này lại nói như vậy.

- Không có gì, anh đã tìm được em trai tôi chưa??? - Cô gái đó hỏi với vẻ mặt thất vọng. Đã 2 năm rồi nó như bốc hơi trên đời này, đứa em song sinh mà cô yêu thương nhất.

- Dạ, tạm thời vẫn chưa ạ! - Felix khó xử mà nói. Cùng lúc đó tiếng điện thoại reo lên, Felix nhắc máy nói gì đó rất ngắn gọn rồi cúp máy. - Thủ lĩnh, đã tới giờ lên máy bay rồi ạ.

- À, vậy đi thôi!

~0

~Trên máy bay, đoạn đường đến Ý.

Ngồi trên máy bay trong khoang hạng nhất cô gái đó đang đọc tiểu thuyết thì. . .

“Ầm. . . Ầm. . . ”

- Chuyện gì xảy ra vậy? . Cô hỏi mọi người.

- Thủ lĩnh, máy bay gặp sự cố hãy thắt dây an toàn vào đi ạ! . 1 người đàn ông đang cố gắng bám vào chiếc ghế để giữ thăng bằng và cũng không quên lo lắng cho chủ của mình.

- Mọi người hãy cố gắng giữ bình tĩnh, các người đi xem thử những người ngồi trong máy bay như thế nào đi, phụ giúp những người trên máy bay đi.

- Vâng. Mọi người đều tản đi hết, chỉ còn cô ngồi lại đây 1 mình đọc tiểu thuyết. . tiếp.

Bỗng nhiên máy bay lại lắc mạnh hơn rồi lao xuống.

- Cái gì vậy nha, sao đọc tiểu thuyết chứ...Cô la toán lên trong khi mặt không đổi sắc, tim không nhảy khi máy bay đang gặp sự cố thế này mà chỉ lo cho quyển tiểu thuyết. Bó tay.

Không biết sao 1 hố đen hiện ra, cô như 1 cục sắt bị nam châm hút vào....

- Chị, cẩn thận...

2. Chương 2: Tên Của Ta Là Lăng Sảnh Nhi!!!

Tiếng chim hót, tiếng suối chảy nghe thật êm tai nha. .

Gì?

Nghe được tiếng động, người nọ tiến lại hỏi thăm

- Người tỉnh?

Tiếng Trung Quốc? Sao có người nói tiếng Trung Quốc ở đây?

Cô mở mắt nhìn người đó. Cô ngạc nhiên thốt lên

- Bằng Tâm, sao con lại ở đây? Hử? Sao con ăn mặc giống trang phục cổ quá vậy?

- Ai là Băng Tâm? Người nói gì vậy ta không hiểu. Mặc dù nghe không hiểu nhưng người đó vẫn nghe được tên người mà cô gọi.

Cô ngạc nhiên nhìn người trước mặt mình, đó là 1 cô gái y hệt Băng Tâm mặc dù già hơn, nhưng cái cô ngạc nhiên nhất là cách ăn mặc của cô gái này, rất giống trang phục trong phim nha, bộ váy dài màu trắng, mái tóc dài được bới lên 1 cách cầu kỳ. Cũng lúc này cô mới nhìn kỹ lại xung quanh cô, 1 ngôi nhà bằng tre, giường tre, nhìn ra cửa sổ cũng là 1 rừng tre.

- Tôi sao lại ở đây? . Cô dùng tiếng Trung Quốc để nói với cô gái đó.

- Người ngắt bên dòng suối, ta thấy vậy nên mang người về đây. Người là ai? - Sao lại nằm ở đó? . Nữ nhân mặc trang phục kỳ lạ đó thật làm nàng tò mò, cả người mặc đồ đen, có phải là thích khách không? Chẳng lẽ họ tìm được nàng sao?

- Trước hết, cho tôi hỏi 1 câu đã, đây là thời nào vậy? . ,

- Năm Vĩnh Lạc, mùng 7 tháng 6, triều nhà Lãng. Người không biết sao?

Cái gì? Chẳng phải cô đang ở năm 2011, thời của tổng thống Obama ở Mỹ sao? Không lẽ...xuyên không sao?

- Cho tôi vài giây sắp xếp vấn đề nào.

Uhm, đầu tiên cô đang ở trên máy bay sang Ý để gặp Băng Tâm giải quyết những thông tin sai về K. Sau đó máy bay gặp sự cố, cô đang ôm quyển tiểu thuyết “Trò chơi nguy hiểm” đọc thì 1 cái hố đen xuất hiện, sau đó khi tỉnh dậy cô đang ở đây. Từ cái ghế nệm êm biến thành giường tre, tiếng chim hót, suối chảy thay cho tiếng động cơ của máy bay sao? ...OMG! ! Cô xuyên không sao? Cô được xuyên không sao? Xuyên không có thật sao?

Nhìn trăm biểu hiện trên khuôn mặt của người con gái kỳ lạ đó, lúc dờ ra, lúc thì nhú mày, lúc thì vui mừng. Nàng có chút nghi ngờ, nàng ấy bị điên sao?

- Người không sao chứ?

- Tôi...Tôi xuyên không rồi sao??? .

Không gian tĩnh lặng.

- Người không phải người ở đây sao? . Nàng có thể hiểu câu nói đó của nữ nhân đó, vậy nàng ấy có thể hay không giúp nàng, nàng đã sống trong hận thù bao nhiêu năm, ông trời đã đáp ứng ý nguyện của nàng rồi sao?

- ye. . tỉnh dậy là thấy ở đây? Bà có vẻ muốn tôi giúp gì thì phải?

- Người. . tại sao lại biết được? . Nàng bất ngờ vô cùng khi nữ nhân này lại có thể biết được nàng đang suy tính kế hoạch này.

- Không ngại giấu bà, tôi có thể nhìn được tâm người. Cô tự tin mỉm cười mà trả lời.

- Nếu giết người thì sao? . nàng rất kinh ngạc nhưng vẫn muốn tìm đáp án từ con người kỳ lạ đó.

- Ở thế giới của tôi, tôi là sát thủ. Nói đi là ai?

- Khi nhìn thấy người thì ta đã rất quý người vì vậy ta sẽ kể cho người nghe câu chuyện của ta, khi nghe xong người có sẽ phải suy nghĩ lại có nên giúp ta hay không, bởi vì người người sẽ giết rất đáng sợ đó. Nàng càng thêm bất ngờ nhưng cũng vui mừng vì nữ nhân này sẽ giúp nàng, nàng tin nàng ấy sẽ làm được.

- Được. Bà hãy kể đi!!!

Rồi câu chuyện được kể lại 1 cách sống động. Cô nghe mà mày nhú lại, bọn đó đúng là 1 đôi trời sinh nha. Theo câu chuyện thì cô biết được thì ra người giống Băng Tâm tên là Liễu Mẫn Châu, là thủ lĩnh của Liễu Y môn, 1 bang phái chuyên về y học, thì ra bà ấy cũng là boss lớn giống cô nha, đáng tiếc lại trúng độc không sống được bao lâu nữa, haizz...

- Tôi giúp bà. Cô nói khi câu chuyện vừa kết thúc trong nửa giây.

- Người không cần suy nghĩ sao?

- Không cần. Vậy khi nào bà muốn tôi giết họ. Cô nói khi tay đang rút 1 tách trà trên chiếc bàn tre, có chút cảm thán, đồ gốm không nha, nghèo thật a. Cô sử dụng và bình phẩm đồ dùng như đang ở nhà của mình vậy, thật là không biết xấu hổ thế nhưng Liễu Mẫn Châu lại xem như không mà đáp lời cô:

- 2 năm nữa, khi đó đại hội võ lâm bắt đầu, ta muốn người cho cả thiên hạ thấy họ vô sỉ như thế nào, còn giờ hay là người ở lại đây làm bạn với ta, ta sống không được bao lâu nữa, ta muốn có bạn để chia sẻ nỗi cô đơn, ta sẽ dạy người võ công của ta, có được không?

Cô thoáng cảm động, đã bao lâu không có cảm giác này rồi nhỉ, cũng đã 16 năm rồi sao?

- Được, mong người giúp đỡ, sư phụ. Nhưng không phải chỉ dạy cho 1 mình ta đâu, là 3 người đó. -

Dứt lời, 1 cái búng tay, cô lại kêu lên: - Ly, Dĩnh.

2 bóng đen lao vút ra trước sự ngạc nhiên của Liễu Mẫn Châu. Đó là 2 cô gái ăn mặc rất giống với đồ đệ mới thu nạp của nàng. 2 người đều cúi đầu chào:

- Sư phụ, Chị!!! . Ly, Dĩnh khi thấy chị mình bị hút đi cũng lao theo vào, vì họ là vô ảnh, phải bảo vệ chủ nhân của mình trong bóng tối bất chấp mọi hoàn cảnh.

- Còn người, tên của người là gì? . Bây giờ Liễu Mẫn Châu còn chưa biết được tên của đồ đệ nàng a.

- Lăng Sảnh Nhi. Tên của ta là Lăng Sảnh Nhi.

3. Chương 3: Lần Đầu Gặp Gỡ!!!

2 năm sau.

“keng...keng...keng...”

Tiếng đao kiếm vang lên kêu rung cả trời đất. Một đám người đang mặc đồ đen đang tấn công 4 người giữa đường thì 1 nam nhân vận y phục màu hồng hoa anh đào đi ngang qua nơi họ đang chém giết.

- Này, người không thấy chúng ta đang làm gì sao mà đi như vậy, người bị điên sao? . 1 người vận đồ đen bất bình nói với nam nhân đó, vì “hắn” mà họ bị ngăn cản, vậy mà “hắn” chỉ “Oh” 1 tiếng rồi quay lại đi đến ngồi lên tảng đá gần đó và không quên bồi thêm 1 câu “đánh nhanh đi, cho ta còn vào thành”, đám người vận đồ đen mặc kệ “hắn” mà tiếp tục tấn công 3 người gồm 2 nam 1 nữ đang bảo vệ cho 1 nam nhân mang mặt nạ bạc nửa mặt đang nhìn “hắn” có chút suy tư.

Nam nhân mang mặt nạ nửa mặt không thèm quan tâm đám hắc y nhân kia mà tiến lại gần “hắn” hỏi

- Người là ai?

- Ta là ta. “Hắn” đáp trả rồi mới nhìn lên hắn, có chút kinh ngạc, nếu không có cái mặt nạ đó thì hắn là mỹ nam nha, nhìn đi, đôi mắt hút hồn thật a, chắc chắn, đôi môi hơi hồng nhìn yêu chết được. Haizz nếu “hắn” mang hình dáng kia thì sẽ nhảy lên hôn hắn 1 cái mất.

Hắn nhíu mày nhìn “hắn”

- Khi gặp những việc như thế này người luôn như vậy sao?

- Uhm. Chuyện của các người liên quan gì ta, người nói ta sao người không nhìn lại người, người cũng vậy thôi. Nói xong, “hắn” còn làm mặt quỷ với hắn nữa

-

- Chủ thượng, đã giải quyết xong, ngựa cũng đã chuẩn bị rồi ạ! ! . 1 thuộc hạ cung kính nói với hắn.

Ngựa? Chủ thượng? ...OMG! Hắn cũng là boss lớn sao? Cái thời gì lạ nha, đi đâu cũng gặp boss lớn là sao?

- ách...vị đại ca đẹp trai này, có thể cho ta quá giang không? vì các người giờ ta không vào thành kịp, có phải hay không cho ta đi kè, ta đã đi bộ tới mười mấy dặm rồi, giờ ta rất mệt a. “Hắn” chấp tay méu máo nhìn hắn.

Đổi mặt nhanh vậy.... Đẹp trai là gì?

- Như người nói chẳng phải đó là chuyện của người sao? Sao ta phải cho người đi cùng? Hiên Triết, chúng ta đi!

“Hắn” chờ ra, khi tất cả bọn họ chuẩn bị thúc ngựa đi thì “hắn” mới sực tỉnh, tiến lên ngăn không cho ngựa của họ chạy đi

- Cái gì vậy nha, tại các người nên ta trễ giờ vào thành nên các người phải đưa ta đi cùng vào thành chứ, có cái lý lẽ gì gây chuyện xong bỏ chạy chứ.

3 người bảo vệ có chút kinh ngạc nhìn “hắn” vì “hắn” giống 1 người và ấn tượng nhất trang phục khá là bắt mắt của “hắn”.

- Lời người nói người cũng quên nhanh thật đấy, không liên quan thì tại sao phải giúp, người làm người trễ giờ là bọn họ chứ không phải ta, thêm nữa ta. . không muốn đi cùng với kẻ bán nam bán nữ! Hắn cố ý kéo dài chữ “ta” và “bán nam bán nữ” để nói với “hắn” cũng không quên nở 1 nụ cười hiêm hoi cho “hắn” xem, đáng tiếc lại là cười đều a.

Aaaa. . yêu chết cái nụ cười đó, sao hắn cười đẹp vậy a. “hắn” đứng chờ ra với tư thế chờ đại của Trung Quốc mà để hắn phi ngựa mất hút. Hoàn hồn lại, phát hiện người đã biến mất, “hắn” tức giận dậm chân hét to

- Nam nhân đáng chết, Lăng Sảnh Nhi ta nguyên rửa người, cho đi kè người chết sao, cái gì mà bán nam bán nữ chứ, áo ta đẹp thế mà, còn dùng nụ cười đó mê hoặc ta nữa chứ...Áaaaaa!!!

Đúng vậy, “hắn” chính là Lăng Sảnh Nhi cải nam trang để dễ hoạt động bởi vì còn 4 tháng nữa thôi đại hội võ lâm sẽ bắt đầu.

Chị à, đúng là chói lắm đó, nam nhân thời cổ đại này mà ăn mặc như chị thì chắc không có ai đâu. . Ly, Dĩnh ở chỗ bí mật mà lắc đầu bó tay.

Ngựa chạy được 1 đoạn thì tiếng hét truyền đến, hắn mặc dù ngoài mặt không cười nhưng trong mắt thì lại đầy ý cười. 3 thuộc hạ đi theo hắn thì càng khinh ngạc hơn, mắt mở to như sợ bản thân họ nhìn nhầm. Đúng là nhìn nhầm nha, hình tượng 1 chủ thượng lạnh lùng, không nói quá 10 câu trong 1 ngày khi nào thì lại nói nhiều với 1 người lạ như vậy, còn cười nữa mặc dù là nụ cười khiêu khích. Bọn họ thắc mắc rất nhiều nhưng cũng không dám hỏi vì không phải thời điểm thích hợp.

Đó chính là lần gặp gỡ lần đầu tiên của họ.

4. Chương 4: Ta Là Lý Triển Phong!!! (1)

Buổi tối ngày hôm đó, tại 1 ngôi miếu hoang nào đó. Bên ngoài mưa lớn thì bên trong miếu có 4 người đang nhóm lửa ngồi.

- Chủ thượng, vị công tử lúc nãy sao lại giống Hoàng thượng vậy ạ? . 1 thuộc hạ của nam nhân đeo mặt nạ hỏi thắc mắc của cả 3 người bọn họ.

- “hắn” là nữ. Nam nhân đeo mặt nạ đáp lời 1 cách lạnh lùng.

Lúc này bọn họ mới vỡ lẽ ra, chỉ là người giống người. Vậy chủ thượng sao lại như vậy với nàng ta, chẳng lẽ chủ thượng có ý với nàng sao? Không đâu, chắc vì nàng t

ta giống với hoàng thượng nên chủ thượng mới đùa nàng vậy thôi.

- Nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai chúng ta xuất phát đến Liễu Y môn. Nam nhân đeo mặt nạ nói kéo 3 tên thuộc hạ ra khỏi dòng suy nghĩ của mình.

Bọn họ chuẩn bị nói “vâng” thì 1 tiếng la truyền tới.

- Đáng chết, mấy hôm nay ta bước ra khỏi cửa bằng chân trái sao? Xui đến mức chó chê mèo chạy, con bà nó chứ. Mấy cái lọ thuốc trên quý của ta ướt hết rồi. . huhu.

Là nàng ta.

Lăng Sảnh Nhi đi vào giữa miếu vừa đi vừa hét toáng nên không để ý thấy có người, đặt cái túi xéo trên vai xuống rồi lại cởi áo ngoài ra vắt nước, vì ướt hết nên trang phục bó sát vào cơ thể cô, có thể thấy được những đường cong của cơ thể, chắc chắn. . thân hình chữ S nha, 3 tên thuộc hạ thì quay lưng lại không nhìn, còn tên chủ thượng thì vẫn trừng mắt mà nhìn cô có chút suy tư cũng không thèm quay lưng mà vẫn cứ nhìn cô. Đê tiện thật!

Cô khoác lại áo, nhặt mấy cọng củi lại nhóm lửa nhưng nhóm mãi không có ngọn lửa nào lên, cô lại hét toáng lên

- Bà nó, cọng củi khô cũng biết bắt nạt người sao? Cái gì mà nhóm lửa chứ? Sao cái thời này không có Zippo chứ, ai nói xuyên không là tốt, biết thế kêu Ly đi cùng được rồi, ai bảo ngu lúc đó đòi làm anh hùng chứ...huhu...

Chị cũng biết vậy sao? ...haizz, thật là. . không có khả năng tự sinh tồn thì để em đi cùng đi. . cứ cố cái!

Vừa nói vừa quăng cọng củi đi, vì cả người ướt nước nên khi cô đứng lên bị trượt chân té xuống đất, để cho cái mông hôn mặt đất. Cô “ối” rồi lấy tay xoa mông, cũng không thèm đứng dậy mà nằm đó với tư thế quỳ lạy. . khi đó có tiếng cười cô mới ngước lên và thấy bọn họ đang che miệng nhìn cô cười, nhưng chỉ có 3 người thôi che miệng cười lên thôi, còn 1 tên không khách khí cười lớn mà hẳn chẳng phải là nam nhân đeo mặt nạ lúc chiều nói cô là kẻ “bán nam bán nữ” sao?

3 tên thuộc hạ thì ngẩn người, chủ thượng cười kìa, mà còn là cười lớn nữa chứ, cho dù là 2 đệ đệ kết nghĩa của chủ thượng cũng không làm chủ thượng cười như vậy được, vậy mà nàng ta có thể.

- Thì ra người trốn ở đây, nam nhân đáng chết, người còn cười được! . Lăng Sảnh Nhi không khách khí đi tới dẫm cho hắn 1 phát vào cái miệng đang cười cô.

Không gian tĩnh lặng, tiếng cười tắt hẳn...

- Sao người dám đánh chủ thượng của chúng ta, người chán sống rồi sao? . 1 tên thuộc hạ rút kiếm kề vào cổ của cô. Nàng ta không biết chủ thượng là ai sao mà dám làm như vậy?

Lăng Sảnh Nhi dùng 2 ngón tay búng lưỡi kiếm của hắn sang hướng khác. Tên thuộc hạ đó chuẩn bị tiến lên thì tên nam nhân đeo mặt nạ ngăn hắn lại vì biết thuộc hạ của hắn không phải đối thủ của nàng, đi đến đây dưới trời mưa mà không có 1 chút tiếng động nào, cũng như lúc chiều bọn họ vẫn không biết được nàng đi tới, chứng tỏ nữ nhân đang cải nam trang trước mặt hắn là cao thủ.

- Người là ai mà dám kề kiếm vào cổ ta chứ, muốn chết sao? . Quay lại đối mặt với tên nam nhân đeo mặt nạ hét tiếp

- Tên khốn nhà ngươi, vì ngươi mà ta ướt hết, lỡ ta bệnh thì sao hả? Cũng vì ngươi mà thuốc của ta....

- Ai? . Tên nam nhân đeo mặt nạ la lớn lên làm cô đơ ra quên nói nữa.

5. Chương 5: Ta Là Lý Triển Phong!!! (2)

- Haha. . quả nhiên là chủ thượng có khác, bị trúng độc mà vẫn cảm nhận được khí của bọn ta, Liễu Ngọc Đàm ta đây thật hâm mộ. Dứt lời 1 toán hắc y nhân xông vào trong đó có 1 cô gái tự xưng là Liễu Ngọc Đàm đi trước, đó là 1 cô gái rất xinh đẹp nha, đáng người ngó nhìn, thoát nhìn cũng chỉ 16 17 tuổi thôi.

Trúng độc? Nếu hắn trúng độc thì cô giết hắn rất dễ, nhưng mà hắn là boss a, sẽ rất nhiều tiền, nếu cô chữa cho hắn thì hắn sẽ phải trả ơn cho cô, cô sẽ ăn sạch gia tài của hắn để báo thù, với lại cô đang có hứng thú với hắn, dùng cách này bám theo hắn sẽ quang minh chính đại hơn nha, cứ quyết định vậy đi, Sảnh Nhi

cứ lo nghĩ kế hoạch nên không hay biết được nữ nhân tên Liễu Ngọc Đàm đó nhìn chăm chăm cô, sao môn chủ tỷ tỷ lại ở đây? Lại ăn mặc như vậy nữa?

- Người trúng độc sao? . Cô vừa nói vừa kéo tay hắn bắt mạch.

Hắn nhìn nàng suy nghĩ cái gì đó mà chỉ có hắn biết được, nhưng trong mắt đầy ý mãn nguyện của hắn thì cũng đã đoán ra được đôi ba phần rồi. . haizz...

- Các người đang lo ta đi sao? . Liễu Ngọc Đàm có chút tức giận nhìn cô và hắn đang lo nàng. - Chủ thượng, độc không mùi ngon chứ, là Trất mệnh độc đã thất truyền từ lâu đó. . Haha, dự tính thời gian thì người sắp chết tại nơi này rồi.

Chắc, vai ác này khó làm quá, Liễu Ngọc Đàm có chút khó chịu nghĩ thầm trong bụng. 3 tên thuộc hạ chuẩn bị xông lên thì Sảnh Nhi nhìn Liễu Ngọc Đàm mà nói lớn:

- Ai là tên hạ độc? Sao lại đưa cho 1 tên ngu ngốc hạ độc vậy, cái gì mà trất mệnh độc chứ, con bà nó chứ, trộn luôn cả 2 loại độc như vậy. Thấy 1 lọ ít quá nên thêm vào 1 lọ khác nhân nữa au chết hơn sao?

Mọi người kinh ngạc hồi lâu, thì ra chủ thượng trúng độc nặng như vậy sao? Còn nàng ấy là thần y sao? Rồi cô quay lại mở cái túi trên vai ra lấy 1 viên thuốc màu nâu trong 1 lọ sứ màu trắng nhét vào miệng hắn rồi nói: - Giờ ngươi là nô lệ của ta rồi. Ta giải độc cho ngươi, ngươi phải cho ta chỗ ăn chỗ uống chỗ ngủ, có biết không tên nô lệ đeo mặt nạ đáng chết nhà ngươi? . Cô không cho hắn cơ hội nói tiếp thì lại quay lại nói với Liễu Ngọc Đàm: - Ngọc Đàm, giết hết mấy con tôm tép đó đi, không cần làm nội gián nữa, 1 đứa trong sáng như muội không thích hợp với vai ác.

Tất cả đều kinh ngạc nhìn cô và Liễu Ngọc Đàm. Liễu Ngọc Đàm không nói gì quay lại vung 2 tay lên, tất cả hắc y nhân đều ngã xuống, chưa kịp nói câu cuối cùng đã tắt thở mà chết: - Ngọc Đàm, người...người...

- Ta từ trước đến giờ chưa bao giờ là người của Độc cốc các người, 8 năm trước cũng vậy và giờ cũng vậy. Sau đó, Liễu ngọc Đàm lại quay qua nói chuyện tiếp với Sảnh Nhi- Môn...à tỷ tỷ, muội bái kiến chậm trễ rồi. Liễu Ngọc Đàm cúi người cung kính nói với cô.

- Được rồi, từ nay muội đi cùng ta đi, chỉ còn 4 tháng nữa thôi, không cần phải ở bên cạnh con rắn độc đó nữa. Lăng Sảnh Nhi dịu giọng nói với Liễu Ngọc Đàm, sau đó quay lại nói chuyện với hắn tiếp mặc kệ Ngọc Đàm tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô.

- Ta là Lăng Ngạo Quân, vì ta là ân nhân của ngươi nên ngươi phải cho ta ăn cho chỗ ngủ, biết không nô lệ.

6. Chương 6: Ta Là Lý Triển Phong!!! (3)

- Đó là tên thật của nàng sao? Hắn hỏi vì nàng ngay cả tên và khuôn mặt đều giống hoàng thượng đệ đệ của hắn. Không lẽ. . người mà đệ đệ nhắc tới. . là nàng!

- À. . ta đã giải độc kia cho ngươi, còn độc cổ thì ta chưa giải được, ngươi đã tái phát được mấy năm rồi? Gì? Sao ngươi biết đó là tên giả? Khoan, ngươi sao biết ta là nữ.

- Đã 7 năm rồi, có cách nào chữa được không thưa tiểu thư. 1 thuộc hạ là nữ hỏi cô

- Ngươi cũng biết ta là nữ sao? OMG! Ta cải trang tệt thế sao? . . chắc... phải tìm ra cổ chủ là ai rồi phải giết kẻ hạ độc ngươi mới được giải được độc, 1 ngày được ấn định trong tháng khi đó ngươi sẽ tái phát độc, có đúng không?

- Đúng, vậy tên của nàng là gì? Hắn vẫn không quên truy hỏi tên thật của cô

- Ta là Lăng Sảnh Nhi. Từ giờ ngươi phải nuôi ta và Ngọc Đàm cho đến khi ngươi trả hết. . uhm... 21 lần ngươi nợ ta nữa. Vì lúc chiều ngươi không cho ta đi nhờ nên ngươi nợ ta 1 lần, lần này là 1 viên thuốc trân quý của ta giúp ngươi từ nay vạn độc bất xâm nên ngươi nợ ta 20 lần nữa

- Được. Không thành vấn đề. Hắn vui vẻ trả lời nàng tuy rằng có hơi bất lực trước sự tính toán của nàng, nhưng trước mắt để giữ nàng lại đó là cách tốt nhất.

- Tiểu thư, thuộc hạ là Hiên Tước. 1 tên thuộc hạ là nữ cung kính cúi chào giới thiệu cho cô biết.

- Thuộc hạ Hiên Minh. Người im lặng từ nãy giờ là Hiên Minh cũng lên tiếng, có chút cảm thán, lạnh lùng đến ít nói luôn sao? Chắc.

- Thuộc hạ là Hiên Triết. Lúc chiều đã gặp tiểu thư rồi ạ.

- Các người sao cùng họ hết vậy, anh em rủ nhau đi làm vệ sĩ sao?

Vệ sĩ là gì nữa? Từ ngữ thật lạ nha.

- Haha. . người có giới thiệu mình đã gặp tỷ tỷ thì tỷ tỷ cũng không nhớ ra người là ai đâu. Người phải có thù với tỷ tỷ may ra tỷ tỷ mới nhớ được các người. Liễu Ngọc Đàm im lặng nãy giờ cũng lên tiếng nói, xong nàng lại quay qua nam nhân đeo mặt nạ nói với hắn: - chủ thượng, chuyện người trúng độc cho ta xin lỗi nhé, tuy không phải là ý của ta cũng không phải ta hạ độc, nhưng vì nhiệm vụ ta đành phải giả vờ đi xem người như thế nào mới hoàn thành vai diễn cho ả rắn độc xem. Thật xin lỗi!

- Người là nội gián sao? . Hiên Triết xen vào hỏi Ngọc Đàm.

- Sao ta phải nói cho người. . hừ!

- Cái gì? Người...

Lăng Sảnh Nhi nhìn 2 người có chút cảm thán, lại có 1 đôi nữa ra đời, nãy giờ thấy được lòng người của tất cả nhưng trừ hắn. Tại sao vậy nhỉ? Nam nhân đeo mặt nạ nhìn cô suy nghĩ cái gì đó.

- Tại sao các người gọi môn chủ của Độc cốc là rắn độc, các người biết ai là vị môn chủ đó sao? . Hắn nhìn cô hỏi thắc mắc của hắn. - Hiện nay trên giang hồ chỉ có môn chủ Độc cốc và Liễu Y môn là che giấu hành tung của chính mình. Môn chủ của Liễu Y môn chỉ mới lên kế nhiệm được hơn 1 năm thì đã lên tiếng chống đối với Độc cốc, còn tuyên bố là chỉ cần người của Liễu Y môn thấy người của Độc cốc ở đâu là giết ở đó. Theo lời của 2 người thì có vẻ 2 người là người của Liễu Y môn, không biết ta nói có đúng không?

Sảnh Nhi nhìn hắn 1 lúc lâu rồi nhào tới ôm cách tay hắn lắc lắc, còn thừa cơ ăn đậu hủ của hắn nữa, trộm nựng cái má của hắn a: - Người tài thật nha, biết rõ như vậy, ta càng ngày càng có hứng thú với người nha, người vừa được ta cứu tính ra người cũng lời rồi, không cần phải tới Liễu Y môn để giải độc nữa, mà cho dù người có tới chắc gì họ đã giải độc cho người, ta nói có đúng không hả tên nô lệ này. Mà nô lệ này, ta chưa biết tên của người nha?

Hắn ngoài mặt tuy không biểu lộ nhưng sâu trong mắt thì đầy ý cười...mãn nguyện.

Mọi người nhìn thấy cảnh này có chút buồn cười vì như nhìn thấy 2 tên nam nhân đoạn tụ đang âu yếm nhau, nhưng không ai dám cười vì biết rõ thân phận của mình nha, cười là chết nên đành nhìn sang hướng khác.

- Tên của ta là Lý Triển Phong!

7. Chương 7: Ta Không Biết Cười Ngửa!!!

- Uhm, cái tên này nghe ở đâu rồi ta? Mà kệ, ta không quan tâm, biết vậy là được rồi! .

- Tiểu thư, người không biết chủ thượng là ai sao? Chủ thượng trong giới giang hồ rất nổi tiếng vậy mà tiểu thư không biết sao, dù sao người cũng là người của Liễu Y môn mà. Hiên Tước hỏi với vẻ kinh ngạc.

Mọi người nhìn nàng nghi ngờ thì Liễu Ngọc đàm lên tiếng: - Tỷ tỷ bị mất trí nhớ ngắn hạn, cho dù nghe qua hôm nay thì ngay ngày mai cũng sẽ quên ngay thôi, may ra nếu các người có thù với tỷ tỷ thì tỷ tỷ còn nhớ các người. Nàng sống chung với môn chủ tỷ tỷ tuy thời gian chỉ có 2 tháng ngắn ngủi nhưng nàng biết rất rõ tính cách của môn chủ tỷ tỷ nha.

- Tại sao có thù thì mới nhớ? . Hiên Triết thắc mắc hỏi.

- Vì có thù thì tỷ tỷ sẽ báo, nên sẽ nhớ. . haha. . Liễu Ngọc Đàm nói rồi lại phá lên cười.

Mọi người chờ ra, tiểu thư thật kinh khủng quá đi, vậy thì tội nghiệp chủ thượng của chúng ta quá rồi. Lý Triển Phong đột nhiên cảm thấy mình khá may mắn vì đã gây thù với nàng. . hiaz, thật ngược đời nha. Lúc này Lăng Sảnh Nhi đột nhiên lên tiếng:

- Phong này, sao ngươi không hỏi ta? Thuộc hạ của ngươi rất nghi ngờ ta và Ngọc Đàm, còn ngươi thì sao? . Cô không bao giờ hỏi những câu như thế này, nhưng cô không đọc được tâm của hắn, nên cô lo sợ. Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác này, cảm giác thất bại khi người mình để ý lại không tin tưởng mình.
- Con người ai cũng có bí mật, ta cũng không ngoại lệ. Nếu lúc nào đó nàng muốn nói thì sẽ nói, ta không muốn hỏi. Hắn trả lời rồi đột nhiên nhớ gì đó nên hỏi lại cô: - Nàng vừa gọi ta là gì?
- Phong a, kêu rất thuận miệng nha. Ngươi không thích sao? . Cô thành thật trả lời mà đôi mắt mở to nhìn hắn, hắn không thích cô gọi vậy sao?
- Nàng thích sao thì cứ gọi vậy đi. Cái gì chứ, hắn mừng còn không kịp nữa mà không thích cái gì chứ. Trong mắt tràn ngập ý cười nhìn nàng, nếu không phải có thuộc hạ ở đây, hắn phải giữ bộ mặt lạnh lùng nếu không hắn sợ sẽ ăn đậu hủ của nàng mất.
- Vậy thì được rồi! . Cô nói xong lại tới ôm cánh tay hắn.

Mọi người có chút cảm thán, 2 người bọn họ mới quen biết nhau chưa đầy mấy canh giờ sao lại giống như đã bên nhau mấy chục năm vậy nha, đã vậy không bỏ bọn họ vào trong mắt mà tình ý thân mật với nhau nữa chứ.

~0

~Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người xuất phát sớm vào thành.

Lý Triển Phong dắt nàng tới 1 con ngựa mà Hiên Minh đã chuẩn bị cho nàng cùng Ngọc Đàm, Lăng Sảnh Nhi đi vòng quanh con ngựa có chút cảm thán mà thốt lên.

- Ngựa này đẹp thật nha! .

Lý Triển Phong leo lên ngựa của hắn xong quay qua nhìn nữ nhân trước mặt đầy tính ý: - Lên ngựa đi, chúng ta xuất phát, mọi người đều đã leo lên ngựa, nhưng chỉ còn cô đứng đó, rồi xoay người lại đi đến chỗ hắn giờ cao 2 tay với tư thế đòi ẵm về phía hắn mà nói: - Ngựa đẹp thật, nhưng ta không biết cưỡi!

Hắn chờ ra nhìn nàng: - Nàng thật sự không biết cưỡi?

- Hỏi nhầm, nếu biết thì ta đâu cần phải đi bộ mà gặp phải các ngươi chứ. . hừ! . Nói xong lại đánh tay lại kêu lên nhắc hắn ẵm cô lên ngựa của hắn.

Hắn không nói gì nữa, kéo nàng lên ngựa, ngồi gọn trước ngực hắn, cô không nhịn được mà thốt lên: - chắc chắc, tư thế này đẹp thật nha.

- Tiểu thư không biết xấu hổ là gì sao? . Mọi người cảm thán mà thầm nghĩ nhưng nhìn bộ dạng của chủ thượng thì rất là thích nha, đẹp mắt cái hình tượng lãnh khốc vô tình mà ai thấy cũng sợ chạy mất dép rồi, nếu người ta thấy thì sẽ nghĩ chủ thượng là gì a?

Ngọc Đàm chờ ra nhìn môn chủ tỷ tỷ của mình có chút suy tư, đã biết môn chủ tỷ tỷ tính tình khá là trẻ con nhưng không ngờ còn trẻ con hơn nhưng gì nàng nghĩ nữa, nhưng như vậy thì rất đáng yêu, nàng thích. Giờ nhớ lại, hơn 1 năm trước, tỷ tỷ đến Liễu Y môn công bố sự thật về cái chết của người dì đáng thương của nàng, lúc đầu nàng có chút không tin nhưng khi môn chủ tỷ tỷ lấy ra cây trâm mà mẫu thân nàng đã tặng cho dì thì nàng đã biết rõ tất cả những gì môn chủ tỷ tỷ nói là thật. Bởi vì ý nghĩa của cây trâm đó là nếu như khi nào dì bị ám hại mà chết đi thì cây trâm đó là vật làm chứng cho dì, cũng như mẫu thân nàng và nàng đều có. Bí mật này chỉ có những người trong nhà mới biết được nên nàng đã chọn cách tin tưởng. Lúc đó nàng hận ả đàn bà đê tiện đó biết bao nhiêu, vì đã lừa gạt nàng bao nhiêu năm, để nàng phải phục vụ cho ả, nàng đã không kim được mà muốn đi giết ả ngay, nhưng chính môn chủ tỷ tỷ đã dạy nàng cách thức báo thù, 1 cách triệt để và tận gốc, nàng đồng ý. Nhưng nàng không ngờ là môn chủ tỷ tỷ lại dạy cho tất cả người của Liễu Y môn bí kíp của bản môn, còn dặn dò tất cả mọi người phải gọi nàng là tỷ tỷ, còn nói rằng muốn có tình thân hơn là sự cung kính của chủ tử, rất ngộp thở vì môn chủ tỷ tỷ đã lạc mất đứa em trai song sinh của mình nên môn chủ tỷ tỷ chỉ muốn có người thân. Nàng nguyện ý, nàng cũng muốn

có 1 người tỷ tỷ như vậy. Lúc đó, nàng đã nghĩ, nàng sẽ bảo vệ môn chủ tỷ tỷ cả đời, bảo vệ cả nụ cười của môn chủ tỷ tỷ nữa. Ý nguyện này của nàng vẫn như vậy, bây giờ cũng không thay đổi.

8. Chương 8: Gặp Gỡ Vũ Hạo Nghi!!!

- Haizz. . . sao mà chán thế này nha! . Lăng Sảnh Nhi cảm thán nói xong lại tựa vào bờ ngực rộng của Lý Triển Phong, cảm thấy tự nhiên như không có cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất tương thân mà ông bà ngày xưa thường nói.

Còn Lý Triển Phong thì rất là hưởng thụ khi nàng tựa vào nha, hẳn thích gần nàng vì người của nàng thoang thoảng mùi hoa anh đào, rất dễ chịu. Bốn người đi sau thì rất thúc thời mà đi chậm lại cho họ tình tứ nha, chủ thượng nổi tiếng không gần nữ nhân này lại cho tiểu thư tựa vào, còn cười với tiểu thư, đối xử với tiểu thư rất dịu dàng còn nghe theo lời tiểu thư nữa chứ. Đây gọi là vừa gặp đã yêu sao? Bọn họ đi theo chủ thượng từ nhỏ đến giờ cũng là lần đầu thấy 1 chủ thượng như vậy, tâm trạng hơi kỳ lạ chút chút.

- Phong này, chúng ta đi nhanh hơn đi, vào thành sẽ có nhiều thứ chơi hơn, đi nhanh lên. Lăng Sảnh Nhi thúc giục hẳn, hẳn ừ rồi thúc ngựa nhanh hơn.

Đó, nghe theo răm rắp, làm bọn họ thấy tổn thương nha. Tuy nghĩ vậy nhưng 4 người theo sau cũng thúc ngựa nhanh hơn theo họ.

~0

~Cả đoàn 6 người đã vào thành liền đi đến 1 quán trọ có chữ Phong.

- Phong, ta đau quá, cái móng ta với đôi chân, nó không còn cảm giác gì hết! hic. . hic. . Lăng Sảnh Nhi mặt mày xanh mét mếu mếu với Lý Triển Phong.

Lý Triển Phong nhìn cô có chút đau lòng, chắc vì lần đầu cưỡi ngựa nên nàng bị như vậy chăng? . Hẳn không nói gì, nâng tay lên bế cô vào lòng, chuẩn bị đi vào quán trọ thì:

- haha. . ta vừa thấy cái cảnh tượng gì đây? Đường đường là đệ nhất sát thủ trên giang hồ mà lại bế 1 tên nam nhân vào lòng giữa thanh thiên bạch nhật thế này sao? . 1 tên không biết từ đâu đi tới, lấy quạt trên tay che nửa miệng cười nham nhở nhìn cô và hẳn.

Bởi vì Lý Triển Phong bế cô, nên tên vừa tới không nhìn thấy được khuôn mặt của cô, nhưng khi Lý Triển Phong quay lại đối mặt với tên vô duyên đó thì hẳn mới nhìn thấy cô, nụ cười tắt ngúm, hẳn đột nhiên cúi người cung kính nói:

- Thần tham kiến hoàng thượng, hạ thần không biết là người nên đã đắc tội với người, thần xin lỗi ạ! .

4 người đi phía sau, cúi đầu cười lên. Lý Triển Phong nhíu mày, còn cô thì dờ ra, nhưng cô rất nhanh nhận biết được tình hình, giờ có 1 con muỗi bay tới, cô ngu sao mà không đập chết nó, cô hừ 1 tiếng rồi nói:

- Đã biết là bốn vương sao còn không quỳ, nhà ngươi là ai mà dám không hành lễ với ta, hỗn xược.

Xin lỗi vị hoàng thượng hiện tại nhé, tuy ta không biết ngươi là ai, nhưng ngươi có vẻ giống ta nên họ nhìn lầm ta là ngươi, nhưng ngươi yên tâm ta không cho ai khi dễ ngươi đâu, lần này ngươi mang ơn ta, lần sau có dịp ta đòi, hehe. Cô thầm tính toán kế hoạch này trong đầu.

Mọi người dờ ra nhìn cô, tự hỏi cô sao lại chơi trò như vậy nha, giả danh hoàng thượng là tội chém đầu đó. Nhưng nhìn khí chất như vậy có nói không phải là hoàng thượng thì có con đề mới tin. Haizz. . .

- ách. . tại hạ đắc tội rồi, tại hạ là Vũ Hạo Nghi, là con trai thứ của môn chủ Thiên Tự Nhất cũng là môn chủ võ lâm hiện tại đây ạ! . tên đó lúc này mới chịu quỳ xuống và nói với cô.

Khi cô “ừ” rồi hẳn đứng lên, lúc này cô mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của hẳn, chắc. . chắc. . cũng là 1 vị mỹ nam nha, nhưng đáng tiếc cô không thích hẳn, bởi vì tâm hẳn quá đen tối, và cũng vì hẳn là con của môn chủ võ lâm và ả răn độc đó.

- Không biết ngươi đến đây có việc gì? Lúc này Lý triển Phong mới lên tiếng, này giờ nhìn cô giả trò hẳn có chút buồn cười, nhưng cũng không lật tẩy nàng, bởi vì hẳn thích như vậy hơn.

- Ta đi dạo, chủ thượng người đây muốn dạo cùng ta sao?

- Hắn không rảnh, hắn phải chơi với ta, hơi đầu mà dạo với người, biến đi. Chướng mắt! . Lăng Sảnh Nhi không cho Lý Triển Phong có cơ hội lên tiếng, xong lại quay qua hắn mếu máo nói: - Phong, ta mệt!

Lý Triển Phong không thêm nói gì nữa, xoay người bế cô vào quán trọ, không thêm quan tâm tên Vũ Hạo Nghi kia nữa. Vũ Hạo Nghi bị nói như vậy trước mặt đông người, có chút tức giận, hắn nắm chặt cây quạt trong tay đến nát vụn ra nhìn chăm chăm 2 người đi vào quán trọ. Được lắm, ta sẽ ghi nhớ ngày hôm nay, 2 huynh đệ các người tưởng ta sợ các người sao. Hừ!!!

9. Chương 9: Quay Về Hiên Phong Các!!!

Sau khi đưa Lăng Sảnh Nhi về phòng nghỉ ngơi, Lý Triển Phong dặn dò thuộc hạ của mình:

- Nghỉ ngơi hôm nay, ngày mai quay về Hiên Phong Các.

- Vâng, chủ thượng. Rồi mọi người đều về phòng nghỉ ngơi, mấy ngày này tất cả bọn họ đều quá mệt mỏi rồi.

Sáng hôm sau. Trong phòng của Lăng Sảnh nhi.

- Môn chủ tỷ tỷ, sao tỷ tỷ lại muốn đi theo Lý Triển Phong đó vậy? . Liễu Ngọc Đàm ngồi trên ghế nhìn người đang tắm trong cái thùng gỗ kia mà hồi thắc mắc của mình.

- Bởi vì, tỷ tỷ không nhìn ra tâm của hắn. Hắn là người đầu tiên khơi dậy hứng thú của tỷ tỷ, với lại hắn là đại gia nhà, chúng ta đi theo hắn không sợ đói, hơn nữa, còn 4 tháng nữa đại hội võ lâm mới bắt đầu nên có việc làm cho đỡ buồn cũng tốt. Lăng Sảnh Nhi vừa lau người vừa nói với Liễu Ngọc Đàm.

- Chậc, tắm cũng lâu rồi, lên đi, muội làm tóc cho tỷ tỷ.

- Phải mặc lại trang phục nữ nhi sao? . Cô nghi ngờ hỏi.

- Ừ, lên nhanh đi, chắc bọn họ cũng đang chờ chúng ta dưới lầu đó.

- Ừ. Cô nói rồi đứng lên ra khỏi thùng nước tắm.

Mặt khác, ở dưới lầu.

- Sảnh Nhi chưa thức dậy sao? . Lý Triển Phong sau khi ngồi vào bàn thì hỏi 3 thuộc hạ của mình.

Mới vừa đi xuống đã lo hỏi thăm tiểu thư, sao không hỏi xem bọn họ có ngủ ngon hay không? . Hiên Triết cảm thán nghĩ trong đầu.

- Chủ thượng, để thuộc hạ đi xem tiểu thư như thế nào. Hiên Tước nói xong liền đi lên phòng của Lăng Sảnh Nhi.

- Tiểu thư, người đã thức dậy chưa ạ? . Hiên Tước gõ cửa phòng của cô.

Cửa mở ra, là Ngọc Đàm mở cửa: - Là Hiên Tước sao? Mời vào. Ngọc Đàm né cho Hiên Tước đi vào, đóng cửa rồi nói: - Tỷ tỷ đang thay đồ, Hiên Tước chờ chút nhé.

- Ừ, chủ thượng thấy tiểu thư lâu quá chưa xuống nên ta lên xem thử, Ngọc Đàm sao lại ở trong này.

Vì cả 2 bằng tuổi nhau, nên đều xưng hô tên với nhau, tuy chỉ mới quen biết nhau ngày hôm qua, nhưng vì tính tình hợp nhau nên họ làm bạn rất là nhanh, cái gì gọi là người của tổ chức sát thủ nên phải lạnh lùng chứ, chỉ là tùy trường hợp, tùy chỗ thôi.

- Ta đang chờ tỷ tỷ ra để làm tóc cho tỷ tỷ, Hiên Tước cũng giúp ta luôn nhé.

- Ừ.

- A. . . Hiên Tước đó sao? Tất cả lại đây đi. Lăng Sảnh Nhi sau khi thay trang phục xong, đi ra liền nhìn thấy 2 người đang nói chuyện không nhìn được mà la lên.

Hiên Tước ngăn người giầy lát rồi lại đi tới bên cạnh cô, cùng với Ngọc Đàm giúp cô làm tóc. tiểu thư thật xinh đẹp nha, lúc mặc trang phục nam nhân đã thấy tuần tú, giờ thì càng xinh đẹp, thảo nào chủ thượng lại thích tiểu thư đến vậy. Cô mặc xiêm y màu hồng của hoa anh đào trên người, mái tóc được buông hết xuống nhìn rất là diễm lệ nha, khuôn mặt hơi hồng lên vì vừa mới tắm xong, đáng yêu cực.

- Hiên Tước này, sau này muội đừng 1 câu tiểu thư, 2 câu thuộc hạ nữa. Muội gọi ta là tỷ tỷ đi, ta cũng sẽ gọi muội là muội muội. Hôm qua đến giờ, muội cứ gọi ta là tiểu thư, ta chịu không nổi. Cô nói với Hiên Tước khi cả 2 người đang chia tóc ra mà làm tóc cho cô.
- Tiểu thư, thuộc hạ là thuộc hạ, không dám trèo cao đâu ạ. Hiên Tước hơi cảm động, nhưng không dám quên chức trách của bản thân mình.
- Ta biết, muội cũng giống ta, đều là cô nhi, vậy chúng ta ngang hàng, sao lại gọi là trèo cao.
- Người biết sao? . Hiên Tước hơi sững người hỏi cô.
- Ta biết, ta còn biết muội thích Hiên Minh nữa cơ, ta nói đúng không? Nào, gọi 1 tiếng tỷ tỷ đi, từ nay ta sẽ bảo vệ muội nữa, không cho Phong hay người khác ăn hiếp muội đâu. Nào, kêu đi. . Cô nhìn Hiên Tước chớp chớp mắt. . năn nỉ.
- Cái này. . . thuộc hạ không được đâu ạ! . Hiên Tước đỏ mặt nói.
- tỷ tỷ đã nói như vậy thì Hiên Tước cứ nói đi, không sao đâu. Chủ thượng Hiên Tước cưng tỷ tỷ ta như vậy thì người lo cái gì? . Lúc này Ngọc Đàm lại xen vào.
- Vậy. . . tỷ tỷ! . Hiên Tước ấp úng nói, vì quá ngưỡng nên cúi đầu che đi khuôn mặt đỏ ửng của mình.
- Ye. . . ta lại có thêm 1 muội muội, Ngọc Đàm này, hôm nào chúng ta mở party ăn mừng nhé.
- Vâng, tỷ tỷ.
- Pa- ty gì đó là gì? . Hiên Tước ngây ngốc hỏi.
- Là party, có nghĩa là bữa tiệc đó. Ngọc Đàm trả lời thắc mắc của Hiên Tước thay tỷ tỷ. Cô ở cạnh tỷ tỷ nên hiểu ngôn ngữ kỳ lạ này.

10. Chương 10: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (1)

Khi 3 mỹ nhân đang lo tám thì 3 mỹ nam của chúng ta ngồi chờ ở dưới lầu muốn mọc rễ cả rồi.

- Sao ngay cả Hiên Tước lên đó cũng chưa xuống luôn vậy, chúng ta phải lên đường sớm nha. Hiên Triết uể oải nói.
- Chủ thượng, thuộc hạ có điều không hiểu, mặc dù ta đã biết tiểu thư và Ngọc Đàm cô nương là người của Liễu Y môn, nhưng vẫn chưa hiểu hết về họ, vậy tại sao người lại đồng ý cho họ đi cùng. Hiên Minh lâu nay không lên tiếng bây giờ cũng hỏi cho ra thắc mắc của mình.
- Tạm thời ta là vì hứng thú với Sảnh Nhi, để họ đi cùng cũng không có vấn đề gì? Nếu như họ là tiếp cận ta với 1 mục đích nào đó thì khi quay về Hiên Phong Các họ sẽ hành động, lúc đó chính ta sẽ xử lý. Lý Triển Phong nói với vẻ mặt âm trầm, cơ mà có âm trầm hay không cũng bị cái mặt nạ che rồi. . haizz. Khó mà biết được.
- Hiên Minh không nói gì nữa. Lúc này, Hiên Tước đi xuống, cúi chào Lý Triển Phong và nói: - Chủ thượng, tỷ tỷ đã xuống rồi ạ!
- Gì? 3 người kinh ngạc nhìn Hiên Tước, tỷ tỷ sao? Họ không nghe nhầm chứ.
- Sao người lại gọi tiểu thư là tỷ tỷ vậy Hiên Tước? Người bị gì sao? . Hiên Triết ngu ngơ hỏi.
- Hiên Minh chuẩn bị lên tiếng ngăn Hiên Triết thì 1 giọng nói từ trên lầu truyền đến:
- Cái tên kia, ai cho người nói muội muội ta bị gì? Không cho người ăn hiếp muội muội của ta.

Mọi người trong quán trọ đều im lặng quên cả thở nhìn Lăng Sảnh Nhi. Đẹp rực rỡ, chói mắt. Cô vừa nói vừa đi xuống cầu thang, tới bàn của Lý Triển Phong ngồi xuống cạnh hắn, Ngọc Đàm cũng ngồi xuống bên cạnh, còn Hiên Tước đương nhiên cũng ngồi xuống cạnh Hiên Minh rồi.

- Không cho các người ăn hiếp Hiên Tước, nếu không ta. . . . hừ!!! Cô vừa nói vừa giơ nắm đấm ra trước mặt bọn họ.

- Sẽ không, nàng ăn chút gì đi. Từ hôm qua đến giờ nàng chưa ăn gì cả. Lý Triển Phong sau khi ngấm thỏa thích mới lên tiếng nói với cô, vừa nói vừa đưa đồ ăn đến trước mặt cô.

- Ủa, tới giờ ăn sáng rồi sao? . Cô nói rồi sờ sờ bụng mình. Cô không biết đói bụng là gì, nếu hắn không nói chắc cô cũng không biết.

Sau khi ăn uống xong xuôi, mọi người chuẩn bị lên đường thì

- Đi xe ngựa sao? Giờ chúng ta đi đâu? Người dẫn ta đi đâu vậy Phong? . Lăng Sảnh Nhi ngơ ngác hỏi hắn.

- Về nhà ta, nàng không đi được ngựa nên ta đưa nàng đi bằng xe ngựa, như vậy tốt cho nàng hơn.

Aaaa. . . người chi đáng yêu chết đi được, quyết định rồi, cô sẽ bám lấy con rùa vàng này. . hehe. . . đồ tốt phải biết giành giật. . - Ai nha, Phong này, sao người đáng yêu quá vậy. Cô nói rồi lại đu lấy cánh tay hắn cọ cọ. . làm nũng.

Hắn ngoài không cười nhưng trong thì cười đến nở hoa kết trái nhìn cô, tuy có chút khó xử khi hắn là 1 đại nam nhân lại bị cô nói đáng yêu, có chút bất lực.

Haizz. . lại nữa, chỉ mới 2 ngày nhưng nhìn 2 người âu yếm, họ đã quá quen rồi.

- Đứng lại, Lý Triển Phong, tên hôm qua đi cùng người là ai? Hắn dám giả danh hoàng thượng đi gạt người. Vũ Hạo Nghi lại xuất hiện, đi đến trước mặt họ: - Hô, Lý Triển Phong người cũng gần nữ sắc sao? Giữa thanh thiên bạch nhật lại ôm ấp nữ nhân như vậy? Hắn sau khi thấy cô và Phong đang ôm ấp thì bắt đầu cười đều, cái lý do tìm kẻ giả danh hoàng thượng gì đó, bay tuốt đâu rồi.

Đáng chết, cô đang vun đắp tình cảm cho con rùa vàng vô bổ sao thế mà hắn dám đến phá đám. Hừ! Ta không trị người, tên của ta không phải là Lăng Sảnh Nhi.

- Mà là thằng nào? .

Vũ Hạo Nghi chờ ra nhìn cô, bởi vì cô giống hoàng thượng với lại cô rất đẹp, đôi mắt to đỏ hút mắt hồn hắn đi rồi. Khoan, giống hoàng thượng, vậy người hôm qua đi cùng tên họ Lý kia là nàng sao? - Nàng là ai?

- Haha. . vô duyên đến mức thấy được tổ tông nhà người cũng như người, vô duyên hết thuốc chữa rồi. Không thấy ta hỏi mi trước sao? Sao giờ hỏi lại ta. Vô duyên đến mức tai điếc luôn sao?

Cô chửi cho hắn khỏi đỡ luôn, mọi người chờ ra nhìn cô, câm nín.

- Ách. . . ta là Vũ Hạo Nghi. Nàng chính là người hôm qua đã giả danh hoàng thượng đúng không? . Hắn dò hỏi.

- Cái gì? Giả danh cái gì? Bà đây hôm nay mới gặp người nên cái gì là giả danh hoàng thượng chứ. Thật là. Cô chẳng hiểu hắn đang nói gì nên cứ cây ngay không sợ chết đứng mà đốp lại. Đạo này sao nhiều người giống nhau thế, ở thời cổ đại này cũng có phẫu thuật chỉnh hình sao? .

Ngọc Đàm ra dấu ọi người biết. Tỷ tỷ lại quên rồi.

- Hôm qua, Lý Triển Phong có bế 1 nam nhân, hắn cũng mặc màu hồng như vậy, chẳng lẽ không phải nàng.

Đột nhiên, sắc mặt cô trắng bệch ra. Ngã vào người Lý Triển Phong, ho sặc sụa. Lý Triển Phong nhìn cô mà mặt mày xanh mét, nàng ấy bị sao vậy.

- Huhu. . . Phong ơi, người có ta rồi còn chưa đủ sao, sao lại đi bế nam nhân, tên đó đẹp hơn ta sao? Người làm gì thì làm nhưng sao lại để cho 1 tên vô duyên từ đời tổ tông đến đời hắn nói như vậy, ta đau lòng thật nha, không ngờ người ta yêu lại yêu nam nhân. . . huhu. . . .

1 câu đập chết luôn 2 con nhạn mỹ nam. Mọi người nhìn chủ thượng cùng tên Vũ Hạo Nghi khuôn mặt đen thui thì biết rồi, Ngọc Đàm thì nín cười đến sắp không chịu được rồi, cô nín áo Hiên Triết để cho cô có động lực không cười ra tiếng. Tỷ tỷ làm trò như vậy, đập chết cái danh của Hiên Phong Các rồi.

Lăng Sảnh Nhi ngoài mếu máo nhưng trong lòng thì cười tươi như hoa, ta đập chết 2 con nhạn các người, tuy là cái châm kia làm cô đau quá.

- Nàng yêu ta? . Lý Triễn Phong đột nhiên hỏi 1 vấn đề không ăn nhập gì với cái đề tài kia.

- Khụ khụ. . tất nhiên rồi, Phong à. . người hỏi như vậy làm ta buồn thật đó, người chỉ lo yêu đàn ông mà không nhìn ta sao? Thôi thì cái tên kia cũng là mỹ nam đó, người đón hấn về đi, có điều ta làm chính, hấn chỉ được làm tiểu thôi. Cô nói rồi chỉ vào Vũ Hạo Nghi mặt mày đen thui kia.

Phì. . . Ngọc Đàm không nhịn được nữa mà phì cười ra tiếng, Hiên Triết nhanh tay lẹ mắt bịt miệng nàng lại, nếu không hấn là lá chắn cho nàng sẽ bị mấy cặp mắt kia xuyên thủng mất.

11. Chương 11: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (2)

- Ta sao lại cho hấn vào cửa được chứ! Nàng mới là phu nhân của ta mà, thân thể nàng còn yếu, đừng nói nữa, ta đưa nàng về. Lý Triễn Phong nói với cô rồi quay lại đối mặt với Vũ Hạo Nghi nói: - Kể giả dối như người thì đừng ra về ta đây là chính nhân quân tử, nếu ta đoán không lầm người tới đây là vì chuyện của võ lâm đại hội 4 tháng nữa mà thôi. Đừng giả vờ người trung thành với hoàng thượng. Đệ đệ của ta tiếp nhận người không nổi đâu.

- Hừ! Không hổ là đệ nhất sát thủ, mục đích của ta lần này là để tìm hiểu về môn chủ của Liễu Y môn, bởi vì ta nghe nói nàng ta cũng sẽ tham gia vào võ lâm đại hội. Nghe nói người trúng độc là do họ chữa trị cho người. Chẳng lẽ người không tò mò. Vũ Hạo Nghi dò hỏi Lý Triễn Phong.

- Ta không quan tâm. Lý Triễn Phong nói xong rồi quay người bế cô lên xe ngựa. Những người khác cũng tò tò lên theo.

Nhìn chiếc xe ngựa đi xa dần, Vũ Hạo Nghi nhìn với ánh mắt hấn học, tức giận xoay người đi. Những người chứng kiến ở đó mới xao xao lên, hiên Phong Các có phu nhân, hơn nữa vị phu nhân này có vẻ rất là yếu đuối, có bệnh tật trong người thì phải. Haizz. . . bởi mới nói, người xưa có câu “đừng có trông mặt mà bắt hình dong”.

Từ đó, tin đồn chủ thượng của Hiên Phong Các có phu nhân nhanh chóng được truyền đi, nhưng lại được thêm dệt 1 cách hùng hồn, nào là trước đây chủ thượng của Hiên Phong Các không gần nữ sắc là do thích nam nhân, sau lại được phu nhân cảm hóa nên quyết định lấy phu nhân luôn, rồi lại có tin là phu nhân của Lý Triễn Phong ốm yếu là do không thể chịu được việc hấn thích đàn ông nên lâm bệnh. . . . Nhưng đó là chuyện của 2 3 ngày sau, không phải bây giờ.

~0

~Trong xe ngựa.

- Nàng thế nào rồi? . Lúc này nhìn nàng mặt mày xanh mét làm hấn có chút sợ.

- Đừng lo, tỷ tỷ giờ trò đó. Khỏe như trâu. Ngọc Đàm lên tiếng, mỉm cười nói.

Mọi người kinh ngạc nhìn cô, sao đang hồng rồi chuyện trắng hay vậy. Cô rút cây kim châm đưa ra rồi nói:

- Chít vào huyết, thế là xong! Hehe. . . . Mà lúc này chuyện hấn nói vào 4 tháng nữa là võ lâm đại hội có chuyện gì sao?

- Hấn muốn tìm tung tích của môn chủ Liễu Y môn, nàng biết môn chủ của nàng ở đâu không? . Lý Triễn Phong hỏi, nếu nói không tò mò là nói dối, hấn chỉ là có hứng thú mà thôi. Hừ. . . tự biện bạch cho bản thân, vô tích sự!

- Môn chủ của ta là ai? . Cô ngây ngốc hỏi lại.

- Môn chủ của Liễu Y môn. Hấn lại nói.

- Ta không biết người đang nói gì. Ta từ trước tới giờ chưa bao giờ dưới quyền 1 ai. Thì sao lại lòi đầu ra cái gì mà môn chủ của ta. Toàn là nói nhảm không thôi. Hừ!

- Các người biết gì về môn chủ của chúng ta? . Lúc này, Ngọc Đàm xen vào.

- Uhm. . theo ta được biết thì hiện nay chưa ai nhìn thấy được khuôn mặt thật của người đó, người đó tinh thông y thuật cùng với võ công nghe đâu thâm hậu lắm. Người đó đang cầm trong tay Kim kiếm, Anh Đào tiêu và quyển bí kíp của Liễu Y môn. Tuy nhiên ăn mặc có chút kì quái, lúc nào cũng chỉ mặc trang phục màu hồng, màu hoa anh đào ó. Hiên Triết nói được nửa chừng thì tắt ngúm đi quay qua nhìn Lăng Sảnh Nhi đang tựa vào người Lý Triển Phong. Không lẽ tiểu thư là.

Tất cả đều quay qua nhìn cô, đủ mặt đều có. Haizz. . . cũng đúng thôi, nhìn tỷ tỷ như vậy ai mà tin được tỷ tỷ chính là môn chủ của Liễu Y môn này chứ.

- Tiểu thư, à không là phu nhân chứ. . . . không lẽ người chính là người mà giang hồ đang tìm kiếm. Hiên Triết e dè hỏi. Không phải chứ, nếu phu nhân là môn chủ Liễu Y môn thật, thì chẳng phải chủ thượng quá hên rồi sao.

- Ngu, nhìn là biết rồi, còn hỏi lại làm gì? . Ngọc Đàm liếc mắt khinh thường nhìn hần.

- Ta thành phu nhân của người từ lúc nào? Sao người nhận bà con nhanh vậy? . Lúc này cô mới xen vào, nghe chữ phu nhân làm cô xém sắc nước bọt rồi.

- Lúc này, Lý Triển Phong lên tiếng. - Chẳng phải khi nãy nàng nói yêu ta sao?

- Nói như người, vậy chỉ cần ta nói ta yêu người vậy ta từ 1 thiếu nữ đang tuổi ăn chơi, có thể trêu bướm ghẹo chim ta biến thành 1 bà vợ ở nhà sửa gối, quần áo cho chồng sao? . Nghe hần nói như vậy, đầu lưỡi của cô lúu lại, đến nói cũng ầm ừ.

Mọi người nghe cô nói cái gì mà “trêu bướm ghẹo chim” thì dờ ra, không biết nói sao với người này. Mà vợ chồng là gì nữa nhỉ? Phu nhân này có nhiều ngôn ngữ kỳ lạ thật.

- Đúng, với lại giờ nàng có muốn trốn cũng không được rồi. Lúc nãy nhiều người như vậy, họ đã biết nàng là phu nhân của ta rồi. Lý Triển Phong mắt mang ý cười nói với cô.

- Vậy là người. . . khi nãy. . . có ý.

Hần không trả lời nhưng cái miệng cong lên thế kia thì biết rồi. Haizz. . Cô không nói gì nữa, nằm xuống đùi hần.

- Sao vậy?

- Im. . ta ngủ. Cô hét lên với hần. Tức chết cô rồi, hần còn trên cơ của cô nữa, định đánh hần rồi vậy mà hần lại dùng cái nụ cười mà cô yêu chết đó mê hoặc cô, sao mà xuống tay được chứ. . . . Huhu. Ngủ là tốt nhất.

Mọi người nhìn 2 người họ, thở dài, không biết nói sao. Đột nhiên, Ngọc Đàm lên tiếng:

- Hy vọng các người nên hiểu thế nào là bí mật, hiện giờ tỷ tỷ chưa thể lộ diện được, nếu như bây giờ ra mặt thì mọi chuyện chúng ta chuẩn bị từ trước đến giờ sẽ hỏng hết, hy vọng các người hiểu.

Mọi người không nói, chỉ gật đầu làm biểu tượng.

12. Chương 12: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (3)

Đoàn người rong ruổi 2 ngày thì về đến Hiên Phong Các, người của Hiên Phong Các đang đứng chờ chiếc xe ngựa của Lý Triển Phong trước cổng chính thì nhìn thấy chiếc xe ngựa từ xa đi đến. Xe dừng hẳn, Hiên Minh, Hiên Tước, Hiên Triết cùng với Ngọc Đàm xuống trước. Người của Hiên Phong Các thấy Ngọc Đàm thì rút kiếm ra, chìa vào người cô mà hét: - Tại sao người lại ở đây?

- Im lặng đi! . Lúc này Lý Triển Phong cũng xuống xe ngựa trên tay thì đang bế Lăng Sảnh Nhi đang nằm rúc trong lòng hần.

Mọi người kinh ngạc rồi cũng nhanh chóng thu kiếm lại, cúi đầu xuống chào hắn: - Tham kiến chủ thượng.

- Ủ, nói nhỏ chút đi, Hiên Triết, người dẫn Ngọc Đàm về phòng nghỉ ngơi đi. Nói xong, người cũng đi về phía biệt viện luôn.

Mọi người xôn xao, chủ thượng đang bế ai vậy? Còn có, tại sao lại cho kẻ thù ở lại đây.

- Hiên Triết, đã xảy ra chuyện gì vậy? . 1 tên đi đến hỏi Hiên Triết khúc mắc của mọi người.

- Người chủ thượng đang bế là phu nhân của chúng ta đây, còn có Ngọc Đàm không phải kẻ thù, là bạn của chúng ta. Nói xong, Hiên Triết cũng dẫn Ngọc Đàm về phòng của nàng.

Mọi người kinh ngạc, bọn họ có phu nhân, chủ thượng nổi tiếng không gần nữ sắc này lại có phu nhân. Chuyện này tuy vui nhưng nhất thời làm bọn họ có chút kinh ngạc khó tiếp nhận được. Lúc này chủ thượng kêu bọn họ nói nhỏ là sợ phu nhân thức giấc sao? Chủ thượng cũng biết quan tâm người sao?

Ngủ đã thật nha, Lăng Sảnh Nhi vươn tay chân đuổi người cho thoải mái thì đụng phải 1 bức tường. Gì? Tường sao ấm vậy? Chật chặt nữa, cô không cựa quậy được. Mở mắt ra, chớp chớp mắt, nhìn bức tường đó. 1s 2s 3s. Áaaaaa. Cô đuổi chân, đập hấn xuống giường.

- Sao người lại nằm đây? . Cô hét toáng lên, quên mất hấn đường đường là đệ nhất sát thủ mà đập xuống giường. Haizz. . .

Hắn đỡ ra nhìn cô, mọi người nghe tiếng hét liền xúm lại trước cổng biệt viện, nhìn vào căn phòng vừa có tiếng hét truyền đến.

- Ta đương nhiên là ngủ mới nằm đó rồi. Hắn đáp lại, tuy nhiên cũng rất tức vì chuyện bị cô đập xuống giường. Từ ngày gặp cô, hắn đều biết được cái gì gọi là lần đầu tiên ném trái, cũng có chút thảm thía.

- Ý ta là tại sao lại nằm cạnh ta, mà không qua phòng khác ngủ.

- Đây là phòng của ta, tại sao ta không được ngủ. Hơn nữa, nàng là phu nhân của ta, đương nhiên phải nằm cạnh ta.

- Vậy ta sang phòng khác ngủ.

- Hết phòng rồi.

-

Đẹp luôn cái ý định bò xuống giường của cô luôn rồi. Cái tên này, hắn bị thiếu năng sao? Nếu muốn nằm cạnh cô thì nói 1 tiếng, cô cho hắn nằm, có cần phải giở trò vậy không.

- Vậy. . . lên đây đi. Cô nhích vào trong cho hắn nằm vào bên cạnh, nghĩ gì rồi cô lại nói: - Lần sau người còn không nói không rằng hù ta như vậy, ta không ngần ngại đập người xuống giường lần nữa đâu. Hừ!

Chửi cho đã lại nằm xuống ôm hắn, tại sao cái miệng và cái tay cái chân lại hành động khác nhau quá vậy. Hắn không nói gì, ôm cô lại ngủ tiếp.

Mọi người ở ngoài tuy cách khá xa căn phòng nhưng vì có võ công nên tai cũng thính hơn chó 1 chút nên những gì không nên nghe được cũng đã nghe thấy hết rồi. Mọi người lại liếc nhau, lĩnh đi, cái miệng thì ngoác lên đến tận mang tai, họ không nghe nhầm chứ, chủ thượng bị đập xuống giường sao, lại dùng cái câu “hết phòng rồi” nói với phu nhân, Hiên Phong Các không thiếu cái gì, phòng là dư ra nhiều nhất mà bảo thiếu sao? Haha. . chết cười mất.

Sáng ngày hôm sau, khi cô tỉnh dậy thì hắn đã không còn ở đó nữa. Cô được người ta hầu hạ xong xuôi, kéo Ngọc Đàm đi dạo xung quanh thì thấy 1 cây hoa đào, nhìn có vẻ đã lớn tuổi rồi, cô nghĩ nếu như có 1 cái xích đu ở đó như lúc ở Liễu Y môn thì hay biết mấy. Đầu lóe lên, cô cười đều, hỏi người hầu ở đây, mới biết hắn đang ở sảnh chính, cô căn dặn họ chuẩn bị cho cô 2 sợi dây thừng và 1 tấm gỗ đã được đục 4 lỗ ở 4 góc thì đi tìm hắn.

- Phong ơi, Phong. Từ xa đã nghe tiếng la của cô, Lý Triển Phong nhìn cô, lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Mọi người thấy cô cũng cúi chào cung kính nói: - Tham kiến phu nhân!

Cô vừa chạy vào, thấy khung cảnh quen như thế này khi ở thời hiện đại, bỗng cảm thấy tủi thân, cô đã mất tích 2 năm rồi. Chắc mọi người đang tìm cô sốt ruột lắm. Giật mình, không nghĩ nữa, cô chạy lại chỗ Lý Triển Phong, tự nhiên ngồi lên đùi hắn nói:

- Phong, người mau đi giúp ta nhanh lên, ta muốn làm cái này, mà cái này thì phải có người mới giúp được ta.

- Vậy được, nhưng trước hết ta muốn giới thiệu cho nàng biết các chương quán đang có mặt ở đây. Nói xong, hắn ra hiệu mọi người giới thiệu về bản thân cho cô biết.

Chương quán? Là giám đốc sao? Chắc. . quả nhiên, cô đã bắt được con rùa vàng rồi.

- Phu nhân, thuộc hạ là chương quán tửu lâu Hiên Nguyên.

- Thuộc hạ là chương quán kỹ viện Hiên Dật.

V. v. v. từ lum chương quán, nhưng có vẻ bọn họ cũng kinh doanh giống cô khi ở thời hiện đại, bất quá, của cô thì có thêm kinh doanh đồ điện, thức ăn thức uống cho teen, bán các mặt hàng như khăn, ly in hình sao K- pop nữa. . Chắc chắc, nhưng như vậy đủ nuôi cô là được rồi.

- Uhm. . Phong à, đi thôi, chúng ta đi làm xích đu. Nói xong, cô kéo tay hắn rời đi.

Xích đu, là gì vậy nha? Tò mò. Mọi người cũng kéo nhau đi theo 2 người.

.

Đây là cái tình cảnh gì vậy nha, ai đó tới tát cho họ tỉnh đi, chắc là họ nhìn nhầm rồi. Chủ thượng đang công phu nhân để người làm xích đu sao? Tại sao phu nhân lại không dùng thang để làm mà lại trèo trên lưng chủ thượng chứ. Nhìn cái cảnh này, họ rất muốn cười, nhưng không dám cười, mà hậu quả của việc nín cười thì mặt mày sẽ méo xẹo rất khó coi.

Lý Triển Phong mặt mày đen thui, hắn không có tức giận nàng làm trò, hắn biết nàng là đang trả thù hắn, nữ nhân này cũng thật thù dai đi. Mà ngược lại, hắn đang rất khó chịu vì nóng khi bị nàng tựa vào như vậy, cả người hắn nổi lửa lên rồi, đây là cách tra tấn dã man nhất đối với hắn đó.

- Ai nha. . . Phong à. Người đừng có cựa, ta không làm được.

-

Ngọc Đàm thì rất không nề mặt mà cười lẩn lóc, Hiên Triết có chút bất lực, đành túm cô lôi đi chỗ khác làm gì đó. Nhưng làm gì thì chỉ có họ biết thôi. Haizz. . . .

~0

~Mặt khác, ở Độc Cốc. Dãy núi phía sau Đoạn Vô Nhai.

- Người nói gì? Ngọc Đàm làm sao? - NGười thần bí ngồi trên ghế cao khuất trong bóng tối kia quát to lên khi vừa quăng bể ly rượu trên tay.

- Bầm. . . Bầm môn chủ. . . Ngọc Đàm, nàng ta đã giết hết những người mà nàng ta đem theo lúc đi giết chủ thượng của Hiên Phong Các rồi còn đi theo họ nữa, nghe nói nàng ta còn kết nghĩa tỷ muội với phu nhân của Hiên Phong Các nữa. Nàng ta đã phản bội chúng ta rồi ạ!

- Cút. . . cút hết cho ta! . Người đó lại rống lên. Sau khi đám người đó lui ra, người đó vẫn tức giận, đôi mắt lòng lên những tia đỏ máu đầy sát khí.

Khá khen cho 1 Liễu Ngọc Đàm người, ta những tưởng người là 1 kẻ trung thành thì ra người trước giờ là đang theo dõi ta. Ta biết người là theo lệnh của con nhỏ miệng còn hôi sữa mới lên làm môn chủ của Liễu y môn kia. Haha. . các người giỏi lắm, lần này ta thua, nhưng lần sau các người đừng mong sống sót vì đã lừa ta, phản bội ta.

13. Chương 13: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (4)

Đêm khuya, ở biệt viện của Hiên Phong Các. Lăng Sảnh Nhi đang ngồi trên chiếc xích đu mà cô bắt Phong công để làm nó. Cô cứ đung đưa xích đu theo gió, miên man suy nghĩ và bỏ kẹo mút vào miệng mà Phong dặn nhà bếp chuẩn bị cho cô mà không biết có 1 bóng người đứng từ xa đang nhìn từng cử chỉ của cô.

Thấm thoát, cô đã ở đây được 1 tuần rồi. 1 tuần này cô vẫn chưa phá gì hết, không có tâm trạng nha. Haizzz. . . . Lấy Galaxy mà lúc xuyên tới đây, nó theo cô ra, cũng may cô nghe lời Băng Tâm dùng pin sạc bằng năng lượng mặt trời, nên 2 năm nay vẫn xài tốt. Mở file hình ảnh, nhìn ảnh của 2 chị em cô, là cô với Lăng Ngạo Quân cùng chụp hình, đủ mọi kiểu chụp, khi 2 chị em đang ăn kem, chụp ảnh ở tượng nữ thần tự do, ở Venice, ở Vịnh Hạ Long. Quân à, em đang ở đâu? Cô lại mở file nhạc, bấm bài hát “You are my angel” nghe để vui đi nỗi nhớ đứa em trai của mình, đây là bài hát mà 2 chị em cô rất thích, bởi vì em cô là thiên thần của cô và cô cũng là thiên thần của nó.

Lý Triển Phong nhìn cô từ xa, suy nghĩ xâu xa. Quả nhiên, hần đoán không sai, cô là tỷ tỷ của hoàng thượng đệ đệ. . . .

~0

~Sáng ngày hôm sau, Lăng Sảnh Nhi tâm trạng tốt đẹp đi vào đại sảnh tìm Lý Triển Phong. Trên tay còn bưng 1 khay đồ ăn mà cô đã thức dậy từ sớm để chuẩn bị, còn nở 1 nụ cười hại người cho hần nữa chứ.

- Phong à, ta với người ăn sáng đi. Ta đói rồi. Cô ngồi xuống bàn tròn, nói với hần.

Hần nhìn cô, nàng ấy lại giả trò gì nữa đây, nàng ấy không biết đói là gì, sao hôm nay lại giả trò này. Mặt dù bụng thì nghĩ vậy nhưng cũng đứng dậy đi xuống bàn tròn ngồi cạnh cô.

- Người ăn đi, mấy thứ này ta thức dậy từ sớm để chuẩn bị cho người đấy! . Miệng thì nói, tay thì đưa đồ ăn lên trước mặt hần, cô nấu món cơm chiên trứng của Hàn Quốc dụ hần, mặt khác cô vẫn kêu người chuẩn bị thức ăn khác.

Vậy mà thức dậy sớm làm gì chứ, nấu có cơm chiên trứng cũng phải thức dậy sớm sao. . . Ly có chút khinh bỉ người chị của mình.

- Nàng nấu sao? Chắc nàng không bỏ muối hay ớt gì vào đấy chứ. Hần e dè nhìn đĩa cơm chiên trứng trước mặt mình.

Tay cô khựng lại, không phải chứ, hần biết. . .

- Cái gì, người coi ta là gì? Ta đây là ai người không biết sao, sao phải chơi trò con nít đó chứ. Đưa đây, người ăn mấy thứ kia đi, mấy cái đó không phải ta nấu đâu. Hứ!!! . Nói xong, cô cầm lấy cái đĩa, chuẩn bị đứng dậy thì hần níu tay cô lại cầm lấy cái đĩa:

- Được rồi, ta ăn! . Hần mặt mày nhăn nhó, đau khổ nói, mà có nhăn thì cái mặt nạ cũng che rồi.

Hehe. . cô cười hí hửng, chống cằm nhìn hần nuốt xuống đầu tiên.

.

Không có biểu hiện gì? Sao lạ vậy. Hần ăn tới miếng thứ 3 rồi.

- Người không thấy cay sao?

- Không có, lần đầu nàng làm cho ta ăn, nên ta rất thưởng thức. Hần thì nói vậy chứ trong lòng thì khóc không ra nước mắt. Giỡn sao, muốn xé họng hần ra rồi.

- Không thấy mặn à?

- Không có.

Ta đang rất muốn uống nước đây.

- Không thấy chua?

- Không.

Giờn sao, ta sắp không chịu nổi rồi đây. Cái tính trẻ con của nàng đôi khi còn đáng sợ hơn cả giết người nữa.

Những người ở đây thì nín cười đến nước mắt long lanh trong mắt luôn rồi. Phu nhân đáng yêu thật đó, chỉ tội chủ thượng, sắp không xong rồi. Mấy ngày này, người nào chưa biết gì thì cũng đã thích nghi với cô và hẳn đối xử với nhau rồi.

~0

~Ngày hôm sau.

- Phong à, chúng ta đi dạo đi. Lăng Sảnh Nhi lại bước vào đại sảnh nói với Lý Triển Phong. Trước khi vào đại sảnh, cô có thả 1 cái gì đó trước ngưỡng vào thì phải.

Lý Triển Phong không nói gì, đứng dậy ôm eo cô rồi đi.

Khi ra tới cửa, hắn đột nhiên di chuyển sang 1 hướng khác. Hiên Triết đi đằng sau chưa thích ứng kịp nên đập trúng cái thứ mà cô thả xuống, may võ công cũng khá cao, sượt 1 vòng liền đáp đất.

- Chết tiệt, ai lại để võ chuôi ở đây như thế này! Hiên Triết ai oán nhìn khắp nơi, chửi rủa.

- Cô chỉ có thể câm nín.

Lý Triển Phong thì khỏi nói, trong lòng tung hoa vì mình tránh được 1 kiếp.

14. Chương 14: Bắt Đầu Quậy Phá!!! (5)

Hồng, hồng rồi. Sao cô làm gì hắn cũng biết hết vậy. Thế này thì phá cái gì chứ. Cô cùng với Ngọc Đàm chơi trò giết dây, hắn cũng biết mà né. Cô dùng trứng ung bắn hắn, hắn cũng né được, chỉ có Hiên Triết lãnh đủ thôi. Cô lấy bom tự chế lên đặt dưới bàn làm việc của hắn, nó nổ banh ra, cô nghĩ hắn sẽ tức giận mà ngược lại hắn không nói gì, chỉ dặn người tu sửa cho nhanh, còn hắn thì về phòng ngủ làm việc v. v. và v. v. . . nhiều chuyện như vậy mà không làm gì được hắn, tức chết cô rồi.

Đột nhiên, có 1 nha hoàn đi tới, cung kính nói với cô: - Phu nhân, chủ thượng dặn dò nô tỳ nói với phu nhân là đi thay xiêm y sau đó cùng chủ thượng dùng bữa ạ.

- Phong đang ở đâu? Cô lại hỏi.

- Hồi phu nhân, chủ thượng đang tắm ạ!

Cô chỉ “ừ” rồi cho nha hoàn đó lui đi, tắm sao? Chết người rồi, móc ngay thắt lưng ra 1 viên thuốc màu đỏ. Cô nhìn nó, cười gian. Hắc. . Hắc. .

~0

~Phòng tắm, Lý triển Phong đang thoải mái ngâm nước thì mở mắt, cười cười. Quả nhiên, nàng lại mò tới phá hắn.

Lăng Sảnh Nhi cứ lén lén mò vào trong phòng, tay cầm chặt viên thuốc màu đỏ đó, có cơ hội là quăng vào thùng tắm liền.

Cô cứ lén lén đi đến, nhìn qua bức màn. . . Hử? Người đâu? Cô liền xông xộc đi vào, nhìn trái nhìn phải, không có. . . . Chậc, cô tức giận, quăng luôn viên thuốc vào thùng, xoay người định đi ra ngoài thì đụng phải bức tường ướt ướt. . Cô ngược lên thấy 1 khuôn mặt lạ lẫm. Nhưng là 1 mỹ nam nha, chậc chậc. . . mũi cao, đôi môi hồng hồng, đôi mắt phượng đẹp hút hồn, chiếc mũi cao, bộ ngực 6 múi cứ lồ lộ ra còn hơn cả Taecyeon của 2pm nữa, làn da màu đồng nhiều nước nhìn mà thèm luôn á. NHưng sao thấy quen quá!

- Nàng nhìn đã chưa? . Người này có chút khó chịu khi bị cô nhìn như vậy.

- Người là ai? Sao giống Phong quá vậy? Cô nói rồi nhích lại gần hắn, ngửi ngửi: - Cả mùi cũng giống nữa?

- Thì ta chính là Phong mà. Mắt mang ý cười trả lời cô.

Lúc này, cô hít 1 ngụm khí lạnh, ông trời, biết hần khi đeo mặt nạ chắc là 1 mỹ nam, vậy mà khi gỡ mặt nạ thì còn hơn những gì cô tưởng tượng nữa. Nếu hần tới thời của cô, cô sẽ cho hần làm nghệ sĩ, cô là quản lý, lúc đó cô sẽ hốt bạc rồi, hần còn hơn cả sao K- pop nữa, thử hỏi Lee Min Ho thấy hần còn phải khiêm nhường á.

- Người thật sự là Phong? . Nghi hoặc nên cô hỏi lại.

- Ủ. Nàng vào đây làm gì? Muốn tắm cùng ta sao? . Khuôn mặt mỹ nam đó cười cười hỏi cô.

- Cái. . cái gì mà tắm cùng chứ. Hừ! Thật là. Ta tò mò nên vào xem có gì trong này thôi. Cô cứ cây ngay không sợ chết đứng.

- Thật?

- Thật.

-

- Phong này, sao người lại đeo mặt nạ? . Cô hỏi thắc mắc của mình, tâm hần cô đã không thấy được, mà hần còn che đi biểu hiện trên mặt.

- Ta nghe theo lời dặn của sư phụ, nếu như có 1 ngày kẻ thù tìm được ta thì ta có thể bỏ cái mặt nạ này xuống. Hần trả lời cho cô, không ngại nói ra bí mật của mình.

- Vậy còn bây giờ??? Không đeo nữa được không? . Cô lo lắng, hần khi đeo cái mặt nạ vào, cô không thể nhìn thấy biểu hiện của hần, đã không đọc được tâm người mà cũng không thấy được biểu hiện trên khuôn mặt, càng làm cô thập phần tự ti, khó chịu.

- Được, nàng không muốn ta đeo nó sao?

- Ủ, ta thích nhìn người như thế này hơn. Ách, cô vừa nói gì vậy, cô đơ ra nên chẳng hay biết khuôn mặt mình đỏ lên. - Ahaha. . trong này nóng quá, người cứ làm gì thì làm đi nhé, ta đi trước đây.

Hần không nói gì nhìn cô rời đi, khuôn mặt nhịn không được mà cười tươi hơn hoa. . . Aizz, nếu ai thấy chắc sẽ phun máu mũi mất. Lý Triển Phong lại chui vào thùng nước tắm. . . ngâm mình tiếp.

Bỗng nhiên, nước lại nóng lên kỳ lạ, sôi lên ùng ục. Hần bất ngờ nhảy ra khỏi thùng thì ngay lúc đó cả cái thùng đều nổ banh ra.

Hần chỉ có thể cười khổ. Lãng Sảnh Nhi, nàng không chống đối ta thì không được sao?

Haizzz. . . cái khung cảnh lãng mạn mới vừa rồi biến đâu mất rồi.

Từ sau hôm đó, Lý Triển Phong cũng tháo luôn cái mặt nạ ra, gọi các giám đốc quay về nhận diện, nên Hiền Phong Các rất là xôm tụ nha. Nhưng thật ra đó là chuyện của ngày hôm sau.

Cũng hôm đó, không khí trong nhà ăn đột nhiên khác thường. Phu nhân thì im lặng cúi đầu ăn, còn chủ thượng thì chống cằm nhìn cô. Mọi người khó hiểu, có chuyện gì sao? Từ ngày phu nhân bắt bọn họ ngồi ăn chung, đã thấy ngượng ngượng khó chịu rồi, giờ còn cái không khí này nữa, có cơm cũng nuốt không nổi.

Hần sao lại nhìn cô như vậy chứ, lúc này chuyện trong phòng tắm, cô còn chưa hết ngượng, giờ hần nhìn vậy. . . sao thấy nhục quá.

Hần chuẩn bị mở miệng nói gì đó với cô thì cô lạnh hơn, chuyển chủ đề.

- Ta nói này, Hiền Minh, Hiền Tước các người khi nào mới lấy nhau hả? Các người đều thích nhau mà, cũng đã ngõ lời rồi sao còn chưa thành thân đi.

Lúc này, tất cả đều nhìn về phía 2 người. Hiền Minh thì ho khan, Hiền Tước thì mặt đỏ như gấc cúi đầu.

- Hồi phu nhân, chúng thuộc hạ cảm thấy giờ chưa phải thời điểm thích hợp nên. . . . Hiền Triết nói tới đây thấy ngượng nên không nói nữa.

- Cái gì mà không thích hợp, hay là người không muốn lấy muội muội của ta nên mới nói vậy? . Cô đe dọa, hừ, nói vậy xem người còn từ chối được không.

- Không phải đâu ạ! Người đừng hiểu lầm. Thuộc hạ rất muốn nhanh chóng lấy Hiên Tước vào cửa đó ạ. Hắn nhanh chóng xua tay bối rối nói, haizz. . bay luôn cái hình tượng lạnh lùng rồi. Còn Hiên Tước thì khỏi phải nói, e thẹn hết cỡ.

- Vậy thì để ta chọn ngày cho các người nhé! . Cô nói rồi lại quay sang nhìn Lý Triển Phong nói: - Được không Phong?

- Nàng muốn sao thì cứ vậy đi. Hắn nói xong rồi đứng dậy, nhắc bổng cô lên, đưa đi.

- Phong à, ta tự đi, người đưa ta đi đâu vậy nha. . Cô giẫy trên người hắn.

- Ngủ. Đáp lại ngắn gọn, ôm người rồi đi.

Ngủ? Giờ này sao, mặt trăng còn chưa lên quá đỉnh đầu. Mọi người chỉ có thể lắc đầu cười khổ, ai bảo phu nhân lại lơ chủ thượng chứ.

Cứ thế, 2 đương sự nằm trên giường ôm nhau mà ngủ. Cả hai động chậm công miên đã lâu, như 2 vợ chồng thực thụ, ấy vậy mà cả hôn cũng chưa có. Haizzz. . . .

15. Chương 15: Gặp Gỡ Doãn Chính!!!

Sáng ngày hôm sau, người ở Hiên Phong Các chạy đông chạy tây để chuẩn bị cho 5 ngày nữa, là ngày đại hỉ của Hiên Minh và Hiên Tước. Dưới yêu cầu mãnh liệt của cô, thật ra chỉ là nín tay làm nũng thôi, Lý Triển Phong đã đồng ý cho 2 người bọn họ nghỉ ngơi, mặt khác thì kêu Hiên Nguyên, Hiên Dật và Hiên Đình là các giám đốc đi theo bảo vệ hân.

Cô phải vào thành mua đồ cưới, cùng với tìm 1 số nhạc công, vũ công để bàn bạc tiết mục đặc biệt cho ngày hôm đó. Thật ra, nói là phải mua đồ, chứ cô đang viện cớ để được đi chơi. Nếu có 1 con mèo mà cứ bắt nó ngồi 1 chỗ hoặc đi loanh quanh 1 nơi thì thà bắt nó làm thịt luôn đi, để nó mọc rễ ra dơ nha dơ cửa còn tốt hơn.

Cả đoàn 7 người đi xe ngựa vào thành, địa thế của Hiên Phong Các thì rất thuận lợi. Nó nằm ở trung tâm của 4 phía đông tây nam bắc nên cứ thế mà đi. Muốn đến thành nào cũng được, nên cô chọn đến Doãn thành, bởi vì cô nghe nói ở đây có mỹ nam nhiều hơn ở các thành khác nha.

Vào thành, cô làm biếng xuống nên kêu hân bế cô xuống, hân rất vui vẻ đồng ý. Từ sáng hân không đeo mặt nạ nữa, mà cứ cười cười với cô, làm cô có chút không quen. Vừa bước xuống quán trọ của nhà Lý Triển Phong mở. Chương quỹ đi đến cúi đầu cung kính chào hân với cô:

- Tham kiến chủ thượng, phu nhân.

Hân chỉ “ừ” rồi không nói gì nữa. Mọi người xôn xao lên, nếu chương quỹ gọi là chủ thượng thì hân chẳng phải là chủ thượng của Hiên Phong Các nổi tiếng trên giang hồ với chiếc mặt nạ bạc sao? Sao giờ lại không thấy đeo nữa. Đã vậy còn có thêm 1 vị phu nhân dạo này nghe thiên hạ đồn. Quả nhiên là có bệnh tật trên người, yếu đến mức phải để cho hân bế luôn sao?

Hân chuẩn bị bước vào quán trọ, để cho cô nghỉ ngơi 1 chút rồi mới đưa cô đi loanh quanh thì từ xa có 1 thiếu nữ chạy đến hô to:

- Chủ thượng! Người rốt cuộc cũng đến, ta chờ người thật vất vả nha. Nàng chờ chủ thượng mấy tháng nay, giờ người mới đi ngang qua đây, nàng phải hầu hạ cho thật tốt mới được.

- Tiểu Tình. Không được vô lễ. Chương quỹ hét lên với cô gái đó.

- Nàng ta là ai? . Cô quay qua đối mặt với hân, phải hỏi cho ra lẽ, giác quan thứ 6 của 1 người phụ nữ cho cô biết, đó là tình địch.

- Con gái của chương quỹ. Hân nhìn cô thần nhiên mà nói.

- Nàng ta thích người.

- Nhưng ta không thích nàng ấy.

- Vậy ta giúp người đuổi ruồi, ta hỏi người câu đầu tiên, người kêu “ừ”, câu thứ 2, người kêu “phải”, có biết không? . Cô dùng 2 bàn tay đặt lên 2 má của hắn dằn dò.

- Ừ. Hắn đành chiều cô, thật ra cũng không cần nhưng nếu không cho cô chơi sợ cô sẽ làm trò, mà lúc đó chỉ có hắn là thăm thôi, mấy cái tin đồn kia còn chưa nguội, giờ mà thêm nữa, chắc hắn chịu không nổi quá. Mặc dù nghĩ vậy nhưng vẫn rất thích cô chạm vào mặt hắn nha.

Lúc này, cô quay đầu qua đối mặt với cô gái đó hỏi: - Người là ai?

Bởi vì Lý Triển Phong đang bế cô nên khi cô gái được gọi tên là Tiểu Tình đó nhìn thấy thì sắc mặt trắng bệch ra, thì ra lời đồn là thật.

- Hồi phu nhân, thuộc hạ là Tiểu Tình, con gái của chương quỹ ạ!

- Người bao nhiêu tuổi rồi? . Cô lại hỏi.

- Dạ, thuộc hạ nay đã 18 tuổi rồi ạ! . Tiểu Tình trả lời, trong giọng nói có chút chua xót, nếu như không phải vì 1 lòng chờ chủ thượng, nàng chắc cũng đã sớm thành thân rồi.

- Người thích Phong sao? . Cô lại hỏi tiếp.

- Nghe tới đây, Tiểu Tình ngược lên nhìn cô kinh ngạc.

Mọi người nghe vậy cũng nhìn cô, sao phu nhân lại nói 1 chuyện như vậy giữa nơi đông người thế này, thật thiếu tế nhị nha.

- Phu nhân, ý người là. . . . Tiểu Tình e dè hỏi cô.

- Ý ta? Ta có ý gì? . Cô ngây ngốc hỏi lại.

- Vậy sao người lại hỏi như vậy ạ, thuộc hạ có chút khó xử đó ạ. Tiểu Tình giả nai trả lời cô, hy vọng khi nghe như vậy, chủ thượng sẽ nhìn nàng bằng 1 cặp mắt khác.

- Người. . . mắc bệnh hoang tưởng sao? ta hỏi là cho biết, là để dạy cho người 1 điều thôi.

- Điều gì ạ? . Tiểu Tình kinh ngạc nhìn cô.

- Đừng thành thân sớm. Cô nói mà mặt tỉnh như không.

Mọi người biểu hiện rất sống động nha, chắc vì nghe câu nói của cô mà ngu ra quá.

- Phu nhân, người nói vậy là vì không muốn cho thuộc hạ cùng chủ thượng thành đôi sao? . Tiểu Tình tức giận nên âm lượng tăng thêm vài phần.

- Ta nói, người mắc bệnh hoang tưởng cũng thật nặng đi, ý của ta, người chỉ mới có 18 tuổi, thân thể chưa phát triển hết, sao lại vội muốn thành thân như vậy.

Không cho người khác cướp lời, cô lại liến thoắt:

- Ta nói các người nghe nhé, nam nhân 30 tuổi chưa có gia đình, mà có được tiền tài, gia thế lại là 1 mỹ nam nữa thì người ta gọi đó là con rùa vàng kim. Còn nữ nhân như chúng ta phải đến 25 tuổi thân thể phát triển tốt, lúc đó sẽ tạo thành 1 hình cong như thế này, lại nói 25 là 1 tuổi đẹp để thành thân. Cô vừa nói vừa vẽ ra 1 body hình chữ S giữa không trung: - như vậy, lúc đó nhiều nam nhân mới nhìn thấy chúng ta đẹp, nam nhân thấy mà không mê thì bọn họ ngu, còn nữ nhân như chúng ta thấy con rùa vàng kim mà không mê thì chúng ta càng ngu.

Cô lại nói tiếp.

- Nhìn lại người đi, ngực lép, eo thùng phuy, mông không nở thì nam nhân nào mà thích, ngay cả Phong cũng không thích người như vậy, đúng không Phong? . Cô quay qua hỏi hắn.

- . . . Ừ. hắn ậm ừ trả lời cô, quả nhiên nàng lại chơi hắn.

Mọi người thì mặt càng ngu hơn, ngay cả Tiểu Tình cũng mặt mày méo mó.

- Người thấy không, nam nhân mà, yêu cầu lúc nào cũng phải cao về nữ nhân của mình. Mình không tốt bọn họ sẽ nói mình không đủ điều kiện mà họ đặt ra. Phải như ta này, ngực bự, eo thon, mông nở mới tốt, Phong cũng thích như vậy, phải không Phong? . Cô lại hỏi hấn.

- Phải. Im lặng 1 hồi, hấn rút cuộc cũng phải nói theo sự sắp đặt của cô. Thôi kệ đi, cái danh tiếng của hấn từ ngày gặp cô, đã theo gió bay đi rồi, giờ có thổi nữa thì giúp hấn mát mát chút thôi cũng được.

Đám người Hiên Triết, Ngọc Đàm thì cười lên; còn 3 tên vệ sĩ kia bị cái màn này làm ặt mày méo xẹo, vị phu nhân này, thật to gan nha, ngang nhiên làm trò như vậy, cũng không sợ chủ thượng nổi giận mà chủ thượng lại thật phối hợp làm bọn họ càng khó tin hơn. Chắc, cứ lo chuyện công việc, không rảnh đến Hiên Phong Các coi phu nhân làm trò, có chút tiếc nuối.

Nghĩ mình làm trò đủ rồi, lại nói với hấn: - Phong, ta mệt!

Nghĩ nghĩ gì đó, hấn lại cười nói: - Cũng phải, từ tối qua tới giờ, làm nàng mệt vậy, đến không có sức đi để ta bế nên nghỉ ngơi nhiều mới tốt. Xong, hấn lại quay qua nói với chương quý: - Chuẩn bị cháo bào ngư cho phu nhân.

Tiểu Tình uất ức, quay đầu chạy đi, nước mắt ràn rụa như châu trên mặt.

Cô cả người cứng đờ, nhìn hấn đầy sát khí, hấn lại xỏ ngược lại cô sao. Ta hận, hận. . .

5 người kia sau khi thấy đương sự biến mất thì cười lẫn lộn, khỏi phải nói, tất nhiên là mất hết cái hình tượng luôn luôn lạnh lùng trong mắt người đời rồi. . . tất cả chỉ là 1 cái mã. Haizz. . .

Những người chứng kiến thì kinh ngạc không thôi, cũng từ đó có tin đồn là phu nhân của Lý Triển Phong vì phải theo nhu cầu của hấn nên mệt đến sinh bệnh. . Haizz. . .

. Ngồi trong bàn ăn ở trên lầu.

Cô không buồn ăn gì nữa, nhìn hấn học hấn như muốn ăn tươi nuốt sống, hấn đương nhiên biết nên giả nai hỏi cô:

- Sao nàng không ăn, cháo bào ngư ta dặn nhà bếp chuẩn bị cho nàng để lâu sẽ nguội đấy.

1 câu như châm thêm lửa hận, thôi thà im luôn không nói, nói ra rồi hấn mới cảm thấy mình ngu. Thì ra đệ nhất sát thủ như hấn cũng có 1 phần của 1 đứa con nít. Thật ngây thơ.

- Không ăn, người ăn xong rồi chết luôn đi. Hừ! . Cô tức giận, dẫu môi không thèm để ý hấn.

- Thật sao, nàng không ăn sẽ không có sẽ không có sức đi mua đồ uội muối của nàng đấy. Lúc đó, chỉ sợ muối muối nàng trong ngày đại hôn sẽ không có những thứ tốt nhất để dùng. Hấn cố ý nói ra điểm yếu của cô, bởi vì hấn biết, cô rất quan tâm người thân của mình, cô sẽ không để họ chịu thiệt thòi.

Cô không nói gì, múc muống cháo bỏ vô miệng. Chứng tỏ cô nghe lời hấn, phải lo uội muối mình trước tiên đã chứ.

Hấn chuẩn bị nói gì đó với cô thì tiếng từ dưới cầu thang đang đi lên truyền đến:

- Đại ca, huynh tới đây sao không tìm đệ.

- Ta cũng định chút nữa tìm đệ đấy.

Người đã tới trước mặt, quả nhiên, Doãn thành chỉ có mỹ nam với mỹ nữ không nha. Nhìn xem, khuôn mặt chữ Điền, đôi môi mỏng, sống mũi cao thẳng. . . ôi ôi. . . chẳng lẽ thời cổ đại người ta được thiên nhiên yêu quý hơn người hiện đại sao? Chỉ toàn là mỹ nam mỹ nữ so với ở hiện đại, bước chân ra đường 10 người thì thấy hết 12 người son phấn rồi, ngay cả đàn ông còn dùng sữa rửa mặt để mình đẹp ra mà nói chỉ cho xa. Cô có chút cảm thán nhìn người trước mặt mình.

Đột nhiên, người này xoay qua nhìn cô rồi nói:

- Người này chắc hấn là tẩu tử rồi, quả nhiên như lời đồn, rất giống hoàng thượng đệ đệ nha. Đệ là Doãn Chính, huynh đệ kết nghĩa với Phong ca.

- Người cũng có đệ đệ sao không nói cho ta biết? . Cô kinh ngạc nhìn hắn, mặt còn tối hơn lúc nãy nữa.

- Ách. . tại nàng không có hỏi. Hắn e dè nói với cô. Mắt bay luôn hình tượng giết người lãnh khốc vô tình rồi. Thì ra con người dù lạnh lùng đến đâu thì khi gặp được người mình yêu cũng sẽ bày ra khuôn mặt đáng yêu nhất, đó là sợ vợ nha.

- NGười không nói sao ta biết mà hỏi.

- Ta quên mất.

- Ta không ăn cháo nữa, người ăn hiệp ta. Tức giận, đẩy tô cháo ra luôn, giãy dụa đành đạc.

Mọi người nhìn cảnh này sắp ra nước mắt rồi, ngay cả Doãn Chính cũng méo xẹo, không dám cười vì muốn giữ chút thể diện cho đại ca của mình.

Não chợt lóe, hắn lại nói:

- Ta định chờ nàng ăn xong, sẽ dẫn nàng đi chơi, ở đây có rất nhiều chỗ hay nhưng nhìn nàng như vậy chắc là không muốn đi rồi.

Cô đồng tai lên, có nhiều chỗ chơi sao?

- Thật. . thật không đó!

- Ta nói thật. Hắn nói rồi đẩy tô cháo lại trước mặt cô, cười cười: - Ăn không?

- Ăn. Cô liếc hắn khinh thường, cũng có chút khinh bỉ chính mình.

Mọi người lại bị cảnh này làm cho khó thở, từ ngày chứng kiến những khung cảnh thế này, bọn họ hình như đã tăng thêm được nhiều phần chịu đựng rồi thì phải. Nếu có người bắt bọn họ tra tấn mà lại dùng cây lau để cù léc chắc bọn họ sẽ chịu đựng được.

Doãn Chính thì cảm thấy rất thú vị, vui vẻ khỏi nói, đại ca đã tìm được sự sống cho bản thân mình rồi.

16. Chương 16: Nụ Hôn Đầu Của Ta!!

Sau 1 hồi ăn cháo.

- Ta ăn xong rồi Phong à. NGười dẫn ta đi chơi đi. Cô nhào tới lắc lắc tay hắn, giở trò mà cô tâm đắc nhất. . . làm nũng.

- Đi cũng được thôi, nhưng có 1 điều kiện. . Hắn bỗng kéo dài thanh âm ra, thật dễ gây tò mò cho người khác, không thấy cả đám người cũng đồng tai lên nghe cho rõ sao.

- Là gì nha? Nói nhanh đi. Cô hỏi hắn, lắc lắc tay thúc giục.

- Chỉ cần nàng cứ như thế này thì ta sẽ dẫn nàng đi. Hắn nở ra nụ cười hại người mà cô yêu chết để dụ cô.

- Như thế này là như thế nào? . Cô ngây ngô.

Hắn ghé vào tai cô nói nhỏ, cùng lúc nở tiếp nụ cười dụ người ra: - Chỉ cần nàng cứ ôm cánh tay của ta là được rồi.

- Được thôi. Đi nào, nhanh lên Phong. Cô cười nói với hắn rồi kéo hắn đi.

Thì ra là vậy, mọi người đã hiểu rõ rồi nha, chủ thượng là muốn ăn đậu hủ của phu nhân cũng là muốn chứng nhận vật sở hữu.

Dọc đường đi dạo, cô thì quá phấn khích nên cứ chạy đông chạy tây, cứ bỏ tay hắn ra nửa chừng. Cứ 1 lần như vậy, hắn lại đằng hắng giọng nhắc nhở cô, cô liền quay về ôm cánh tay hắn.

Những người đi phía sau thì khỏi phải nói, được xem 1 màn hay, hôm nay cũng biết chủ thượng rất là trẻ con. Nên họ cũng rất là hưởng thụ.

Dọc đường đi, cô mua đủ đồ cho Hiên Tước và Hiên Minh, để cho 3 tên vệ sĩ xách rồi lại ôm cánh tay hần đi mua kẹo hồ lô ăn. Cô thích ăn kẹo hồ lô lấm lấm, chua chua ngọt ngọt, thật giống như trong phim kiếm hiệp thời xưa. Cô mua 4 cây, nhưng chỉ lấy 2 cây cho cô và Ngọc Đàm, còn 2 cây còn lại đương nhiên là để cho Ly và Dĩnh rồi.

Đi dạo cho đã rồi cô lại nổi hứng muốn vào sông bạc. Hần tuy không muốn nhưng được hưởng thụ này giờ thì phải hợp tác thôi.

Doãn Chính dẫn cả đoàn người vào sông bạc nhà hần, thật ra hần là con trai của thành chủ Doãn thành, cũng là 1 bậc tiền bối về buôn bán.

Vừa vào, ai ai thấy họ cũng im lặng nhường đường, đương nhiên là biết thân phận của họ rồi.

- Tẩu tử, người muốn chơi trò gì, ở đây có tài xỉu, xì tố, tiến lên. .

Hử? Ta chắc không nghe nhầm chứ.

- Khoan, người nói xì tố, tiến lên, ta không nghe nhầm chứ. Cô ngu ngơ hỏi lại.

- Vâng, trò này mới thịnh được 1 năm rưỡi thôi, là đệ đệ nghĩ ra trò này đó, nhờ vậy mà sông bạc cũng làm ăn khấm khá hơn. Chắc người không biết chơi, đệ chỉ người nhé. Doãn Chính cười cười nhìn cô.

- Người nhìn ta có chỗ nào giống không biết chơi không, ta sợ người dưới ta đó. Hừ! . Cô khinh thường Doãn Chính chút chút, nói gì mà cô không biết chơi, ta đây là từ trong nôi đi ra đó nhóc, mà nghĩ lại cũng có chút khinh bỉ mình, ai lại để cho đồ đệ của mình dạy chứ, nhớ lại cũng có chút đáng sợ, 1 đứa nhỏ 13 tuổi dạy ỉnh thế nào là làm cho người không thấy biểu hiện của mình khi đánh bạc, nhục thật.

- Ách. . . vậy mời. Doãn Chính bối rối làm động tác mời với cô.

Cứ thế, cô và Doãn Chính đối đầu. Cô chọn xì tố làm trò chơi, cô cũng có chút cảm thán, không biết vị hoàng thượng giống cô là người nơi nào mà lại biết những trò chơi này.

- Theo. Doãn Chính nói rồi đẩy ngân lượng ra.

Cô âm trầm nhìn Doãn Chính, làm vẻ mặt nghiêm túc đến khác lạ, làm ọi người nhìn có chút không quen. Bỗng nhiên, cô chìa tay ra trước mặt Lý Triển Phong, lắc lắc: - Đưa ta ngân lượng, ta không có tiền.

Mọi người té xỉu, đường đường là phu nhân của Hiên Phong Các mà nói là không có tiền, để mới tin.

Lý Triển Phong thì đương nhiên biết cô đang làm trò, đùa sao, hần 3 ngày trước đã bị cô trấn lột mấy trăm vạn lượng rồi. Tuy nào thì nghĩ nhưng tay thì vẫn móc tiền ra cho cô.

- Theo. Cô đặt mấy tờ giấy bùa chú mà người Trung Quốc hồi xưa gọi là ngân lượng trên bàn. Ta theo, theo rồi ta sẽ ăn sạch quần mi.

Cứ như vậy, 2 người đấu đá với nhau, đến khi không còn gì để theo, Doãn Chính đành khai bài. Haizz. . . không ngờ tẩu tử là thứ dữ, hần thua rồi.

- Tẩu tử tài thật nha, đệ thua tâm phục khẩu phục. Hần cúi đầu khuất phục.

- Tất nhiên, còn phải xem ta đây là ai, ta là từ trong nôi đi ra đó nhóc. Cô héch mặt lên, được dịp ra oai, phải tranh thủ nha.

Mọi người đứng xem thì khỏi phải nói, hâm mộ cực kì, thì ra người bệnh cũng có 1 cái tài, đó là đánh bạc. Từ đó, lại có thêm 1 lời đồn về phu nhân của Hiên Phong Các.

Ăn chơi vui vẻ nên khi quay về Hiên Phong Các đã là đêm tối rồi. . . nếu tính giờ Việt Nam có lẽ là 10 giờ tối.

Cô vì phấn khích vì mua được nhiều đồ cho Hiên Tước nên xông vào phòng Hiên Tước để cho Hiên Tước xem và chọn đồ. Đương nhiên là nhân vật chính cũng vì quá vui nên sẵn lòng rồi. Thế là cả 3 người tò te tú tú trong phòng.

- Hiên Tước, Ngọc Đàm nhìn xem cái bộ này đi, nếu làm trang sức đêm tân hôn thì rất dễ quyến rũ Hiên Minh đó nha.

- Tỷ tỷ à. Hiên Tước thì ngượng đến đỏ mặt. Còn Ngọc Đàm thì toe toét hùa theo.

Tiếng cười rôm rả trong phòng. Còn 7 vị mỹ nam thì sao, đương nhiên là ngồi ở bàn tròn ngoài sân nhìn vào căn phòng có 3 vị mỹ nữ rồi.

- Đại ca à, huynh không cần phải thăm hại đến mức này chứ. Muốn thì xông vào, tại sao phải ngồi đây chống cằm mà nhìn vào, thật là không có tiền đồ. Doãn Chính vì ham vui nên đi theo họ về Hiên Phong Các, đi được mấy canh giờ thì đã hiểu tình hình của họ rồi, sau khi biết rồi thì cũng chỉ có thể thở dài như bao người khác thôi.

- Doãn thiếu gia à, người nói vậy có phải là đang ám chỉ ta luôn không? Hiên Minh lúc này cũng mặt lạnh lên tiếng, hần hiểu cảm giác của chủ thượng, vì nữ nhân mà họ yêu, họ chấp nhận làm tất cả.

- Ách. . . tại hạ không dám. Doãn Chính chỉ có thể cười trừ, hần còn chưa muốn bị khuôn mặt của Hiên Minh hù chết nha, hần muốn nhìn khuôn mặt của mỹ nữ thôi.

- Hên Triết, người chẳng phải cũng muốn vào gặp Ngọc Đàm của người sao, sao lại không nói gì? . Lúc này, Hiên Nguyên lên tiếng cười đểu nhìn Hiên Triết.

- Ai. . ai. . ai nói là ta muốn vào chứ, cái gì mà Ngọc Đàm của ta, người thật là. Hiên Triết quê độ chối bay biến.

- Người dám nói với ta rằng người không thích NGọc Đàm cô nương? NGười thật là không có tiền đồ đi, lúc nào cũng bảo vệ người ta như giữ vàng, vậy người dám nói người không thích nàng ta. Hiên Dật lúc này xen vào.

Hiên Triết thì quê độ khỏi nói, không nói gì, nhưng cái mặt đỏ như gấc thì đã chứng tỏ được điều này như thế nào rồi.

Mọi người đều phá lên cười.

Đây là những người nổi tiếng trên giang hồ sao, lãnh khốc vô tình, giết người không gớm tay, ai cũng giết được kể cả con nít, bà già, con gà, con chó. . . . sao. Ly, Dĩnh ở trên mái nhà liếc nhìn nhau, cười lên.

Nãy giờ Lý Triển Phong không nói gì, mà mồ hôi chảy ra ròng ròng, như đang chịu đựng 1 cái gì đó thì phải.

Còn ở trong phòng thì đang nói tới đâu rồi nhỉ, hình như cũng đang nói tới chuyện của Hiên Triết và Ngọc Đàm đó nha.

- Ngọc Đàm, sao muội dám giấu ta? Cô đột nhiên hỏi 1 vấn đề không ăn nhập gì với chuyện đang tìm đồ cười.

Lúc này, Hiên Tước cũng quay qua nhìn cô, hình như Hiên Tước cũng cảm thấy như vậy.

- Ách. . . tỷ tỷ, muội giấu cái gì? Ngọc Đàm ngu ngơ hỏi lại.

- Hừ! Muội cùng Hiên Triết, muội thích hần, còn có, hần đã làm gì muội rồi. Cô âm hiểm nhìn Ngọc Đàm, cười nham nhở giống như “ta đã biết 2 người có gì rồi nhé”

- Haizz. . . tưởng chuyện gì, muội cũng đang rầu đây. Ngọc Đàm thở dài nói.

- Rầu chuyện gì, Ngọc Đàm nói ra sẽ tốt hơn. Hiên Tước lại xen vào, rất quan tâm bạn của mình nha.

- Thật ra, ta không biết hần có thích ta hay không? Ta không thể hiểu được hần. Hôm trước, lúc tỷ tỷ làm trò ở quán trọ, hần vì sợ ta sẽ không tìm được, hần liền kéo ta ra sau quán, lúc đó hần nói ta cười cho đã đi, ta liền cười, ấy vậy mà ta cười 1 chút hần. . . hần. . Nói tới đây Ngọc Đàm then quá mặt đỏ ửng không nói được nữa.

- Hần làm cái gì? Lúc này cả 2 đều la lên với Ngọc Đàm. Có đứa ngu cũng biết hần làm gì rồi, nhưng mà vẫn hỏi. Hừ, để xem Hiên Triết làm được gì với Ngọc Đàm. Cả 2 đều có cùng suy nghĩ này.

Vì giật mình cả 2 người đều hét lên với Ngọc Đàm nên nàng nói: - Hần hôn ta.

- Cái gì? . 2 người lại hét toáng lên. Không ngờ, Hiên Triết cao tay thật nha.

- 2 người dừng hết nữa, ta sợ. Ngọc Đàm đau khổ nói.
- Mọi thích hẳn đúng không? Vậy sao lại không nói với hẳn? . Cô lại hỏi.
- Mọi sợ.
- Ngốc. Yêu là phải biết đấu tranh, Hiên Triết cũng là 1 con rùa vàng kim đó, mọi phải biết nắm giữ. Cô gật gù nói, giao Ngọc Đàm cho Hiên Triết là tốt nhất, cô thấy rõ tâm hẳn rồi, nhưng không nói cho Ngọc Đàm, ai bảo dám giấu cô.
- Đúng là đồ thù dai mà.

17. Chương 17: Gặp Gỡ Tĩnh Ngọc!!!

Lúc này, lại truyền tới tiếng của Hiên Đình: - Phu nhân, người hãy cẩn thận, chủ thượng phát độc rồi.

Phong phát độc rồi sao? Cô lập tức chạy ra, ngây người, Phong thì ra đáng sợ vậy sao, ánh mắt đầy sát khí đó không phải là Phong mà cô biết, cô lấy viên thuốc mà mình trước đây đã từng chế ra vì hẳn, cầm nó đi tới về phía hẳn.

Lý Triển Phong vì không tìm được nữa nên đã hươu chưởng lung tung, nhưng tiềm thức vẫn nhớ rõ mình không được giết người nhà nên đã tung chưởng vào cây hoa anh đào để gài lại cơn khát máu của mình. Cây hoa anh đào rung mạnh, cánh hoa bay phất phới.

Cô cứ thế mà đi tới, mọi người muốn ngăn cô lại nhưng cô lại ra hiệu không sao rồi đi tới cạnh hẳn. Bước chân của cô càng lúc càng gần, cô lên tiếng:

- Phong à, đừng như vậy, cây hoa đào đó ta rất thích nó, người làm vậy nó sẽ gãy mất, ta sẽ không có xích đu để ngồi nữa.

Động tác dừng lại, hẳn quay lại nhìn cô, gằm gừ trong miệng. Cô bước tới càng gần hơn, tiếng gằm gừ cũng càng rõ hơn, chứng tỏ hẳn đang chịu đựng vì không muốn gây tổn thương cho cô.

Thuận thế, cô bỏ viên thuốc vào miệng mình, nhón chân lên hôn hẳn, đầu lưỡi của cô đẩy viên thuốc vào miệng hẳn.

Ưc. . . hẳn nuốt luôn viên thuốc rồi mà vẫn còn ngây dại.

Mọi người bị cái màn đẹp như tranh này làm cho lóa mắt, phu nhân và chủ thượng hôn nhau dưới gốc cây đào, trong khi đó lúc này Lý Triển Phong áp dụng định luật III Niu ton vào cây hoa anh đào nên giờ cánh đào bay tung bay theo gió, rơi xuống chỗ bọn họ, 1 khung cảnh lãng mạn thật nha.

Cô rời khỏi hẳn, hỏi quan tâm: - Người hoàn hồn rồi chứ?

- À. . à rồi. Hẳn đáp ứng nói với cô. Hẳn vẫn còn bị ảnh hưởng nha, đang hưởng thụ mà, thật là.

Cô nở nụ cười đẹp nhất với hẳn: - Thật sự?

Không xong rồi. - . . . Thật.

- Tốt. Lý Triển Phong, người chết đi. Cô dấm, cô đá. . rồi lại hét tiếp: - Đó là nụ hôn đầu của ta đó, ta sao phải hy sinh trong tình huống thế này chứ. Một chút lãng mạn cũng không có. Hừ! . Tức giận quá nên hét cho nguôi bớt. Chửi xong, cô quay người đi, nhưng nghĩ nghĩ sao đó, đi được 2 bước liền quay lại, dậm vào chân hẳn 1 phát nữa mới đi.

Mọi người đang dơ ra vì cái khung cảnh lãng mạn vừa rồi thì lại bị cái khung cảnh bạo lực này mà làm cho ngu thêm, nhìn chủ thượng ôm chân la oai oái sao thấy vui vui nhỉ? Hô? Phu nhân khi quay người bước về phòng thì khuôn mặt đỏ hơn cà chua, làm họ càng vui hơn. Nhưng mà làm họ hứng thú nhất là phu nhân bảo đó là nụ hôn đầu của phu nhân, vậy ra từ trước tới nay họ ngủ chung phòng mà chưa có gì hết, chủ thượng cũng thật không có tí phong độ gì hết, sao lại nhịn nhục như vậy nha, thật mất hết phong độ của cánh đàn ông bọn họ rồi.

.

Đêm càng khuya hơn, cô nằm rúc trong chăn không ra, nghe tiếng mở cửa, tiếng bước chân lại gần, cô càng che mình kỹ lại hơn.

Lý Triển Phong vào phòng thấy cô như vậy thì cười khẽ, đi tới ngồi xuống cạnh giường hỏi:

- Nàng ngủ chưa?

- Ngủ rồi.

Ngủ mà còn nói chuyện được sao, hắn lại cười cười.

- Chuyện lúc nãy ta thật xin lỗi.

Hử? Cô khê động đây, hắn đương nhiên thấy hết nên nói tiếp:

- Mỗi 1 lần độc tái phát, ta đều như vậy. Thật ra ta đã tái phát lúc trên đường về, nhưng ta không muốn cho nàng thấy ta đáng sợ như vậy nên ta cố chịu đựng đến giờ, nhưng cũng không được gì vì độc tính quá mạnh, lại để nàng thấy bộ mặt đáng sợ của ta, ta có chút bất lực.

Cô ngồi dậy, nhìn hắn:

- Đó là lời trong lòng của người?

- Ừ. Hắn mỉm cười trả lời cô.

- Vậy ta tha thứ cho người đấy. Lúc nãy ta đánh người có đau lắm không, đưa ta xem nào. Cô nói rồi nhích nhích tới gần hắn hơn, nhưng vì lúc nãy ôm chăn kín nên giờ di chuyển có chút khó, mà cái hành động dụ người như vậy đương nhiên là lọt vào đôi mắt đang phát nhiệt của ai đó rồi.

Não lóe lên.

- Haizz. . . lúc nãy nàng dùng lực mạnh quá, trúng ngực của ta rồi, giờ nàng nói ta thấy có chút đau. Hắn làm bộ mặt thống khổ cho cô tin. Haizz. . . chỉ có ở riêng với cô hắn mới giả trở nây thôi.

- Đâu đưa ta xem nào.

Cô cứ nhích tới như vậy, hắn đột nhiên cúi đầu, hôn trộm cô 1 cái nữa.

- Bây giờ thì hết đau rồi. Không ngờ nàng ở cạnh ta lại có hiệu quả như vậy nha. Hắn lại nở ra nụ cười mà cô yêu nhất, cho cô không đánh hắn nữa.

Nhưng mà hình như không như hắn tưởng tượng, cô ngây ngốc nhìn hắn chứ không có biểu hiện gì lạ.

Trong 1 buổi tối, cô bị mất 2 nụ hôn. Lần thứ nhất, là cứu hắn. Lần thứ 2, là hắn hôn lén cô. Nhưng cô sao thế này, đáng lẽ ra phải ulynh hắn chứ, mà sao tim cô nó cứ đập mạnh liên hồi như súng AK nả thế này.

- Nàng không sao chứ? . Hắn e dè hỏi lại.

- Không có gì. Ngủ thôi, ta mệt rồi.

Gì? Hắn không nghe lắm, cô không giả trò gì với hắn nữa sao. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng vẫn nằm xuống ngủ. Nhưng vừa nằm xuống, cô lại chủ động ôm hắn, càng làm hắn lo sợ hơn, nhưng có đứa nào ngu khi có người trong lòng chủ động ôm mà không thưởng thức mà ôm lại chứ, nếu như có thì chắc chắn trong top đó sẽ không có Lý Triển Phong hắn.

Một đêm gió lớn, cánh hoa đào bay khắp nơi xung quanh Hiên Phong Các như đang nhảy múa reo vui, còn trong phòng đương nhiên là 1 đêm xuân tươi nha.

.

Sáng hôm nay, không khí đột nhiên khác lạ. Chủ thượng 1 nơi, phu nhân 1 ngã.

Lý Triển Phong ngồi trên bàn làm việc mà lòng như lửa đốt, nàng giận hắn sao.

Còn Lăng Sảnh Nhi cô thì ngồi trên chiếc xích đu, nhìn về phương trời xa xa. . . suy tư.

Ngẩng ngẩng lại, cô đã yêu hắn rồi sao? Từ lúc nào nhỉ, có lẽ là lần đầu tiên gặp mặt, lúc đó cô đã không nhìn thấy tâm của hắn, cũng chính lúc đó cô biết hứng thú với 1 thứ khác ngoài truyện tiểu thuyết khi còn ở hiện đại. Haizz. . . Nhưng thì sao chứ, cô không biết hắn có yêu cô hay không, cô không biết gì về hắn cả, vậy cô có nên nói ra cô yêu hắn rồi không? Tại sao nói Ngọc Đàm thì dễ mà bản thân mình lại như con dế thế này nha. Haizz. . . Cứ thế dài thế này sẽ mất hết 2, 38s tuổi thọ. Không thở dài nữa. Đúng, yêu là phải biết đấu tranh.

Cô nghĩ nghĩ xong, quyết định đi tìm hắn thì nghe đến tiếng ồn ào ở cửa chính. Tò mò nên đến xem có chuyện gì?

Từ xa, cô đã thấy 1 cô gái trong xiêm y màu xanh da trời đang đứng đôi co với mọi người. Đi tới gần hơn, cô kinh ngạc, đó chẳng phải là Tĩnh Ngọc sao? Sao lại ở đây? Cô ngừng lại, quan sát trước đã, vào cuộc sau.

- Ta chẳng phải đã nói là ta tới đây có chuyện quan trọng sao? Mau gọi phu nhân của các người ra đây đi.

- Hừ! Chẳng lẽ người nói bọn ta sẽ làm sao? . Hiền Đình lạnh giọng nói với cô gái tên Tĩnh Ngọc đó.

- Có chuyện gì vậy? . Lúc này, Lý Triển Phong cũng đã ra ngoài, nhìn cô gái mới tới đó, lạnh như mùa đông ở Bắc Cực.

Doãn Chính đi ra theo thấy cô gái này, đôi mắt như bóng đèn neon. . lóe sáng.

- Ta muốn gặp phu nhân của người. Nàng ấy có ở đây không? . Tĩnh Ngọc tuy hơi sợ khi thấy hắn nhưng cũng không ngại nói lí do tới đây.

- Người là ai? Có chuyện gì quan trọng sao? . Hắn vẫn trừng ra bộ mặt ấy.

Nghĩ đã đứng ngoài cuộc quá lâu, cô đi tới:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Mọi người nhất loạt hô: - Tham kiến phu nhân.

Còn Tĩnh Ngọc vui vẻ khởi nói, tung tăng chạy tới ôm cô 1 cái rồi hét to: - Tỷ tỷ, muội rất nhớ tỷ nha.

- Haha. . . ừ! Cô cười vui vẻ với Tĩnh Ngọc rồi lại đi tới phía hắn nói:

- Phong à, không sao đâu, là muội muội của ta ở nơi đó đấy. Cô ám chỉ nơi đó, hắn đã hiểu rõ chỉ ừ rồi thôi.

- Tỷ phu à, xin lỗi nhé, tại ta không muốn lộ danh phận sớm, để tạo bất ngờ cho tỷ tỷ ấy. Tĩnh Ngọc này rất biết nịnh nha.

Nhìn biểu hiện của Lý Triển Phong rất là hưởng thụ từ tỷ phu này thì hiểu rõ rồi. Doãn Chính thì cứ nhìn nhìn Tĩnh Ngọc đầy hứng thú thôi, hắn muốn biết rõ “nơi đó” mà tẩu tử nói là nơi nào nha.

18. Chương 18: Gặp Lại Người Em Song Sinh, Lãng Ngạo Quân!!!

Từ khi Tĩnh Ngọc xuất hiện, có vẻ như Hiền Phong Các càng thêm màu sắc. Bốn vị mỹ nữ cứ lo xum xuê cho ngày đại hôn sắp tới nên tiếng cười nói rộn lên khắp nơi, còn mấy vị mỹ nam thì rất là hưởng thụ nha.

- Ngày mai là ngày họ kết hôn rồi, ta mừng quá Phong à. 2 người ngồi trên chiếc xích đu, ngắm trăng, thưởng hoa.

- Ừ. Nếu nàng muốn chúng ta ngày mai cũng thành thân. Hắn cười nói với cô.

- Không, ngày vui của họ nên để họ thưởng thức thôi. Cô có chút tiếc nuối, hắn chưa bao giờ nói lời yêu, sao lại nói như vậy chứ, thật dễ làm cô tổn thương. Từ lúc biết bản thân đã yêu hắn, cô rất hay trầm tư nha, cô không muốn mắc bệnh trầm cảm đâu.

- Nàng hát cho ta nghe được không? . Im lặng hồi lâu, hắn đột nhiên nói.

- Ta không biết hát bài nào hay, chỉ có 1 bài thôi, nhưng sợ người không hiểu.

- Không sao, ta nghe nàng hát là đủ rồi.
- Vậy. . . ta hát bài “You are my angel” cho người nghe.
- Có nghĩa là gì?
- Bạn là thiên thần của tôi.
- Thiên thần là gì?
- Uhm. . . nghĩa là 1 thứ trong sáng, thuần khiết, bạn là ánh sáng soi rọi cho người đó, như 1 bảo vật ấy. Theo ý ta thì như vậy, còn người khác nghĩ sao thì ta không biết, mỗi người đều có 1 cách nghĩ, người hiểu không?
- Ừ. Vậy nàng hát đi.
- Nghe nhé.

Once upon a time
 an angel in the sky
 made fort every night
 Once upon a time
 the angel loved me so
 it's a miracle in the snow, my heart won't be cold
 My dear, you are my angel
 tell me what you know
 something should be told
 My dear, you are my angel
 tell me where you go
 I will breathe behind your love.

.

Tiếng hát của cô vang lên, tuy hẳn nghe không hiểu nhưng cảm giác của hẳn lúc này bài hát cô hát đó như nói rằng hẳn là thiên thần của cô.

- Thế nào, người thấy sao? . Sau khi hát xong, cô hỏi hẳn thăm dò, người là thiên thần thứ 2 của ta đó.
- Rất hay, nàng có dạy ta hát bài này được không?
- Ta hát lời này cho người nghe nhé.

Ngày xưa ngày xưa. . .

Thiên thần trên trời cao

Đem đến cảm giác dễ chịu mỗi đêm

Vào một lần. . .

Thiên thần đã yêu tôi

Đó là điều kỳ diệu trong tuyết, trái tim này không còn lạnh nữa

Người ơi, em là thiên thần trong tôi

Nói cho tôi nghe những gì em biết

những gì nên được kể

Người ơi, em là thiên thần trong tôi
Nói cho tôi nghe những nơi em đi
Đằng sau tình yêu của em . . . sẽ . . .

.

Cô hát lời dịch cho hần nghe, thấy hần trầm ngâm.

- Người hiểu rồi chứ.
- Ủ. Hần nói sau khi trầm ngâm.
- Phong này, người không thấy lạ khi ta biết ngôn ngữ lạ sao? . Cô hỏi hần.
- Không. Nàng đừng lo, ta không nghĩ gì đâu. Hần mỉm cười nói với cô. Đạo này, tần suất hần nở nụ cười cũng càng cao đi. Mật ngọt như vậy, dễ thu hút ong quá nha.
- Ủ. Lần này là đến phiên cô.
- Vậy nàng dạy ta bài hát đó bằng ngôn ngữ kỳ lạ kia đi.
- Ủ. Hát theo ta nhé. Once upon a time. . . 2 3. Cô bắt nhịp cho hần theo.
- Once upon a time.
- Woa. . Phong à, người phát âm rất chuẩn đó nha. . . tiếp tiếp.

.

2 người cứ ngồi đó mà ca hát, chẳng thém để ý đến biết bao cặp mắt đang nhìn hâm mộ ra sao mặc dù biết họ nhìn lên từ lâu nhưng không muốn phá mất cảnh hiếm này nên im lặng luôn.

Cô tuy có chút khó hiểu vì Lý Triển Phong có nói ngày mai sẽ tặng cho cô 1 món quà mặc dù là cô thật sự rất vui và cũng rất mong chờ.

.

Hôm sau, giờ lành sắp đến, dưới yêu cầu mãnh liệt của Hiên Tước cô bị bắt ngồi lên ghế bái trà.

Lo lắng cho Hiên Tước xong, căn dặn Ngọc Đàm cùng Tinh Ngọc khi đến rước dâu phải lấy hầu bao mới cho rước, xong liền đi tìm Phong vì người hầu vừa nói hần đang tìm cô.

Đi gần đến thư phòng thì nghe thấy tiếng nói của 1 người nào đó vang lên trong phòng, không hiểu sao giọng nói này rất quen đi.

- Đại ca à, tẩu tử đâu, sao chưa thấy tới, đệ rất mong nha.
- Cứ chờ đi.
- Phong à, ta tới rồi này. Cô bước vào trong, lên tiếng.

Lúc này, tất cả đều quay lại nhìn cô, cô và người vừa lên tiếng gọi Lý Triển Phong là đại ca đó vừa chạm mặt thì nụ cười tắt ngúm. Không khí trầm mặc.

- Haha. . . đây chắc là tẩu tử nhỉ, thật là giống đệ nha, lúc này làm đệ suýt sặc đó. Người này lên tiếng trước. OMG! Nếu như hần không ý thức được đây là thời cổ đại thì chắc sẽ tưởng người trước mặt hần là Sảnh Nhi mất.

Cô đi tới gần người này hơn, nhíu mày nhìn kỹ, cái dung mạo này, cái giọng cười lúc này làm cô càng thấy quen đi. Nghĩ nghĩ sao đó, đi lại, cầm cánh tay trái hần, kéo tay áo lên cao không thém quan tâm mọi người hốt hoảng, còn tên kia mặt đơ ra khỏi nói.

Quả nhiên, 1 vết xăm hình thiên sứ. . . Cô kinh ngạc ngược lên nhìn hần rồi thốt lên:

- Người là tiểu Quân?

Lúc này, mặt hắn còn ngu hơn, bởi vì tiểu Quân thì chỉ có chị hắn gọi như vậy thôi. Hắn cũng y chang động tác của cô lúc nãy, cầm cánh tay phải kéo cao lên, nhìn thấy là 1 vết xăm thiên sứ.

Im lặng như tờ, mọi người thì bị 2 người này dọa sợ đi, làm gì có ai làm hành động đó ở nơi thế này. Lý Triển Phong tuy không thích cái hành động đó của 2 người nhưng cũng rất thưởng thức việc họ đoàn tụ với nhau. Còn 2 người khối nói, ngu ra chứ sao nữa. . . Haizz.

- Người thật sự là tiểu Quân, là Lăng Ngạo Quân.

- Sảnh Nhi, đúng là Sảnh Nhi rồi. . Em rất nhớ Sảnh Nhi nha.

Đúng, hắn chính là Lăng Ngạo Quân vào 3 năm trước được tính theo thời gian ở cổ đại bị đưa đến đây.

Lăng Ngạo Quân chuẩn bị nhào tới ôm người chị của mình thì “Bốp”:

- Chị đã nói bao nhiêu lần là phải kêu chị bằng chị mà. Nói xong, mới cảm thấy quen với hành động này nên hối hận vô cùng.

- Huhu. . chị à, có cần 1 lần em kêu tên là chị lại đánh em tới tấp không, đau lắm đó. Ngạo Quân ngồi bệch dưới đất luôn, ôm mặt khóc lóc nhìn cô. Đây là hình tượng của 1 vị hoàng đế sao. Haizz. . .

2 người này giờ dùng tiếng Trung nói với nhau nên ai cũng nghe, kinh ngạc tới mức mắt mở to, miệng mở thành chữ O luôn rồi. Phu nhân và hoàng đế là tỷ muội với nhau.

- A. Người thật đúng là Quân rồi. . . Oa. . Quân ơi, chị rất nhớ em đó, em biến đâu mất mấy năm nay, chị nhờ Tâm tìm cũng tìm không ra em biến đi đâu đó. . Huhu. . Oa. Cô nhào tới ôm chầm Ngạo Quân mà khóc rống lên, vừa khóc vừa nói xầm xầm nữa. Haizz. .

Quân thì mỉm cười vỗ vỗ vai cô, còn mọi người thì ngu còn hơn con bò nữa. Phu nhân cũng biết khóc. Haizz. . . bởi mới nói, đâu ai hay được chữ “ngờ”.

- Được rồi, tách nhau ra đi. Lý Triển Phong đi tới, tách 2 người ra, thật là ngứa mắt mà, nàng ôm đệ đệ như vậy, đệ đệ còn ăn đậu hủ của nàng, tức chết hắn rồi.

- Đại ca, là tỷ tỷ của ta đó, huynh cũng ghen sao. Ngạo Quân đau khổ nói với người huynh đệ này, phạm vi ghen của đại ca rộng thật đó, cũng khó trách, chị em trai như vậy, đương nhiên người khổ là đại ca rồi.

- Phong à, người 1 chút bất ngờ cũng không có, người biết trước rồi sao? . Cô vẫn còn ghen ngào hỏi hắn.

- Ủ, ta muốn tạo bất ngờ cho nàng, đây là quà của ta, nàng thích không? . Hắn mỉm cười nói với cô, lại dùng tuyệt chiêu rồi.

- Cảm ơn người Phong à! . Cô ôm chầm lấy hắn, cảm kích có, cảm động có. . . tất cả đều thể hiện trong 1 cái ôm.

Có người rưng rưng nước mắt vì cái màn cảm động thế này mới chết, nhìn đi, tất cả đều thở dài cảm thán này. Ngạo Quân cùng Doãn Chính nhìn nhau mỉm cười. Còn Lý Triển Phong thì rất là hưởng thụ rồi, cười toe toét thế kia. Nếu có người lạ ở đây, phun máu mũi là chắc. Bởi vì dạo này Lý Triển Phong cười nhiều nên người của Hiên Phong Các đều miễn dịch hết rồi.

19. Chương 19: Hôn Lễ Có Biến!!! (1)

Hai chị em cô kéo nhau ra chỗ riêng nói chuyện sau khi mùi mẫn xong.

- Tại sao em lại ở đây? 4 năm trước em mất tích đột ngột, chị lật tung khắp nơi cũng không tìm ra em, cả Bằng Tâm nữa, nó hầu như là lật tung cả Thế giới lên luôn rồi đó. Cô vừa nói vừa lắc lắc tay hắn.

- Haizz. . em cũng nào biết đâu, lúc em đi máy bay về Việt Nam thăm mẹ nuôi với Bằng Tâm thì máy bay gặp sự cố, em bị hút vào 1 hố đen, xong bị đưa đến đây, khi tỉnh dậy tỷ biết em đang ở nơi nào không? . . . Là đang ngồi trên ngai vàng đó. Thật là hù chết em rồi. Ngạo Quân vừa nói vừa hươ tay múa chân để diễn tả sự việc.

- Khoan. Em nói máy bay gặp sự cố sao? Tại sao lại trùng hợp tới như vậy? Chị cũng là sang Ý gặp Tâm để tìm hiểu thông tin về K, sau đó máy bay gặp sự cố, chị tỉnh dậy cũng là bị đưa đến đây.

- Chúng ta bị gài bẫy rồi, Tâm gặp nguy hiểm!!! . Cả 2 cùng thốt lên, sau đó phá ra cười: - Haha. . Tâm mà bị thương thì em dùng đầu để đi đó, nó là quái vật mà. . Tiếng cười tắt hẳn, nhìn nhau

- Chắc Tâm không sao đâu, chúng ta lo xa thôi. Mồ hôi lạnh chảy xuống, nhưng vẫn cố gắng giữ niềm tin của mình. Cô thật sự lo sợ.

- Chị à, giờ có lo lắng cũng chẳng được gì? Chúng ta đã không thể quay về thời hiện đại nữa rồi. Từ giờ hãy nghĩ cho chúng ta thôi. Ở đây không có người của Sky, không có Tâm, chỉ có 2 chị em chúng ta thôi, nhưng tới nơi này cũng tốt, chúng ta sẽ không cần lo nghĩ gì nữa, làm lại 1 con người khác. . được không chị.

- Được.

- Hay lắm, từ giờ chị là đại công chúa, là tỷ tỷ của hoàng đế Lăng Ngạo Quân này, em sẽ về nói thái hậu.

- Thái hậu? Tại sao phải nói. Lăng Ngạo Quân cũng là tên của em ở thời này sao?

- Bởi vì bà ấy biết em không phải nhưng vẫn đồng ý cho em làm vua, bà ấy rất hiền và vui tính, giống người mẹ mà em từng mơ ước, chị mà gặp thì sẽ quý bà ấy lắm đấy. . . . Ừ, cái tên hoàng đế kia cùng tên với em, mà vui nhất là hẳn cũng có 1 người tỷ tỷ song sinh bị thất lạc từ khi sinh ra, nên chị sẽ nhận cái chức đó, sẽ không lo bị người ức hiếp.

- Được. Cô nói rồi xoa đầu em trai mình. - Nhưng chị không sợ người ta ăn hiếp, em nghĩ chị em là ai chứ, có nghe đồn môn chủ của Liễu Y môn là ai không hả?

- Người đó là chị sao? OMG!

2 chị em tâm sự vui vẻ thì 1 giọng nói oang oang chua chát truyền tới:

- 2 người làm cái gì đấy? Lăng Ngạo Quân, chàng ăn nói sao với ta?

2 người nhìn sang, lúc này người vừa tới cũng nhìn thấy cô, không nói gì nữa đi tới gần họ, Ngạo Quân đứng dậy vui vẻ nói:

- Chị à, là vợ của em, là hoàng hậu đó. Bối Bối, chào tỷ tỷ đi.

- Tiểu muội kính chào tỷ tỷ, vì lúc này không thấy rõ tỷ tỷ nên muội đã thất kính rồi. Bối Bối cúi đầu chào cô.

- Được rồi, muội ấy cũng biết ta sao? Cô hỏi ngu ngơ.

- Ừ. . . em chọn nàng ấy nên những gì về em nàng ấy cũng biết. Lăng Ngạo Quân vui vẻ nói.

- Ấy nha, đây là đứa em trai của tôi sao, từ khi nào đã không còn cần tôi che chở như thế này. . thật buồn nha. Cô pha trò đùa giỡn.

- Haha. . . tỷ tỷ à, hôm nào có dịp vào cung 1 chuyến nhé. Thăm thái hậu và cháu của tỷ tỷ nữa. Bối Bối cười nói với cô.

- Hả? Cháu á. Cô quay lại nói với Ngạo Quân: - Mày thật là to gan, dám sau lưng tao giở trò này sao? Nhìn đi, con người ta nhìn còn nhỏ vậy mà mày.

- Ách. . . chị à, tại tự nhiên nó thế. Ngạo Quân lo sợ nói.

- Tự nhiên. . . tự nhiên, mày hay nhỉ. Cô quay qua nói với bối Bối: - Ta nói này muội muội, nó có ăn hiếp muội thì nói với ta, mà thôi ta chỉ muội điểm yếu của nó, điểm yếu của nó là tai, muội thổi vào xem, nó là oai oái luôn ấy.

Bối Bối mắt sáng lên, nhìn qua Ngạo Quân, cười đều: - Cảm ơn tỷ tỷ uội biết việc này nhé, từ giờ muội sẽ trị được chuyện chàng lén ra ngoài chơi mà không uội đi cùng rồi.

- Ách. . . 2 người không cần vừa gặp đã ăn ý vậy chứ. Ngạo Quân lo sợ nhìn 2 người.

Cả 2 cùng phá lên cười.

- Sảnh Nhi, giờ lành tới rồi, chúng ta đi thôi.

- A. . . Phong à. Cô thấy hắn liền chạy tới ôm cánh tay hắn.

- Ủ. Đi thôi, trể giờ lành là không tốt. Hắn mỉm cười, lấy tay ra, đảo lại thành ôm eo cô đi.

Cô không nói gì nhìn cánh tay đang ôm eo cô, cười cười. 2 người kia đi phía sau thấy vậy, nhìn nhau cười cười, cũng rất thức thời mà đi chậm lại.

~0

~Vào sảnh đường, sau khi ngồi trên ghế thượng với Lý Triển Phong, thấy có điều gì khác lạ, cô quay qua hỏi hắn:

- Phong à, tại sao lại đông người quá vậy.

- Đa số là người của ta, nhưng vì giang hồ nghe được tin hỷ nên đến chúc mừng thôi. Nàng đừng lo lắng.

- . . . Ủ. Tuy nói vậy, nhưng lòng cô thấp thỏm không yên.

- Giờ lành đã đến, mời tân lang, tân nương. Tiếng của Doãn Chính vang lên. Mọi người cười ồ vỗ tay chúc mừng.

Theo yêu cầu của cô, Ngọc Đàm và Tĩnh Ngọc làm phù dâu, đi trước 2 người kia tung hoa.

- Nhất bái thiên địa! cả 2 cùng cúi đầu chào đất trời.

- Nhị bái cao đường! cả 2 cúi chào cô và hắn.

- Phu thê giao bái! cả 2 cùng cúi chào nhau.

- Đưa vào động phòng! Mọi người ồ lên vỗ tay chúc mừng.

Chuẩn bị đưa người đi thì từ ngoài xông vào hơn trăm hắc y nhân bao vây khắp phòng. Người đi đầu tiên nói:

- Thật xin lỗi, có thể từ từ động phòng hay không? Còn sớm nên nói chuyện 1 lát vui hơn nhĩ.

- Đưa tân lang tân nương vào phòng, ngày vui của họ, không nên thấy máu. Cô bình tĩnh nói với đám người hầu.

2 người kia mặc dù không muốn nhưng vì lệnh nên phải đi. Người trong giang hồ thì lo sợ e dè. Người của Hiên Phong Các thì khỏi phải nói, rút kiếm ra liền.

- Đây là phu nhân của lời đồn đại trong giang hồ đây sao? Cũng có chút uy đó chứ. Tên che mặt đó nói cười với ánh mắt nham nhở.

Mà cái hành động đó đương nhiên lọt vào mắt của Lý Triển Phong rồi, khí lạnh tản ra còn hơn mùa đông ở Bắc Cực nữa. Che trước mặt cô, không cho tên đó nhìn nữa, lạnh giọng nói:

- Đã có gan tới đây thì ngươi nên biết không có mạng mà đi ra ngoài.

- Haha. . ta đây là vì Ngọc Đàm mà đến, theo lệnh của môn chủ phải đưa kẻ phản bội về. À. . phải đưa phu nhân của ngươi đi nữa. Tên này ngông cuồng thật, cô có chút cảm thán.

Nhưng mọi người không ai để tâm đến lời nói của hắn mà là nhìn cô, đang không quan tâm sự đời mà ngồi vắt chân uống trà.

- Vị phu nhân này thật là bình tĩnh đi. Tên đó kinh ngạc 1 chút nói.

- Ta sao phải lo, ngươi bắt được thì hãy bắt, đừng nên dùng cái võ kịch cầu huyết đó nói chuyện với ta. Ở đây thực lực hơn ngươi nhiều, ngươi chỉ đem mấy con tôm tép đó đến khoe mẽ thì được cái gì với lại đừng nên chỉ được cái mồm, hành động chân thật hơn nha. Cô vừa uống trà vừa nói.

Haha. . nàng ấy thật đặc biệt. 1 người ngồi trong bàn khách mắt cười nhìn cô.

Mọi người nghe thì khỏi phải nói, sướng rơn trong lòng vì phu nhân của mình nói hay. Còn tên đó hầu như là không giữ bình tĩnh được nữa rồi, tức giận kêu bọn thuộc hạ xông vào. Trận chiến nổ ra, ai lo bảo vệ người trong lòng thì vừa lo bảo vệ vừa đánh.

Nhưng chỉ có cô và hắn là điềm tĩnh nhất, Lý Triễn Phong vẫn đứng đó, nếu có ai tới muốn bắt cô thì ngăn cản.

Cái tên ngạo mạn lúc này vì mục tiêu là Ngọc Đàm nên chỉ lo đánh tới chỗ nàng, Hiên Triết thì lo bảo vệ nàng, vừa ngăn đám hắc ý nhân đó.

- Phong à, người ra giúp họ đi, ta tự lo được mà. Cô nắm tay áo hắn, mắt chớp chớp nói.

- Nhìn ta thế này mà nàng kêu ta phải ra giúp sao? Hắn nhìn cô hồi lâu, rồi mới mở miệng đau khổ nói.

- Không giúp vậy thôi người chần ta làm gì? Ngồi xuống uống trà không tốt hơn sao? . Cô khinh bỉ liếc hắn.

Hắn cười khổ, nàng không biết thế nào là nguy hiểm sao? Ta đang bảo vệ cho nàng mà. Bất lực, đành ngồi xuống với cô. Cả 2 chống cằm lên bàn nhìn cuộc chiến. Haizz. . . bởi mới nói:đó gọi là phụ xướng phụ tùy.

Cuộc chiến rất nhanh nhìn thấy kết cục này làm cô càng nghi ngờ, đám hắc ý nhân ngã xuống rất nhiều rồi, nhưng bọn họ vẫn đánh, cuộc chiến đầy sơ hở này là. . . Không xong.

- Tất cả dừng tay. Cô đứng dậy hét lớn. - Không được đánh nữa, trúng kế rồi.

Cô vừa nói xong, người của Hiên Phong Các bất động, buông kiếm xuống, quỳ gối ôm đầu rên rỉ.

- Haha. . . thì ra vị phu nhân yếu ớt này cũng có chút tài đó chứ nhỉ? Nhìn thấu như vậy. Tên hắc ý nhân đó lại cuồng ngạo hơn.

Nàng ấy thật là thú vị. Cái người ngồi trong bàn khách đó lại cười nham nhở.

- Vũ, đưa ta thuốc giải, ta đi theo người. Ngọc Đàm lúc này đang ôm lấy Hiên Triết chống đỡ cho hắn, khóc lóc nói với tên hắc ý nhân đó.

- Hừ! Đưa thuốc giải cho người? Người đáng sao? . Tên được gọi là Vũ đó liếc nhìn cô khinh thường.

Lúc này, Lý Triễn Phong định xông lên thì lại bị cô níu lại, lắc lắc đầu, chưa tới thời điểm. Hắn hiểu ý cô, liền dừng lại.

- Chị, làm sao bây giờ? . Ngạo Quân bảo vệ cho Bối Bối bên cạnh này giờ cũng lên tiếng hỏi, tình huống như thế này là việc hắn không ngờ tới.

Cô không nói gì, chỉ nhìn quét qua toàn bộ người trong sảnh đường, ánh mắt nhìn tới người ngồi trong bàn khách đó, cười đều nói:

- Ta nói này tên cầm đầu, người ngồi xem kịch này giờ đã thấy vui rồi chứ, nên xuất hiện diễn màn cuối cùng rồi nhỉ?

Hắn kinh ngạc nhìn cô, nàng ta sao lại biết? Mặc dù nghĩ vậy, nhưng cũng đứng lên, đi ra.

- Haha. . . quả nhiên ta đoán không sai, người mà Lý Triễn Phong đã chọn không phải là người thường. Ta là Vũ Hạo Nghi, nàng nhớ ta chứ.

20. Chương 20: Hôn Lễ Đại Biến!!! (2)

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn. Vậy ra chủ mưu lần này là người của Thiên Tự Nhất sao?

- Không có ẩn tượng. Cô nói mà mặt tỉnh như không.

- Nàng thật sự không nhận ra ta. Chúng ta đã từng gặp mặt trước quán trọ. Vũ Hạo Nghi nói có chút buồn vì cô không nhớ ra hắn.

- Ta không nhớ người, cũng không biết người là ai và ta không quan tâm, cũng không muốn biết. Cô dùng sắc mặt trăm năm khó gặp nhất của cô, đó là bộ dạng nghiêm túc á.

- Thật là đặc biệt, bởi vậy ta mới muốn có nàng. Hắn lại cười nham nhở.

- Ta không cho, nàng là của ta. Lúc này, Lý Triển Phong lúc này tản ra sát khí lên tiếng.

- Hừ! Ta 1 khi đã muốn có thứ gì thì nó là của ta. Vũ Hạo Nghi lạnh giọng không kém cạnh gì.

Cái tình cảnh gì đây vậy trời, giữa lúc nước sôi lửa bỏng lại nói 1 cái vấn đề không ăn nhập gì hết.

- Khụ khụ. . Phong à, đừng tranh cãi nữa. Lúc này, sắc mặt cô lại xanh tái.

Lý Triển Phong mặt càng tối hơn, nàng muốn làm gì nữa vậy trời.

- Ta nói người này cái gì gì Nghi ấy, người muốn thứ gì thì sẽ có thứ đó, nhưng ta không phải là đồ vật ta là người, hơn nữa nếu như người có khả năng mang được ta đi ngay trước mặt Phong thì người làm thử xem. . khụ khụ. . Cô dùng mặt nghiêm túc nói, nhưng vẫn không quên làm trò

Cô xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới chỗ những người đang bị thương, cầm cái kim châm trong tay, chít vào 1 huyệt ở cổ tay của từng người, bọn họ hô hấp lại bình thường.

Mọi người kinh ngạc nhìn cô thì ra phu nhân của Hiên Phong Các là thần y sao? Vũ Hạo Nghi và Vũ mặt đen thui, việc này là ngoài dự liệu của bọn họ.

Vũ không muốn cô trị cho bọn họ thêm nữa liền xông lên định đánh cô, ai ngờ kiếm còn cách 10cm nữa thì bị búng văng ra, là Lý Triển Phong xông tới.

- Muốn hại nàng, phải hỏi ta trước đã. Mặt hắn lúc này còn tối hơn nữa, cũng gần như bao công rồi ấy, xung quanh hắn tỏa ra sát khí bức người.

- Người vừa rồi là chúa kiếm vào ta? Cô lại hỏi 1 vấn đề không ăn nhập gì hết.

- Hừ! Không giết để người làm hỏng việc của đại thiếu gia sao? Vũ lại chuẩn bị xông lên thì Vũ Hạo Nghi chặn lại.

- Vũ, người nghe không hiểu ta đang nói gì sao? Không được làm nàng bị thương, lui xuống đi. Vũ Hạo Nghi lên tiếng, ánh mắt lộ ra sát khí liếc nhìn Vũ.

- Đáng tiếc, hắn không thể. Tỉnh Ngọc từ sau lớn giọng nói, xông kiếm bay lên đấu với Vũ.

- Người là ai? Sao lại tấn công ta? . Vũ ngăn cản Tỉnh Ngọc lại.

- Ta là ta, ta tấn công người vì người dám chúa kiếm vào tỷ tỷ. Dứt lời, Tỉnh Ngọc lại xông lên, Ngọc Đàm cũng lấy kiếm của Hiên Triết xông tới.

Cuộc chiến của 3 người bắt đầu nhưng cô lại làm như không quan tâm, tiếp tục đi chữa trị cho người bị thương.

Ngọc Đàm và Tỉnh Ngọc hợp lực lại, 2 người mỗi người 1 chiêu liền đánh bay Vũ té xuống dưới chân Vũ Hạo Nghi đang tái mặt lúc này. Khăn che mặt bị rút ra, lại là 1 anh chàng anh trai. . . Haizz. Rốt cuộc cô tới cái thời gì vậy nha, nhìn Vũ khoe miệng máu chảy xuống như suối ấy.

- Hãy nhớ cho kỹ nếu người còn dám làm cái hành động đó lần nữa thì sẽ bị phế hết võ công chứ đừng nói là 5 phần hiện giờ, ta giữ cho người nửa phần để còn sức mà cút đi đấy. Tỉnh Ngọc lạnh giọng nói với Vũ.

Doãn Chính thì khỏi nói, mắt lấp lánh nhìn Tỉnh Ngọc không thôi. Vũ Hạo Nghi lại khôi phục cái bản mặt ban đầu, cười cười nói:

- Xem ra ta xem thường nàng rồi, nhưng như vậy ta càng muốn có được nàng.

Dứt lời, Vũ Hạo Nghi xông tới định làm liều là bắt cô, nhưng Lý Triển Phong lại ngăn cản hắn lần nữa, 1 cuộc chiến mới lại bắt đầu.

Cô chữa trị cho người bị thương xong lại đi tới bàn ngồi xuống uống trà, nhìn cuộc chiến mới. Những người bị thương được lui xuống, 1 tốp khác lại xông lên vây quanh bọn họ. Ngọc Đàm đỡ Hiên Triết lui về phía sau cô.

Cuộc chiến cân bằng cân sức này không biết sẽ đấu tới bao giờ mới xong. Ngay lúc mọi người tập trung như vậy, 1 bông hoa anh đào bay tới tấn công Vũ Hạo Nghi, hắn đỡ không kịp, 1 đường máu ngay khuôn mặt mỹ nam. 1 âm thanh vang vọng khắp sảnh:

- Các người đánh như vậy biết khi nào mới xong, thôi thì ta giúp các người kết thúc nhanh hơn.

- Ai! Mau ra đây cho ta. Vũ Hạo Nghi tức giận.

- Người nói ta ra thì ta phải ra sao? Thấy vật như thấy người, chẳng lẽ người còn ngu hơn chó, ngu đến mức không biết ta là ai sao? . 1 giọng nói lại vọng lên.

Tĩnh Ngọc và Ngọc Đàm nhìn xuống cô đang chống cằm nhìn cuộc chiến, nhưng bàn tay cô thì đang nắm chặt thành ghế như gắng gượng điều gì đó.

- Người là môn chủ của Liễu Y môn! Tại sao người lại ở đây? Có ngon thì ra mặt, đừng đứng trong bóng tối mà giở giọng với ta. Hừ! Cũng chỉ là 1 môn nhỏ bé mà dám lớn giọng với ta sao? Vũ Hạo Nghi cũng gần giống với bao công rồi ấy, lớn tiếng hét to nhìn quanh khắp nơi.

Lý Triển Phong nhìn sang cô, nhú mào.

- Chắc. Cũng thông minh hơn con chó 1 chút nhỉ, vì nghe nói ở đây có hỷ nên đến chơi nha. Ai ngờ, mới tới thì thấy cảnh này, còn chơi gì nữa, ta đành chơi với người chút vậy. Tiếng nói ấy lại vang vọng.

- Hừ! Chỉ bằng người mà đòi chơi với ta sao? . Vũ Hạo Nghi đã hóa thành bao công, mất luôn hình tượng của 1 mỹ nam luôn rồi nha.

- Vậy thử xem! . Tiếng nói lại vang lên lần nữa. Dứt lời, 1 cơn gió hoa anh đào bay từ cửa chính ủa vào, xông tới Vũ Hạo Nghi.

Mỗi cánh hoa bay tới như muốn giết người đều gây thương tích cho Vũ Hạo Nghi mà hắn dùng kiếm né qua được 1 cánh hoa thì lại bị cánh hoa khác làm bị thương. Cho tới khi hắn không đỡ được nữa mà khụy gối xuống, cánh hoa đào lại thu về.

Mọi người hóp 1 ngụm khí lạnh vì cái màn vừa rồi, thì ra Liễu Y môn có cả danh cả thực chứ không phải như lời đồn là vô tích sự mà thích mạnh miệng nha.

- Cũng chỉ là 1 tên trói gà không chặt, chán thật nha! Chơi gì nữa chứ. Tiếng nói này thờ dài vang lên.

- Người tại sao lại giúp Lý Triển Phong? Các người có gì đó sao? . Vũ Hạo Nghi ôm ngực đứng dậy nói yếu ớt.

- Có gì đó sao? Uhm. . ta thích hắn đó, bởi vì hắn là mỹ nam đó nha. Người không thấy hắn rất đẹp sao? Tiếng nói này vui vẻ hơn nữa.

Mọi người kinh ngạc nhìn Lý Triển Phong, mà hắn lúc này chỉ lo nhìn cô, tâm tình tốt hơn, mặt mày cũng sáng sủa hơn.

- Haha. . vậy người lấy hắn đi, ta lấy phu nhân của hắn, chúng ta cùng có lời mà. Vũ Hạo Nghi cười âm hiểm hơn, hình như hắn đã quên mất hắn đang bị thương nặng thì phải.

- Đáng tiếc, phu nhân của hắn là bằng hữu của ta, ta muốn cho nàng và hắn 1 cặp hơn. Tiếng nói này lại vui vẻ hơn nữa.

Nào có ai tự biên tự diễn vậy nha. . cái con người gì mà. Tĩnh Ngọc và Ngọc Đàm khinh bỉ liếc nhìn tỷ tỷ của mình. Mà cô lúc này thì mồ hôi lạnh chảy xuống nữa rồi, mu bàn tay đang nắm chặt thành ghế cũng nổi gân xanh lên luôn.

Mọi người lại nhìn cô lần nữa. Miệng há to hơn nữa.

- Biết rồi thì cút hết đi chứ, ta không muốn lại dùng màu hoa xinh đẹp như vậy vậy máu đâu? Tiếng nói này có vẻ nghiêm túc lại.
- Rút! Vũ Hạo Nghi lại nói, tất cả hắc y nhân đều mang người bị thương hoặc chết rời khỏi. - À. Lăng Sảnh Nhi, ta sẽ không từ bỏ ý định với nàng đâu. Hắn quay đầu lại nói với cô, rồi ung dung bước đi.
- Lý Triển Phong không ngăn hấn nữa, đi đến cạnh cô, lo lắng hỏi: - Nàng thế nào rồi? Không cần đóng kịch nữa đâu?
- Người nhìn ta hiện tại. . . giống. . . đóng kịch. . . lắm. . . sao? . Cô nhìn hấn yếu ớt nói, nói vừa dứt câu, máu từ miệng phun ra, ngã vào ngực Lý Triển Phong ngất lịm đi. . . Thì ra, hấn không tin cô.
- Hắn kinh hoàng nhìn cô, kêu tên cô nhiều lần nhưng vẫn không thấy trả lời với khuôn mặt trắng bệch đó, rồi bế cô lên vừa đi vừa quát to: - Gọi đại phu, nhanh lên!

21. Chương 21: Âm Mưu Của Loài Rắn: Ngắm Phong Cảnh!!!

- Việc ta giao cho người, người đã làm xong chưa? . 1 giọng nói chua chát vang lên.
- Bẩm môn chủ cứ yên tâm, theo con biết được nàng ta không hay biết chủ thượng của Hiên Phong Các làm nghề gì, nên ta cứ cho bọn họ ngắm phong cảnh đi ạ! . Tiếng nói khác lại truyền đến.
- Tiểu Tình, người phản bội vậy không sợ họ biết được, người sẽ khó sống sao? . Tiếng chua chát lúc này lại lên tiếng, giọng thêm phần mỉa mai.
- Môn chủ yên tâm, họ biến ta thành như vậy, cho dù hiện tại có giết cha ta, cũng không sao. Đó là Tiểu Tình, vì bị cô làm xấu mặt trước bàn dân thiên hạ, bị người đòi cười nhạo nên Tiểu Tình gia nhập vào Độc Cốc nhằm báo được mối thù. Vậy mà nàng ta cũng báo thù sao, rảnh rồi.
- Haha. . ta sẽ tin người lần này, cứ như vậy đi, cho bọn họ “ngắm phong cảnh”. Tiếng nói chua chát thêm vài phần.
- Haha. . . phải. Tiểu Tình cười gian hơn nữa. Hừ! Lăng Sảnh Nhi, ta phải giết người thì chủ thượng mới quay về với ta.

Đêm hôm đó, cả Hiên Phong Các xôn xao lên vì phu nhân của họ bị ngất. Hiên Đình, Hiên Dật, Hiên Nguyên lo đuổi hết khách ra về, còn đám người còn lại đứng trước phòng của cô và hấn lo lắng không thôi.

- Thế nào rồi, nàng ấy không sao chứ? . Lý Triển Phong hỏi khi đại phu vừa khám cho cô xong, hấn ngồi xuống giường nhìn khuôn mặt đã hồng hào trở lại kia.
- Bẩm chủ thượng, phu nhân là do sử dụng nội công quá sức với cơ thể có bệnh nan y trong người vì nhất thời như vậy cơ thể không chịu nổi nên ngất đi thôi. Nghỉ ngơi vài ngày, uống thuốc bổ đầy đủ thì sẽ không sao. Đại phu cúi đầu cung kính nói.
- Bệnh nan y trong người? Nàng bị bệnh gì? . Hấn kinh ngạc quay đầu lại.
- Bẩm. . . thuộc hạ bất tài, thuộc hạ vẫn không hiểu ra bệnh này tên là gì ạ! Đại phu mồ hôi lạnh chảy xuống, cuối đầu càng thấp.
- Được rồi, ông lui đi, ta biết. Lăng Ngạo Quân ở trong phòng này giờ cũng lên tiếng nói.
- Sau khi đại phu lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hấn, Lăng Ngạo Quân, Doãn Chính, Tĩnh Ngọc, Bối Bối, Ngọc Đàm và Hiên Triết thì hấn mới lên tiếng hỏi:
- Nàng ấy bệnh gì?
- Ung thư gan giai đoạn 2. Là do đệ làm tỷ tỷ bị bệnh như vậy đó. Lăng Ngạo Quân nói với nét buồn ủ ê.
- Cái gì? Tại sao lại là đệ? . Hấn cơ hồ tức giận rồi. Mặc dù không hiểu cái bệnh này là gì, cái tên nghe rất lạ.

- Lúc nhỏ, ta mới là người bị căn bệnh đó, nhưng tỷ tỷ vì lo lắng cho ta nên đã đổi lá gan của tỷ tỷ cho ta để ta có được 1 cơ thể khỏe mạnh. Tỷ tỷ còn nói: “đệ là đàn ông con trai, phải có sức khỏe tốt sau này mới bảo vệ được tỷ và người mà đệ yêu, vì vậy ta cho đệ lá gan của ta, ta cũng không hối hận”. Lăng Ngạo Quân nói với đôi mắt ngập nước vì nhớ lại tuổi thơ của mình và cô đã trải qua ra sao.

Cả phòng im lặng mà nhìn cô, xúc động có, không thể tin có, . . . Hắc nhìn cô không có biểu hiện gì rồi mới nói: - mọi người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi hết đi.

Mọi người ra ngoài hết, chỉ còn hắc ở lại, nằm xuống bên cạnh ôm cô vào lòng. Ta sẽ bảo vệ nàng cả đời, sẽ không cho nàng xảy ra chuyện như ngày hôm nay nữa.

- Xin lỗi vì đã không tin nàng. Hắc lên tiếng vì biết cô đã tỉnh giấc.

Cô mở mắt ra nhìn hắc, rồi lại nhắm mắt lại. Cô đã tỉnh dậy từ lâu, nhưng vì không muốn nhìn thấy hắc nên không mở mắt ra.

- Ta biết nàng đã tỉnh, có lẽ nàng giận ta, nhưng vì lúc đó rồi như vậy, ta căn bản là không nhận ra nàng đang khó chịu. Xin lỗi! . Hắc ôm cô càng chặt hơn.

Cô cũng là im lặng lắng nghe hắc nói.

- Nàng nói gì đó đi, ta không quen khi thấy nàng như vậy.

- Ta biết nói gì đây? Ta hiện tại đang cảm thấy rất là mất mát. Cô mở miệng nói nhưng mắt vẫn không mở ra.

- Ta xin lỗi, là vì ta không nhìn thấy rõ, nhưng giờ ta hứa ta sẽ nhìn rõ ràng hơn. Hắc giơ tay làm lời thề trước cô.

Cô vẫn là im lặng, cho hắc 1 cơ hội, cũng là cho bản thân cô 1 cơ hội sao? Nhưng sao giờ cô lại không có tự tin thế này. Được rồi, thử 1 lần nữa xem.

- Người muốn sao thì cứ vậy đi! Ta mệt, ta muốn ngủ!

- Được. Hắc vui vẻ ôm cô mà ngủ.

.

Sáng hôm sau, mọi người ngồi tại đại sảnh ăn bữa sáng.

- Tỷ tỷ, xin lỗi vì ngày đại hôn của chúng ta mà làm tỷ tỷ bị thành như vậy. Hiên Tước áy náy nói.

- Không sao, giờ tỷ tỷ rất là khỏe, mọi yên tâm đi. Tối qua 2 người động phòng vui vẻ không? . Cô nói rồi lại đổi chủ đề lắng tránh sự việc.

- Haizz. . . tỷ tỷ như vậy mọi sao còn tâm trạng chứ! . Hiên Tước thở dài nói.

Bao nhiêu người đang nuốt cơm đều bị nghẹn vì lời của Hiên Tước vừa nói ra. Hiên Minh thì mặt đỏ như gấc.

Biết mình lỡ lời, Hiên Tước bùm miệng cười khan. Đây là 1 hình tượng của nữ sát thủ sao vậy trời.

Đột nhiên, Hiên Đình chạy vào thông báo:

- Chủ thượng, đây là những ngân phiếu yêu cầu, có nhận không ạ?

- Là ai? . Hắc đạm mạc trả lời.

- Dạ, là 1 tên bán thuốc thôi ạ! . Hiên Đình cung kính đáp lời.

- Nhận! . 1 câu trả lời ngắn gọn của hắc. Rồi lại quay sang gấp thức ăn cho cô, không quan tâm gì nữa.

- Yêu cầu gì? Ta muốn xem. Cô lại lên tiếng.

- Nàng thật sự muốn đi? Hắc nghi hoặc hỏi lại.

- Ừ.

- Chị à, chị không biết tổ chức của đại ca là gì sao? . Ngạo Quân xen vào hỏi. Nào có ai như ông vua này, bỏ bê việc nước đi chơi. Aiz. .

- Không biết, trước giờ chỉ biết là con rùa vàng thôi. Cô tỉnh như không mà trả lời người em trai của mình.

Lăng Ngạo Quân nín thin, thật hâm mộ chị của mình, nếu chị biết đại ca là tổ tiên của Sky thì chị sẽ có phản ứng gì nhỉ? Hm. . Có chuyện để chơi rồi. Cười gian.

Tối hôm đó, mọi người đứng trên bờ tường nhìn khung cảnh phía dưới. Lửa ngập cả 1 vùng trời, tiếng than khóc của cả nhà vang lên. Nhìn thật là đau xót.

Sau khi giải quyết xong xuôi, Hiên Đình đi tới với khuôn mặt dính đầy máu, lạnh lùng nói:

- Chủ thượng, đã giải quyết xong.

- Đó là yêu cầu ư? . Cô lên tiếng hỏi.

- Ừ. Nàng không sao chứ. Lý Triễn Phong hỏi thăm cô, sắc mặt có chút lo lắng.

- Không sao, ngắm phong cảnh xong rồi, chúng ta đi chơi thôi.

Đây là ngắm phong cảnh sao? . Mọi người mặt ngu ra nhìn cô.

- Nàng không cảm thấy gì sao? . Hấn lo âu nhìn sắc mặt cô hỏi lại.

- Phong à, có lẽ người không biết, nhưng ta cũng là từ đó mà đi ra đó. Cô cười cười nói với hấn.

Hấn cùng tất cả mọi người ở đó kinh ngạc nhìn cô, chỉ trừ Ngạo Quân. Rốt cuộc phu nhân là thân phận gì?

22. Chương 22: Đi! Đi Kỹ Viện!!!

Tiểu Tình đứng từ xa kinh ngạc nhìn diễn biến sự việc không như trong kế hoạch của nàng, không những không giống mà là khác quá xa. Tức giận, ánh mắt lại tỏa ra sát khí, tia máu lại nổi lên.

- Lăng Sảnh Nhi, ta chính là hận không thể 1 tay bóp chết ngươi! . Tiểu Tình nói giọng thù hằn rồi quay người bước vào đêm tối. Phải về nhà, nghĩ kế hoạch báo thù. Hừ!

Ngày hôm sau, bọn họ đang trọ tại quán trọ nhà Lý Triễn Phong.

- Hôm nay nàng muốn đi đâu chơi, ta đưa nàng đi. Lý Triễn Phong hỏi cô, dạo này cô có vẻ trầm tư, không vui lắm, nên cho cô đi thôi.

- Thật sự? . Quả nhiên, đôi mắt cô sáng lên hỏi hấn.

- Ừ. Chỉ cần nàng còn nhớ lần trước đi như thế nào thì hôm nay như thế ấy. Mắt hấn mang ý cười trả lời cô.

- Được. Vậy đi. Ngọc Đàm, Tinh Ngọc, Bối Bối, Hiên Tước đi thôi, chúng ta đến kỹ viện. Cô hào hứng ôm cánh tay hấn, hô to.

Mọi người nghe ngã ngửa, phu nhân thật là làm bọn họ suýt ngất đi. Lý Triễn Phong mặt đen hơn Bao công, nín tay cô lại, hỏi: - Sao lại đến nơi đó làm gì?

- Đương nhiên là đến xem phong cảnh nha, chứ người tưởng ta đến đó làm gì? Đi thôi. Nói xong, lại kéo hấn 1 lần nữa đi ra khỏi quán trọ.

4 vị mỹ nữ cũng rất thức thời đi theo, ngắm phong cảnh ở kỹ viện sao? Không tệ, bọn họ còn

chưa có xem. 4 vị mỹ nam lo sợ đuổi theo, Hiên Nguyên, Hiên Đình, Hiên Dật thấy cái cảnh này ôm bụng cười không thôi. Hừ! Sắp tới các ngươi rồi ấy mà còn cười người ta.

Kỹ viện Phong Sương lâu.

5 vị mỹ nữ nhìn từ khe hở mắt mèo, ngắm cảnh. Còn mấy vị mỹ nam thì chỉ có thể cười khỏ, chống cằm, uống trà nhìn họ.

Xem thôi thì hay ho rồi mà đằng này họ còn bàn luận về vòng eo, vóc dáng. . . từ la từ lum, làm mấy vị mỹ nam ấy mặt đen như Bao công rồi. Aiz. . . nếu có nhiều người như Bao công vậy thì dân chúng cổ đại thoát khỏi cảnh lắm than rồi nha.

Xem cho đã, quay lại bàn vẫn còn bàn luận.

- Chắc. . . các muội thấy cô gái ở phòng thứ 2 không, eo thon thật nha. . . Chắc. Cô cứ sờ sờ cảm, tấm tắc đầu lưỡi.

- Tỷ tỷ không nhìn thấy cô gái ở phòng 1 sao? Bộ ngực mê người thế kia. Bối Bối cãi lại. Kinh, đây là hình tượng mẫu nghi thiên hạ sao? Thật là hù chết người, mang tiếng xuất cung vì hành, mà lại vào kỹ viện vì hành. Dân chúng nghe thì nghĩ gì nha.

- Haizz. . . ai ai cũng tốt, mà tại sao mấy tên nam nhân kia kìa, già rồi mà vẫn còn ham, các người không nhìn thấy sao? Eo, nhớ lại còn tởm nữa. Ngọc Đàm lên tiếng, run rẩy người.

Cả 4 người gật gù đồng thanh.

Mấy vị mỹ nam nghe tới khúc này cả kinh, hét toáng lên, Hiên Triết quát Ngọc Đàm: - Tại sao nàng lại nhìn bọn họ làm gì? Nhìn nữ nhân thì không nói, tại sao lại nhìn họ chứ?

- Người làm như mắt ta có thể tự nhắm, tự mở ấy, nó đập vào mắt ta chứ ta có nhìn nam nhân làm gì? . Ngọc Đàm không sợ đáp lại.

Hiên Triết cứng họng, đáp không lại, cảm nín là tốt nhất.

- Nàng lúc này có nhìn bọn họ sao? . Lý Triển Phong không quan tâm mọi người đang cười vào mặt Hiên Triết mà hỏi cô.

- Có, nó cũng đập vào mắt ta thôi. Cô lại cây ngay không sợ chết đứng đáp lại, vừa nói vừa uống trà.

- Nhìn họ làm gì? Về nhà ta cho nàng nhìn là được rồi, đi vào nơi này làm cái gì chứ. Hừ! . Hấn bắt mẫn nói.

“phụt”. . 1 âm thanh sống động vang lên, là cô đang uống trà thì phun ra, ngay mặt của Doãn Chính luôn.

- Tẩu tử à, sao lại là đệ nha. Doãn Chính bắt mẫn nói.

Tĩnh Ngọc bên cạnh cười cười, rút khăn tay ra lau cho Doãn chính. Doãn Chính thì khỏi nói, lòng nở hoa chứ sao.

Cô không để cảnh đó vào mắt mà nói với hấn:

- Ta nói Phong à, người nói mấy màn này không thấy treo lưỡi sao? Ta phát ngượng dùm người đó, sao lại nói ở nơi đông người thế này.

- Nàng mấy lần trước có để ý nơi đông người mà phá ta không? . Hấn cũng đáp lại.

- Huhu. . . Quân à, Phong ăn hiếp ta. Cô nhào tới Quân yêu cầu viện trợ.

- Chị à, đại ca ăn hiếp chị cái gì nói em nghe. Ngạo Quân cười cười, biết ai là chủ mưu rồi, nhưng vẫn phải hợp tác, ai bảo mình sinh ra sau 28 phút nha.

- Hấn lần trước ở Doãn thành, tại nơi đông người hủ đi cái trong sạch của ta. Cô ủy khuất bĩu môi nói.

- Là nàng hủ đi cái danh tiếng của ta trước. Hấn cũng nhàn nhạt trả lời.

- Hấn lấy mất nụ hôn đầu của ta.

- Là do độc của ta tái phát, với lại lúc đó là do nàng chủ động.

- Hấn hôn trộm ta trong khi ta đang lo cho vết thương của hấn.

- Nàng cũng không có đánh lại ta.

- Hấn dám ngủ chung phòng với ta.
- Nàng đã đồng ý, với lại nàng hình như rất thích ta ôm, lúc nào nàng cũng ôm lại ta mà.

. . .

2 người cứ bê chuyện riêng tư ra mà nói không biết ngượng. Ngạo Quân ở giữa nghe 2 người nói, muốn cười nhưng lại không dám cười. Chúa ơi, cứu con! Mọi người nghe cười lên, cảm thấy thật buồn cười khi chủ thượng của Hiên Phong Các lại đi đôi co với phu nhân của mình.

- Quân, em thấy không? Là hấn ăn hiếp ta. . Huhu. Cô mếu máo, ủy khuất nói, nhéo vào đùi cho nước mắt đi ra, cho giống thật thêm.

- Ách. . chuyện này em không giúp được rồi. Bối Bối à, nàng không khỏe, nên nghỉ ngơi, ta đưa nàng đi. Lăng Ngạo Quân lăng sang chuyện khác, kéo Bối Bối ra ngoài.

Ấy vậy mà Bối Bối có vẻ mít đặc trong cái tình huống này, cứ cãi lại. Aiz. . Bó tay.

Lý Triển Phong liếc mọi người, ý bảo ra ngoài, bọn họ cũng nhanh chóng ghép đôi dọt lẹ, ở đây nữa chắc chết vì nín cười mất thôi.

- Huhu. . người ăn hiếp ta. Sao lại bảo họ ra ngoài chứ, còn ai bênh vực ta. Cô đánh vào ngực hấn, ủy khuất nói.

Hấn kéo cô ngồi lên đùi của hấn, xoa xoa cái đùi của cô: - Được rồi, là ta sai, nhưng lần sau nàng đừng bao giờ làm vậy nữa? Có đau không?

Hấn biết sao? - Đau chứ sao không, hỏi nhảm. Cô tức giận đánh thêm vài cái.

- Được rồi, ta giúp nàng. Chút nữa nàng muốn đi đâu nữa? Hấn vẫn xoa đùi cô, vừa xoa vừa hỏi.
- Đi dạo, đi ăn kẹo hồ lô, người cũng phải ăn, người không ăn ta không để ý người nữa. Cô nói hăm dọa.
- Ừ. Hấn đau khổ nói, hấn đường đường là đệ nhất sát thủ mà lại phải cầm cái cây kẹo hồ lô đó mít sao, còn ra thể thống gì nha.

23. Chương 23: Âm Mưu Của Loài Rắn: Chia Rẽ Nội Bộ!!!

Sau khi lẫn lộn bò lết ở bên ngoài, cả đoàn lại quay về Hiên Phong Các. Xe ngựa vừa dừng lại trước cổng, bọn họ chuẩn bị bước vào trong thì 1 giọng nói ngọt ngào truyền đến:

- Chủ thượng, phu nhân, 2 người đã trở lại! . Tiểu Tình chạy ra cười cười nói nói.
- Người tại sao lại ở đây? . Ngọc Đàm lên tiếng hỏi, có chút không vui.
- Ta tới đây là để giúp việc, vì không có việc gì làm nên đến đây. Tiểu Tình cười khan trả lời.
- Thật không? Thật không có gì làm? . Lúc này, cô lại lên tiếng hỏi, dùng ánh mắt như muốn nói ta đã biết người đang làm trò gì đấy.

Tiểu Tình e sợ, vội nói: - Phu nhân, thật ra cha ta đã chết, ta vì không có nơi nào đi nên đến đây.

- Vậy sao? Phong à, xem an táng cho phụ thân của nàng ấy nhé, còn nữa giúp nàng ấy tìm 1 nơi nương tựa đi, không nên hủy mất thanh xuân của mình. Cô dùng bộ mặt nghiêm túc để nói.

Lý Triển Phong định mở miệng nói đồng ý thì Tiểu Tình cắt ngang nói: - Không cần đâu phu nhân, ta muốn ở lại nơi đây để hầu hạ cho người và chủ thượng thôi ạ!

- Vậy được! Cô nói rồi đi qua Tiểu Tình vào cửa. Khi đi ngang qua, cô nói nhỏ vào tai Tiểu Tình: - Nếu ở nơi đây mà dám làm trò, thì hãy cút về bên chủ của người, nếu không ta không biết người sẽ bị ta biến thành như thế nào đấy.

Cô lần nữa ung dung ngạo nghễ vào cửa chính để Tiểu Tình đứng tái mặt ở đó. Khi đi vào cô có thấy cái biển Hiên Phong Các. Hm. . . cô thấy cái tên này ở đâu rồi nhỉ?

Ngày hôm sau.

Cô đang ở cửa chính tiễn Ngạo Quân cùng Bối Bối về cung.

- Chị à, em sẽ đi 1 tuần thôi rồi em quay lại. Lúc đó, chị vào cung chơi với em nhé. Ngạo Quân ôm cô vui vẻ nói.

- Ủ. Mà vào đó nghe nói có 3000 mỹ nữ mà, ta không muốn trở thành kẻ cho bọn họ nịnh nọt đâu. Cô bủ môi nói.

- Ách. . không có, chỉ có 1 người thôi, chị nghĩ Bối Bối sẽ cho em chứa nhiều đàn bà vậy sao? Em không muốn bị nàng biến thành thái giám đâu. Ngạo Quân tái mặt nói.

- Cũng biết điều đấy! Bối Bối đằng sau lên tiếng cười mỉa nói.

Mọi người cười vang lên. Tiểu Tình đứng từ xa thắc mắc, bọn họ là ai mà thân mật quá vậy, hình như là đệ đệ của con ả đó. Hừ! Có thông tin rồi.

Vì Ngạo Quân và Bối Bối giấu hành tung vì hành nên không ai biết họ là ai. Ở Hiền Phong Các, Lý Triễn Phong nói là đệ đệ kết nghĩa nên cũng không ai biết thân phận của họ. Chỉ có những người thân cận với hắn mới biết thân phận của họ mà thôi.

Sau khi Ngạo Quân đi, Doãn Chính cũng vì baba gọi về có chuyện nên cũng phải cáo từ, trước lúc đi còn năn nỉ cô cho Tình Ngọc đi theo để bồi đắp tình cảm, cô đương nhiên vui vẻ nhận lời, thế là lại 2 người ra đi, cũng hẹn 1 tuần sau gặp lại luôn. Có vẻ đây là lợi thế của Tiểu Tình thì phải, cô ta bắt đầu kế hoạch, mặc cho lời cảnh cáo của cô trước kia.

Sáng nào Tiểu Tình cũng mon men tới trước phòng kêu họ dậy ăn sáng, không cho ôm thêm chút xíu nào nữa, cả 2 tóe lửa rồi nha, cũng như hôm qua, Tiểu Tình khóc lóc chạy tới nhào vào ngực Lý Triễn Phong khóc lóc bảo là có con rắn, nàng sợ. Lý Triễn Phong khó xử không biết sao, còn cô thì khỏi phải nói, tức đến mức buổi tối không cho hắn nằm chung giường, hắn chỉ có thể đau khổ ngồi trên bàn uống trà lạnh cả đêm nhìn cô ngủ. Aiz. . Bối mới nói, Tiểu Tình thật là rảnh. Mà phụ nữ khi ghen cũng thật đáng sợ nha.

Sang ngày thứ 5, tất cả đang ngồi ăn sáng, Tiểu Tình lại bon chen vào, giọng ngọt như mía lùi nói:

- Chủ thượng, Tiểu Tình đã nấu canh sâm mời chủ thượng bồi bổ ạ.

Da gà da vịt nổi lên hết, tất cả nhìn nhau, đầu cúi càng thấp. Lý Triễn Phong càng mệt mỏi hơn, mặc dù cũng cố tình cho Tiểu Tình làm vậy để thử lòng cô, tâm cũng rất vui vì cô ghen nhưng mà có phải hay không Tiểu Tình quá trốn rồi.

- Không cần, đem xuống đi. Hắn lạnh giọng trả lời, từ chối dứt khoát còn hơn là ngủ trên bàn, giờ người hắn còn ê ẩm nha.

Tiểu Tình mặt trắng bệch ra, nói: - Chủ thượng chê Tiểu Tình hầu hạ không tốt sao? Vậy để Tiểu Tình đi làm món khác tốt hơn.

- Không phải, là ta không muốn, người đem đi đi! Vẫn phát huy khuôn mặt lạnh, mấy hôm nay không dùng, hình như có chút luộc ghề.

- Chủ thượng. . . Tiểu Tình bật khóc thút thít.

24. Chương 24: Bỏ Nhà Ra Đi!!! (1)

Mới sáng sớm mà khóc lóc, muốn nơi này mặc luôn sao?

- Được rồi đó, cái vở kịch cầu huyết của ngươi đến khi nào mới dừng hả? Ta phát ới mắt. Cô đập bàn đứng dậy rống to lên.

Mọi người ngây ngốc nhìn cô, phu nhân thật sự nổi giận, phu nhân nổi giận. . . Đáng xem, thế là tất cả từ trong ra ngoài Hiền Phong Các đồng tai, hóng mắt mà xem.

- Phu nhân, người nói gì Tiểu Tình không hiểu. Tiểu Tình mặt trắng bệch nói, con ả đó sao biết được.

- Hừ! Người đóng kịch mấy ngày nay cũng chỉ là mong ta và Phong cãi nhau, người ở giữa có lợi, đi đến lúc Phong cần 1 người ở bên cạnh nhất có đúng không? Ta nói người mắc bệnh hoang tưởng cũng thật nặng đi. Cho dù ta có cãi nhau với Phong, không ở cạnh hắn nữa, hắn sẽ chọn người sao? Nực cười thật. Cô cười lạnh nói.

- Người. . . Tiểu Tình cứng họng, vì đó là những lời từ tâm cô, ả ta sao lại biết. . .

- Người? Đó là lời người nên nói với phu nhân của người sao? Từ khi nào ta ở đây bị xem là ngang hàng với loại giúp việc như người. Cô liếc nhìn Tiểu Tình, bản chất của 1 sát thủ lạnh lùng lại nổi dậy.

- Phu. . . phu nhân, thuộc hạ không dám đâu ạ! . Tiểu Tình e sợ quỳ xuống. Mặc dù vậy, nhưng tâm lại không phục mà chửi rủa ở trong lòng. Rảnh rồi. . .

Mọi người xem mà hớp ngụm khí lạnh, phu nhân thật là uy quyền nha, có khí chất của 1 bậc vương giả. Lý Triển Phong thì nhú mày nhìn cô, loại khí chất này sao giống như của hắn quá vậy.

- Người chắc đang nghĩ ta sao lại biết được những lời từ tâm của người nhỉ? . Cô vẫn là cười lạnh rồi nói tiếp: - Người có thật sự nói đúng không khi phụ thân của người là bệnh cũ tái phát mà chết chứ không phải là bị giết chết, mà kẻ giết lại là người!

Mọi người kinh ngạc nhìn cô hơn là nhìn Tiểu Tình, vì cô biết mọi việc. Tiểu Tình thì trợn to mắt nhìn, hét lớn:

- Người rốt cuộc là ai, là quỷ nơi nào?

- Ta? Ta là ta, làm người thất vọng rồi. Hơn nữa, ta không phải quỷ, ta là người, ta chỉ biết có 1 người là quỷ thôi. Cô lại cười lạnh lùng.

- Không lẽ quỷ mà nàng nói là môn chủ của Độc Cốc? . Lúc này, Lý Triển Phong lại lên tiếng.

- Đáng tiếc là không phải. Cô cười cười nói.

- Hừ! Hay cho người được cái mồm mà thôi, ta không tin người biết tất cả, phải đó, là ta giết cha ta để được lòng tin của môn chủ đó, thì sao nào? . Tiểu Tình đã biết bản thân có chối cũng không thể được rồi, nên nói ra thôi.

- Haha. . . không ngại nói cho các người biết, ta có thể thấy được tâm người. . . Vậy nên những trò mấy ngày nay người làm, không làm gì được ta, ta chỉ là phối hợp cho người hoàn thành vở kịch của mình mà thôi. Người có thể tham dự giải Oscar được rồi đó. Cô cười nói, nét cười này thật là mê hoặc lòng người, không thấy Lý Triển Phong bị hút hồn rồi sao?

Oscar là gì mọi người không hiểu nhưng nghe có vẻ là 1 việc hay ho đó. Tiểu Tình và mọi người thì ngê ngét ra vì câu nói của cô “nhìn thấy được tâm người”. Vậy trước giờ phu nhân biết được bọn họ có những lời trong tâm sao? Lý Triển Phong mặt đen thui luôn.

- Người. . người không phải là người! Tiểu Tình run run ngón tay chỉ vào cô nói.

- Hừ! Bắt nàng ta lại, tra khảo sự việc mà nàng ta đã làm. Cô không nói nhiều nữa, mệt, đuổi đi cho nhanh thấy.

2 tên thuộc hạ còn ngu ra mặt đi đến xách Tiểu Tình áp giải đi.

- Chủ thượng, người thấy rồi chứ? ả có thể thấy được tâm người, người cũng như con rối trong tay ả mà thôi. . . Haha. Tiểu Tình trước khi đưa đi cười chua xót nói ra lời khiêu khích cuối cùng. Đây gọi là cái gì nha, chết cũng không buông sao? Rảnh rồi. . .

Lý Triển Phong vẫn là im lặng nhìn cô, mọi người cũng rất thức thời đi ra ngoài cho cô và hắn nói chuyện.

- Lời của nàng ta có đúng không? Nàng thấy được tâm ta, xem ta như 1 con rối. Hắn lạnh giọng nói.

Cô nhìn hắn thật lâu. Quả nhiên, hắn vẫn là không tin cô: - Người nghĩ sao?

1 câu nói như khẳng định câu hỏi của hắn. Hắn nhú mày nhìn cô, sau đó quay lưng ra ngoài cửa mà đi, đầu cũng không hề quay lại.

- Ly, Dĩnh! Cô nói vào giữa hư vô.
- Vâng, chị! . Cả 2 cùng đồng thanh trả lời.
- Ngày mai. . . ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây! . Cô nhìn theo bóng hấn đã khuất mắt sau cánh cửa mà nói.

25. Chương 25: Bỏ Nhà Ra Đi!!! (2)

Sáng ngày hôm sau, bởi vì chuyện xảy ra tối qua, Lý Triển Phong không có quay trở về phòng. Bấy giờ hấn mới mò về để nói cho rõ chuyện với cô. Ấy vậy mà khi đi vào, chăn gối chưa từng được động vào. Hấn nhìn xung quanh thì thấy 1 tờ giấy trên bàn, cầm lên xem thì tái mặt, buông bức thư trong tay xông ra cửa, thúc ngựa đi tìm cô.

“Phong à. Tạm biệt”

Hấn như phát điên thúc ngựa đi tìm cô. Đám người Hiên Triết, Ngọc Đàm, Hiên Nguyên, Hiên Dật cũng chạy theo. Thế là tin cô bỏ đi loan khắp phủ, mọi người ai cũng nhao nhao đi tìm cô mà không hay đã có 3 kẻ xâm nhập vào đưa Tiểu Tình đi.

Cô cứ đi bộ trên đường hoang vắng, mục tiêu lần này của cô là quay về Tiên Sơn, nhưng bước chân cô cứ nặng trĩu đi, mỗi bước lại nghĩ về hấn. Khó chịu thật.

Đột nhiên, nã chợt lóe, có người.

1 đám hắc y nhân bay ra chặn không cho cô đi. Tên cầm đầu vừa nói vừa kéo khăn che mặt xuống, là Vũ:

- Phu nhân, chúng ta lại gặp!

Chủ nhân thật tài, biết được nàng ta sẽ bỏ đi nên bảo họ ở đây chờ đưa cô đi. Dù phải dùng vũ lực cũng phải đưa được người đi, không thì đừng quay về, Vũ vẫn nhớ câu nói này của chủ nhân.

- Người là ai? Cô ngu ngơ hỏi, mới sáng sớm mà sao có 1 anh chàng đẹp trai vô duyên này tới chặn đường cô, muốn chơi nhau sao?

- Người không nhận ra ta sao? . Hấn kinh ngạc hỏi lại.

- Không có ấn tượng! . Cô mặt tỉnh như không.

- Hừ! Không sao. sau này sẽ nhớ, chủ nhân của ta muốn gặp phu nhân, mời! Hấn làm động tác mời đưa cô đi.

- Tại sao ta phải đi, người nói ta đi thì ta phải đi sao? . Cô liếc mắt khinh thường. Cô là ai mà bắt cô phải nghe lệnh chứ, nói ngọt thì cô đi không nhanh hơn sao.

- Ta không muốn động thủ với người yếu đuối như phu nhân đây đâu. Hấn cười nửa miệng.

Đùng. Yếu đuối? Hấn dám nói cô yếu đuối?

- Người vừa rồi là nói ta yếu đuối sao? Cô không tin hỏi lại.

- Đúng, phu nhân đã muốn tự đi chưa, ta thật sự không muốn đánh nhau với người yếu đuối. Hấn lại cười nham nhở.

Đùng. . Đùng. . . 2 lần đùng từ yếu đuối, phải trả thù.

Cô định cho hấn 1 bài học, tiếng vó ngựa từ xa truyền tới, là Lý Triển Phong và thuộc hạ của mình còn có Ngọc Đàm.

Lý Triển Phong bay tới trước mặt cô, lo lắng hỏi: - Nàng không sao chứ?

- Sao người lại ở đây? . Cô ngây ngốc hỏi lại.

- Tại sao nàng lại bỏ đi như vậy, ít ra cũng phải nghe ta nói đã chứ, có biết ta tìm nàng từ sáng sớm tới giờ không? Ta thật sự rất lo nàng sẽ xảy ra chuyện đó. Hấn luôn luôn 1 tràng làm cô chỉ có thể chớp chớp cặp mắt to nhìn hấn.

- Vì người không có yêu ta. Cô lên tiếng sau khi hấn nói xong.

- Ai nói vậy? Hấn kinh ngạc nhú mày.

- Ta thấy vậy. Cô còn tỉnh hơn nữa.

- Chỉ là nàng thấy thôi. Hấn cũng tỉnh lại.

- Vì người không có tin ta, mà tin tưởng là nền tảng của 1 tình yêu, người không tin vậy thì thật rõ ràng người không yêu ta, vậy tại sao ta phải ở đó làm 1 phu nhân chỉ có danh mà không có thực chứ. Cô nói ra nỗi lòng của mình.

- Ai nói là ta không yêu nàng, chẳng lẽ những biểu hiện của ta không thể hiện được tình cảm của ta với nàng sao? Còn nữa, chỉ có vậy mà nàng đã bỏ đi, vậy người không tin ta mới là nàng. Hấn quát lên với cô. Hừ! Nữ nhân này, tại sao nghe đi chơi thì mắt sáng còn về biểu hiện tình cảm của hấn lại không thấy sáng chứ, đáng đánh.

Cô chờ ra khi nghe hấn nói vậy, đang định mở miệng nói gì đó với hấn thì

- Hừ! Các người đang lơ chúng ta đi sao? . Vũ tức giận quát to lên.

- Im miệng! Cả 2 quay lại quát còn to hơn lúc nãy nữa.

Vũ run run nhìn, tức giận nên quát lại: - Khốn kiếp, các người lơ ta, ta chỉ nói 1 câu giờ lại quay qua quát ta!

Đám hắc y nhân khinh bỉ liếc Vũ, ai mượn người trần thuật đầu mà sao nói nhiều quá vậy, đánh nhanh rút gọn không tốt sao?

- Lại là người? Lần trước bị mất 5 phần công lực chưa chữa thì phải? . Ngọc Đàm nổi giận nhìn Vũ, thù cũ thù mới phải báo luôn 1 lần.

- Hừ! Mất thì tìm lại, mục tiêu của ta lần này không phải là người, là vị phu nhân yếu đuối bệnh tật của Hiên Phong Các thôi. Vũ liếc nhìn Ngọc Đàm, giọng mỉa mai.

Đùng. . Đùng. Lại là từ yếu đuối. . . Hiên Phong Các. Cô nhớ ra rồi.

- Hiên Phong Các, người là chủ thượng của Hiên Phong Các sao Phong. Cô kinh ngạc nhìn hấn hỏi về hoang mang.

- Phải, nàng không biết sao? . Hấn ngu ngơ hỏi lại cô.

- Người là đời thứ mấy? Cô lại hỏi.

- Sao? Hấn nghi hoặc nhú mày.

- Ý ta là người là thủ lĩnh đời thứ mấy? . Nét hoang mang càng hiện rõ trên mặt cô.

- Đời thứ nhất, sư phụ ta là người sáng lập rồi đưa ta thống lĩnh. Có chuyện gì sao? . Hấn lo lắng hỏi cô, nàng ấy trước giờ không biết hấn là ai sao?

Đùng. . Tại sao hôm nay sét đánh trúng đầu cô nhiều quá vậy. Ôi trời ơi, cô xuyên không tới cái thời gì thế này, thời nào không tới lại tới cái thời mà ông tổ của mình sống chứ, còn yêu đương nhăng nhít nữa, làm sao bây giờ. Cô cứ mê man suy nghĩ không chịu để ý ai ai cũng đang nhìn cô.

- Không vòng vo nữa, lên đi. Vũ nói với đám hắc y nhân.

Bọn người Hiên Triết chuẩn bị xông lên thì bị cô liếc mắt ngăn lại, quay qua đám hắc y nhân đang lấy đà chuẩn bị xông lên nói: - Ta cho các người cơ hội biến đi cho nhanh đấy, nếu không ta sẽ tính nợ cũ nợ mới mà trả lại đó.

Bọn hắc y nhân e dè, Vũ lớn tiếng: - Hừ! Uy hiếp đó thì làm gì được, cũng chỉ là 1 người yếu đuối, tại sao phải lo.

Hình như Vũ mất bị gì thì phải, không thấy nhiều người cạnh cô sao mà lại nói là 1 người yếu đuối. Aiz. . tội thật, đẹp trai mà mất bị mại. Aiz. . Aiz. .

Lại là yếu đuối, cô nổi sát khí ngút trời, tất cả những người có mặt ở đó đều run sợ nhìn cô.

- Ta đã định tha cho các người, nhưng các người hết lần này đến lần khác dùng từ “yếu đuối” để nói chuyện với ta, vì vậy các người hôm nay không kẻ nào được sống sót mà rời khỏi đây. Dứt lời, cô lại nói: - Ly, Dĩnh. . Giết!

“Giang hồ có lời đồn đại, vị thủ lĩnh của Liễu Y môn không phải người bình thường, võ công đã lợi hại, nhưng đằng sau đó có 2 người con gái luôn ẩn trong bóng tối, bảo vệ vị thủ lĩnh của mình trong mọi hoàn cảnh, mọi trường hợp. Họ có thể ẩn núp ở tất cả mọi nơi, thậm chí là dưới giường ngủ của bạn, chỉ để bảo vệ cho thủ lĩnh của mình. ”

2 cô gái 1 thân màu đen từ phía sau cô xông lên vùng kiếm giết đám hắc y nhân đó, ngay cả Vũ cũng bị giết luôn. Hình ảnh 2 cô gái đang giết người không hiểu sao lại tao nhã, đẹp hút hồn như vậy, không thấy đám người Hiên Nguyên Hiên Dật ngậy người nhìn Ly và Dĩnh.

Đánh nhanh, gọn, lẹ, kiểm tra xác chết xong xuôi. Ly và Dĩnh đi tới cạnh cô, cúi đầu cung kính chào cô nói: - Chị, đã giải quyết xong!

Mọi người hóp ngum khí lạnh nhìn cô đầy kinh ngạc, cả Ngọc Đàm cũng bất ngờ vì không hề biết rằng tỷ tỷ của cô lại có 2 người luôn đi theo bảo vệ như thế này.

- Uhm. Được rồi, nói tiếp vấn đề lúc nãy chúng ta. . “phụ”. . . Cô đang nói được lỏ dỏ thì miệng phun ra máu, ngã vào người Lý Triển Phong ngất lịm đi.

26. Chương 26: Đi Tìm Thuốc Dẫn!!!

Sau khi đưa cô về Hiên Phong Các để xem tình hình theo yêu cầu của Ly. Lý Triển Phong như quỳ trên đồng sầu riêng mà nắm chặt tay cô, đôi khi còn hỏi han tình hình của cô từ Ly.

- Tình hình của tỷ tỷ giờ đã chuyển biến xấu rồi, phải có thuốc dẫn để chữa bệnh ngay! . Ly sau khi bắt mạch cho cô mới mở miệng nói, có chút cảm thán, nói chuyện với mấy người hồi xưa này phải dùng ta, người, tỷ tỷ, muội muội muốn phát bệnh mất.

- Là gì? Ta có thể đi tìm. Lý Triển Phong vội vàng nói.

- Gồm có đông trùng dị thảo, nhân sâm ngàn năm, nắm linh chi đã được 100 năm tuổi và 1 thứ rất quan trọng mà chúng tôi không biết tìm ở đâu là hoa Tuyết Liên. Dĩnh mở miệng, sư phụ đã từng nói muốn chữa bệnh cho chị phải có những thứ này, vì vậy Ly và Dĩnh luôn luôn nhớ, đến đi ngủ cũng phải nhắc lại những vị thuốc đông y này.

Lý Triển Phong khi nghe tới tên hoa Tuyết Liên thì sững người, đây là số phận sao? Hay là duyên số? . Nhưng cũng quay lại bộ dáng lúc đầu rồi bắt đầu phân phó thuộc hạ:

- Hiên Triết, ngươi hãy tới hoàng cung nói với hoàng thượng về chuyện của Sảnh Nhi, ta nhớ mới có sứ thần của Kim quốc sanh cống hiến vật phẩm có nhân sâm ngàn năm và đông trùng dị thảo. Hiên Đình, ngươi hãy đi thông tri tới Doãn Chính nói là ta cần nắm linh chi 100 năm tuổi để chữa trị cho Sảnh Nhi. Lập tức đi đi.

- Không cần, nắm linh chi 100 năm tuổi ở đây. Doãn Chính cùng Tĩnh Ngọc đi vào. Trên tay đang ôm 1 hộp gỗ, chắc là đang đựng nắm linh chi rồi.

- Chủ thượng, còn người thì sao? . Hiên Nguyên nói khi Hiên Triết, Ngọc Đàm đi.

- Người và Hiên Dật hãy theo 2 người này cùng Sảnh Nhi về Liễu Y môn, bởi vì nơi đó thuốc có nhiều, tốt cho Sảnh Nhi hơn. Hiên Minh và Hiên Tước, ta tạm giao chuyện của Hiên Phong Các cho các người. Doãn

Chính đệ cùng Hiên Đình đi với ta, chúng ta đi hái hoa Tuyết Liên. Hắn nói với vẻ mặt kiên định, giống như vào đó rồi hắn sẽ không có trở ra á.

- Theo lời của tỷ phu thì tỷ phu biết hoa Tuyết Liên nằm ở đâu sao? . Ly lên tiếng hỏi.

- Biết, thời gian không còn nhiều. Lên đường thôi. Hắn nói xong, lại nhìn sang cô, cúi đầu hôn lên trán cô 1 cái thật nhẹ rồi nói nhỏ bên tai cô: - Ta hứa sẽ quay về! Hẹn gặp lại nàng vào 7 ngày sau.

- Tỷ phu, chúng tôi biết hiện tại người đang có rất nhiều thắc mắc, nhưng hãy chờ nhé, tỷ tỷ sẽ nói cho huynh biết tỷ tỷ, Ngạo Quân và chúng tôi là ai. Chúng tôi có quan hệ rất mật thiết với Hiên Phong Các này đó. Dĩnh nhìn hắn nói.

Hắn trầm ngâm 1 chút rồi cùng 2 người kia quay đi luôn.

Doãn Chính và người của Hiên Phong Các thì lâm vào trầm tư. Chủ thượng xem ra đã quá yêu phu nhân rồi. Hoa Tuyết Liên sao họ lại không biết nó nằm ở đâu được chứ. Muốn hái hoa Tuyết Liên thì phải tới Độc Xà Cốc, mà muốn hái thì phải đấu với con mãng xà, mà đấu với con đó chỉ có nước chết. Mà hoa Tuyết Liên này lại có liên hệ rất mật thiết với chủ thượng, xem ra đó cũng là duyên số.

Sau khi bọn họ đi rồi, Ly và Dĩnh cùng với Hiên Nguyên và Hiên Dật, Tĩnh Ngọc đưa cô về Liễu Y môn. Tĩnh Ngọc biết sự tồn tại của Ly và Dĩnh nên cũng không thấy lạ gì, cũng không hỏi mà cứ thế đi luôn.

Khi đưa cô về Liễu Y môn, cô mới tỉnh lại, xem ra cô đã hôn mê hết 3 ngày. Trong lúc hôn mê, cô có nghe Phong bảo là 7 ngày sau gặp lại, cô luôn nhớ, vì vậy hằng ngày cô đều ngồi ở đại sảnh của Liễu Y môn mà chờ hắn.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng nói, là của Lăng Ngạo Quân:

- Chị à, chị thế nào rồi? Em đã đem nhân sâm ngàn năm cùng với đông trùng dị thảo tới rồi này.

- Quân à, em đến rồi sao? Còn Phong đâu? Hôm nay đã là ngày thứ 7 rồi, sao Phong còn chưa trở lại. Cô vừa vui vừa hoảng chạy tới hỏi Ngạo Quân.

- Em vì phải lo chuyện của tên cáo già tể tướng nên giờ em mới tới được đây, khi nghe tin em muốn lao đến nhưng cái thằng già đó dùng mưu núp em lại. Còn đại ca thì em không nhận được tin tức gì hết. Xin lỗi chị. Ngạo Quân nói với vẻ mặt ăn năn.

Đột nhiên, bên ngoài lại có tiếng ồn ào, có 1 cô gái chạy vào nói với cô: - Môn chủ tỷ tỷ, bọn họ đã trở lại rồi.

Doãn Chính cùng Hiên Đình đang dìu Lý Triển Phong người đầy máu, trong tay đang cầm chặt 1 bông hoa có sắc kim tuyến vàng rực rỡ, là hoa Tuyết Liên.

Cô đánh rơi luôn hộp thuốc mà Ngạo Quân đưa cho cô, hét to: - Phong à!!!

27. Chương 27: Chờ!!!

- Phong à, người sao vậy? Sao lại ra thế này? Trả lời ta đi. . Cô hoảng hốt chạy đến bên hắn, hỏi han tình hình.

Đáng tiếc, hắn đã hôn mê, cho dù nghe được cô nói gì cũng không thể gượng dậy trả lời cô.

- Đại ca bị thương khi hái hoa Tuyết Liên, có vẻ đã trúng độc rồi. Doãn Chính nói với cô, khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi.

Cô kéo tay hắn lại bắt mạch xem, trầm ngâm được 1 phút, cô quay lại phân phó mọi người: - Tĩnh Ngọc, muối đi nấu thuốc, bài thuốc nằm ở ngăn thứ 2 ấy, cứ theo đó mà bốc thuốc. Ngọc Đàm, muối đi nấu nước nóng cùng với lấy thuốc trị thương đưa đến phòng cho ta. Nhanh lên! Còn 2 người, đưa Phong vào phòng ta. Come on! Let's go!!!

Cái gì on rồi lét gâu, cái con người này có phải là người không vậy trời. Mọi người khinh bỉ liếc nhìn cô. Aiz. . cũng chẳng trách được ai, cổ đại mà. . lạc hậu cực.

Đưa Lý Triển Phong vào phòng, Tinh Ngọc và Ngọc Đàm vừa đưa thuốc và nước nóng tới, cô đuổi tất cả ra ngoài chỉ để mình cô chữa trị cho hắn cũng sẵn dịp ngắm cho sướng vì 7 ngày đã không gặp rồi.

Cô cởi quần áo rách rướm của hắn, bắt đầu lấy nước nóng lau người cho hắn rồi trị vết thương ngoài da, động tác rất là thành thực nha. Nhưng mà cho dù không có cái gương đồng thời cổ đại ở đây, cô cũng biết cái mặt cô nó như thế nào, tất nhiên là đỏ hết cả mặt rồi, dù gì đây cũng là lần đầu tiên tiếp xúc gần với thân thể trần của đàn ông, cho dù mặt cô có dày bao nhiêu đi chăng nữa cũng phải biết ngượng chứ. Hm. . có vẻ cô đã quên cô đã tiếp xúc với thân thể của hắn vào lúc ở nhà tắm mất rồi. Aiz. . Aiz. . cái chứng đặng trí đó ai sinh cho cô vậy nha.

Cô nhanh nhanh chóng chóng trị vết thương ngoài da, không biết làm cách nào thì hắn mới uống thuốc được, thì cô lại nhớ đến hôm xem phim gì gì đó, quên mất tên rồi. Là cái anh chàng đẹp trai đó dùng miệng cho cô gái kia uống rượu, cô nghĩ nghĩ rồi lại dùng hành động đó đi. Aiz. . tại sao thứ gì không nhớ mà lại nhớ mấy cái tình tiết đó nhanh vậy chứ.

Cô uống 1 ngụm thuốc đưa tới môi hắn, đưa nước thuốc vào trong miệng hắn, hắn nuốt xuống rồi cái tay phải không biết từ đâu đưa tới gáy cô, ấn cô xuống môi hắn rồi 2 người lại đây đưa tiếp.

Cái tên khốn này, tỉnh dậy rồi mà còn làm trò, cô “phập” 1 phát vào lưỡi hắn, đánh 1 phát ngay chỗ bị thương, hét lên: - Đùng có nháo! Bị thương đến vậy mà còn chưa chữa, còn dám ăn đậu hủ của người ta. Hừ!!!

Hắn “Ồi” 1 tiếng rồi lại mặc kệ vết thương mà ấn gáy cô, hôn tiếp, 2 cái lưỡi cứ đây đưa không rõ. Cô ưm ưm vài tiếng rồi lại thôi, hắn là người bệnh mà, không đánh nữa vậy. . Aiz. . tất cả chỉ là ngụy biện.

Mọi người nghe được thì chỉ có thể cảm thán, ai bảo xa cách nhau nhiều ngày vậy chứ, hôn thích thấy mồ mà bày đặt làm trò. Nhưng sau khi lại nghe được những tiếng ưm ưm làm người ta đỏ mặt này thì rất nhanh chóng lĩnh đi nơi khác, chủ thượng đã không sao rồi, rất khỏe là đằng khác, còn sức để vận động là tốt.

Ba ngày sau. Khi tất cả đang ở trong phòng cô, tình hình của Lý Triển Phong có vẻ đã tốt lên nhiều, bắt đầu bàn chuyện liên quan đến cô.

- Chị à, Ly và Dĩnh đã làm thuốc cho chị, giờ chị uống viên thuốc này vào thì sẽ ngắt đi, 7 ngày sau chị sẽ tỉnh dậy, lúc đó chúng ta sẽ biết tình hình của chị như thế nào. Bệnh đã khỏi hay chưa. Ngạo Quân đưa viên thuốc tới cho cô.

Lại là 7 ngày, Lý Triển Phong mặt mày u ám.

Cô nhận lấy viên thuốc, nhìn tất cả mọi người rồi nhìn hắn nói: - Giờ ta phải ngủ, 7 ngày nữa ta sẽ dậy, lúc đó bệnh của ngươi cũng đã tốt hơn, ngươi phải đưa ta đi chơi, có biết không?

- Ủ! . Hắn cười vui vẻ nói.

- Uhm. . 7 ngày nữa, ta sẽ nói cho ngươi biết thân thể của ta. vì vậy ngươi hãy chuẩn bị tinh thần đi, ta sợ ngươi nghe xong sẽ không tỉnh được nữa đâu. Cô nói với vẻ mặt méo mó.

- . . . Ủ. Trầm ngâm 1 hồi hắn mới nói, bị cô dọa vậy cũng hơi sợ.

Cô nuốt viên thuốc vào, nói với tất cả: - Hẹn gặp lại! . Nói vừa hết câu, cô lại ngã vào người hắn. Hắn nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, hôn nhẹ lên trán cô rồi quay qua phân phó với mọi người.

- Giờ Sảnh Nhi đang hôn mê, chúng ta cần tăng cường phòng bị hơn, bởi vì trên đường đến đây, ta chắc rằng sẽ có người theo dõi, Ly và Dĩnh hãy ẩn thân để bảo vệ nàng ấy, còn Hiên Nguyên, Hiên Dật thì hãy bảo vệ trực diện. Ngọc Đàm, Tinh Ngọc thì hãy phân phó người của Liễu Y môn bảo vệ với bán kính 5 dặm. Hiên Đình, ta có việc cho ngươi. Còn các ngươi, muốn làm gì thì làm. Hắn nói rồi chỉ vào những người rồi việc

đang đứng ở đó tự thành đồng rồi đi cùng với Hiên Đình ra ngoài. Ngạo Quân, Hiên Triết, Doãn Chính liếc nhìn nhau, khinh thường chính mình là đồ vô tích sự. Aiz. .

Sảnh Nhi, ta sẽ chờ cho đến khi nàng tỉnh dậy. Lúc đó, ta sẽ cho nàng thấy bất ngờ. Lý Triển Phong tự nhủ với lòng mình.

28. Chương 28: Người Lạ Mặt!!!

Độc Cốc, phía sau dãy núi Đoạn Vô Nhai.

- Môn chủ, theo như người của chúng ta hồi báo, chủ thượng và phu nhân của Hiên Phong Các đang ở Liễu Y môn ạ! Theo tin tức thì biết được phu nhân của Lý Triển Phong bị bệnh rất nặng, Lý Triển Phong vì đi hái hoa Tuyết Liên đã thất truyền trên giang hồ lâu nay cũng vì vậy mà bị thương nặng, nay sống chết chưa rõ. 1 tên hắc y nhân cúi đầu cung kính báo tin với 1 người ngồi trên ghế thượng kia.

- Ha, nghiệt duyên. Lại là hoa Tuyết Liên sao? Năm xưa mẫu thân của hắc cũng vì muốn cứu phụ thân hắc mà đi hái hoa Tuyết Liên để rồi bị trúng độc của con mãng xà đó mà chết. Nay hắc lại vì người yêu mà lại vào Độc Xà Cốc. Haha. Giọng nói chua chất vang lên còn cười ha hả nữa chứ, thật nhức tai quá mà.

Tên hắc y nhân này có phần kinh ngạc khi môn chủ của mình lại biết những chuyện này. Tiểu Tình đi ra từ sau lên tiếng nói: - Nghe nói Vũ và những người được cử đi để bắt ả ta đã bị giết chết hết?

- Phải, là Lý Triển Phong sau khi giết họ thì đưa nàng ta đến Liễu Y môn trị thương. Giọng nói chua chất này có phần nghiêm túc hơn.

- Hay là chúng ta đi đến đó để chứng thực xem sao? Thuộc hạ không nghĩ ả ta không có võ công. Bởi vì người mà chủ thượng chọn phải là người có cái gì đó đặc biệt, với lại người nên ra oai với Liễu Y môn chút chứ nhỉ? Người im lặng cũng lâu rồi mà, để bọn người Liễu Y môn cướp tiếng thật không hay, có phải hay không? Tiểu Tình cười mỉa nói, chính xác là khích tướng thì hơn.

- Haha. . Được.

Đêm khuya, trời trăng thanh gió mát. 1 đoàn người phi thân từ bụi cây này tới bụi cây kia. Đập lên bức tường của Liễu Y môn. Đột nhiên, tiếng nói của 1 người từ trong Liễu Y môn truyền ra: - Hoan nghênh môn chủ Độc Cốc giá lâm, tiếp đón chậm trễ, thật ngại quá! . Sau đó, cánh cửa đi vào đại sảnh của Liễu Y môn đột nhiên mở ra, như muốn chào đón những vị khách đường đột này.

Đoàn người của Độc Cốc tỉnh như không, ngang nhiên đi vào bằng cổng chính luôn. Tuy là đi như vậy, nhưng trong thâm tâm thì lại đang e sợ rất nhiều.

Đi vào tới sảnh chính thì thấy 1 người con gái mặc y phục màu hồng mang mặt nạ bạc ngồi ở trên cao kia, bên cạnh có nhiều thuộc hạ khác đang đứng thành 2 hàng dài.

- Hừ! Thì ra đây chính là hình dáng của môn chủ Liễu Y môn sao? Cũng không tệ, nếu không có cái mặt nạ đó thì sẽ là 1 mỹ nhân trong thiên hạ ấy chứ. Giọng nói chua chất vang lên, có phần mỉa mai.

- Haha. . cảm ơn môn chủ Độc Cốc quá khen, ta còn thua người cơ mà, nếu bỏ ra cái miếng da giả đó thì chắc người. . . uhm ta không nói được rồi. Người ngồi trên cao đáp lại, giọng nói còn mỉa mai hơn.

Môn chủ Độc Cốc đó thoáng kinh ngạc vì ẩn ý trong câu nói đó nhưng cũng nhanh chóng bày ra bộ dáng khác, đó là bộ dáng nhàn nhã, nghiêm túc. Ngắm nhìn xung quanh sảnh của Liễu Y môn.

- Haha. . . lâu rồi không tới đây, người thấy nó có gì thay đổi không? Cũng đã 28 năm rồi mà. Giọng nói của người này lại tăng thêm phần mỉa mai.

- Người. . . môn chủ Độc Cốc cứ hòng luôn nhìn người đó.

- Đùa đủ rồi nhỉ, vào chuyện chính đi.

- Haha. . ta tới đây để xem thử phu nhân và chủ thượng của Hiên PHong Các bị gì, nghe đồn là họ bị thương nên đến đây ôn chủ Liễu Y môn là người đây chữa trị. Giọng nói chua chát này có vẻ nghiêm chỉnh hơn.

- Yên tâm, họ rất khỏe. Đã biết rồi thì rút đi, cho vào lần này là để ra mắt, nhưng lần gặp lại ở đại hội võ lâm 2 tháng nữa là kẻ địch. Ngọc Đàm, tiễn khách!

- Môn chủ Độc Cốc, mời! Ngọc Đàm đi lên 1 bước, làm động tác tiễn khách.

Cái giọng nói chua chát đó không nói gì nữa, quay mình bước đi. Trong lòng rất là tức giận, vì nghĩ là đến ra oai, nhưng ai ngờ bị què mặt thể này thôi đi cho nhanh thấy. Chứng thực gì đó để đại hội võ lâm chứng thực luôn đi.

Chờ cho bọn họ đã đi xa, Lý Triển Phong và thuộc hạ của mình đi ra từ phía sau. Người mang mặt nạ đó đi xuống tháo mặt nạ, là 1 gương mặt lạ hoắc. Cô gái đó cười nói:

- Việc của ta đã xong, bà ta sẽ không quay lại gây khó dễ nữa đâu. Việc chính là vào 2 tháng sau.

- Người là ai? Trước giờ xung quanh Sảnh Nhi ta không nhìn thấy người. Lý Triển Phong nghi hoặc hỏi lại.

- Tỷ ấy là Uyển Chi, là phó môn chủ ở đây, tỷ ấy vì phải giả danh tỷ tỷ đi khắp giang hồ làm mưa làm gió cho người ta biết về môn chủ của Liễu Y môn như thế nào nên tỷ phu mới không gặp được tỷ tỷ. Ngọc Đàm lên tiếng, cười nói vui vẻ, nếu không phải nhờ nàng báo tin cho Uyển Chi tỷ thì giờ không biết phải đối phó với con rắn đó đây.

Lý Triển Phong không nói gì nữa, xoay người bước đến phòng của cô.

Vào phòng, ngồi đến bên mép giường nhìn cô thật lâu. Hôn nhẹ lên trán cô rồi nói:

- Ngày mai là nàng sẽ tỉnh dậy rồi, ta sẽ chờ, lúc đó chúng ta cùng đi chơi, đến nơi mà nàng thích. Còn nữa, ta sẽ dẫn nàng đến 1 nơi mà ta chuẩn bị riêng cho nàng.

29. Chương 29: Tỉnh Dậy Sau 1 Giấc Ngủ Dài!!!

Trong giấc ngủ của cô, cô nghe được rất nhiều tiếng nói, những hình ảnh cô đã từng trải qua cũng được tái diễn lại. Cô nhìn thấy hình ảnh lúc nhỏ cô và em trai cô bị người ta đối xử như thế nào, thấy được khung cảnh sự phụ dẫn cô đi, khung cảnh cô giết người, rồi tới nhận chức vị thủ lĩnh của Sky. Rồi hình ảnh cô xuyên không tới đây gặp Phong, những ngày trải qua cùng hắn đều hiện lên rõ nét trong giấc ngủ của cô, nhìn thấy cô trong giấc mơ đó rất là vui, ở bên cạnh hắn cô được làm 1 con người thật sự chứ không phải là 1 cỗ máy giết người kia, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình thật hạnh phúc.

Sang ngày thứ 10 rồi mà cô vẫn chưa tỉnh dậy, mọi người bắt đầu lo lắng cho cô, Lý Triển Phong ngày ngày ở bên cạnh cô mong cô mau tỉnh dậy nhưng vẫn chưa thấy gì cả nên đạo này mặt của hắn là Bao công rồi.

Thế nhưng sáng hôm nay, vì Hiên Minh cho người đến đưa công việc cần hắn xử lý gấp nên hắn phải đi đến sảnh chính của Liễu Y môn giải quyết công việc. Có vẻ như Liễu Y môn đã trở thành ngôi nhà thứ 2 của hắn rồi, 1 bước đi của hắn là những tỷ muội của Liễu Y môn đều cúi chào hắn, gọi 1 tiếng " tỷ phu ".

- Có việc gì sao? - Hắn ngồi vào bàn hỏi.

- Chủ thượng, Thiên Tự Nhất gần đây bắt đầu hành động rồi ạ! Họ lấy danh nghĩa là danh môn chính phái đến những nơi mà chúng ta kinh doanh bắt đầu quấy phá làm tình hình kinh doanh của các nơi đó giảm sút nghiêm trọng. Còn đây là ngân phiếu yêu cầu ạ! Tên thuộc hạ này cung kính đáp lời hắn.

- Quay về nói với Hiên Minh " án binh bất động " đi, mọi việc cứ để ta quay về rồi sẽ sắp xếp sau. Hắn ngừng khí lạnh dậm nói với tên thuộc hạ đó. Đùa sao, Sảnh Nhi còn chưa tỉnh, hắn còn tâm trạng nào mà giải quyết công việc.

- Vâng, thuộc hạ lập tức đi ạ! Tên này có hơi kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng quay đi, lệnh của cấp trên là lớn nhất, cho dù có nghĩ gì cũng không được ý kiến nha.

Hắn dậm mặc ngồi nhấp ngụm trà rồi chuẩn bị đi gặp cô thì Hiên Triết chạy đến báo tin: - Chủ thượng, phu nhân . . .

Lời còn chưa nói hết, chén trà rơi xuống đất, hắn lập tức chạy đi gặp cô. Hiên Triết sờ sờ mũi chạy theo.

Hắn vào phòng nhưng không thấy cô đâu hết liền túm áo Hiên Triết hỏi người. Hiên Triết cố cãi: - Thuộc hạ còn chưa nói xong, chủ thượng đã chạy mất rồi còn đâu. Phu nhân đang ở ngoài biệt viện ấy.

Hắn buông tay áo, chạy đi gặp cô.

Phía ngoài biệt viện, dưới 1 gốc cây anh đào to, có 1 cô gái mặc y phục màu hồng hoa anh đào ngồi trên chiếc xích đu, y phục hở cổ lộ ra bờ vai trắng, mái tóc được tạo kiểu 1 cách cầu kỳ, đôi mắt nhắm hờ, đôi môi đỏ hồng đáng yêu đang ngậm 1 cây tiêu màu hồng phất phới 1 khúc nhạc du dương. Hoa anh đào bay xung quanh cô, gió lay làm y phục cũng phất phới theo, 1 hình ảnh tuyệt mỹ. . chỉ dùng được 1 từ để diễn tả mà thôi. . . perfect!!!

Lý Triễn Phong đứng ngay đầu cầu để nhìn cô, ngẩn người thật lâu sau đó lại bước qua đó, đi từ từ đến chỗ cô. Cảm nhận được có người, cô dùng lại khúc tiêu, mở mắt ngược lên nhìn người đang đi tới đó. Lý Triễn Phong đã đến bên cạnh cô, quỳ 1 chân xuống, đối diện với cô, mỉm cười hỏi:

- Nàng tỉnh lại lúc nào tại sao lại không tìm ta?

- Ta mới tỉnh dậy thôi, nghe Ngọc Đàm nói người đang lo chuyện của Hiên Phong Các nên ta không tới tìm người. Cô mỉm cười nói với hắn. Thì ra cô gái đẹp như tranh này là Lăng Sảnh Nhi.

- Vậy nên mới ở đây thổi tiêu để quyến rũ ta cùng với các nam nhân khác sao? Nàng có biết nàng như thế này có biết bao nhiêu đôi mắt thèm thuồng không hả? . Hắn bỗng đứng cao giọng nói với cô.

- Một. Là người đó Phong à! Cô lại cười cười, kéo hắn lên ngồi cùng cái xích đu với cô.

Hắn không nói gì nữa, ngồi cạnh ôm cô vào lòng, hít mùi thơm ngay cổ của cô.

- 10 ngày không gặp ta rất nhớ nàng! Hít cho đã, hắn mới mở miệng nói với cô.

- Ta thì không có nhớ người đâu, vì ta thấy người trong giấc mơ của ta. Cô tựa vào bờ ngực rộng của hắn nói.

Nghe câu đầu thì suýt đánh nhau, câu thứ 2 thì lại cười vui vẻ hít hít mùi thơm của cô. Ghê thật, Lý Triễn Phong hắn là chó sao?

- Sảnh Nhi, như đã hứa, ta đưa nàng đi chơi! Hắn nói nhỏ vào tai cô.

- Ủ! Lại cười, cô có vẻ khác khi tỉnh dậy sau 10 ngày thì phải, nhẹ nhàng hơn, xinh đẹp hơn nữa.

- Nàng thổi lại khúc nhạc lúc nãy đi. Nghe rất hay, đây chính là Anh Đào Tiêu sao? Hắn lại nói.

- Ủ! Người nghe nhé. Cô lại cười, đặt Anh Đào tiêu lên miệng mà thổi.

Khúc nhạc phát ra, du dương theo gió, vang ra khắp Liễu Y môn.

Mọi người đứng ngay cửa biệt viện, không dám xen vào giữa bọn họ. Khung cảnh lãng mạn đẹp như trong tranh này họ không nhẫn tâm phá bỏ.

- Để họ tâm tình đi, chúng ta đừng làm phiền họ nữa. Doãn Chính nói rồi quay qua Tỉnh Ngọc nói: - Chúng ta đi dạo đi, ở đây ngắm họ thì được gì.

2 người vui vẻ quay đi. Hiên Triết và Ngọc Đàm thì khỏi nói, cũng kéo nhau đi luôn.

Ly và Dĩnh đột nhiên được 2 anh chàng đẹp trai là Hiên Nguyên và Hiên Dật rủ nhau đi uống trà, ngắm hoa.

- Chắc, sao ai cũng có đôi với cặp hết, bỏ ta lại vậy nha. Uyển Chi than thở.

- Hi. Hay chúng ta tới kia uống trà nói chuyện, mặc kệ bọn họ đi. Hiên Đình đi tới nói.

- Được.

Lại 2 người nữa ra đi, những người còn lại buồn bực vô cùng, vì họ không có những anh chàng đẹp trai ở bên cạnh nha.

30. Chương 30: Cầu Hôn Thời Hiện Đại!!!

Sáng hôm sau, Lăng Sảnh Nhi và Lý Triển Phong cùng cưỡi ngựa đi chơi theo lời hứa của hần. Bọn họ không dẫn theo ai hết, cả Ly và Dĩnh cũng cho ở lại là hiểu sao rồi. Theo sự yêu cầu dữ dội của hần, cô không được mặc bộ đồ mà hôm qua cô đã mặc, phải thay 1 bộ đồ khác cũng màu hồng để che đi sự rục rở ngày hôm qua của cô.

Khi đi được 1 đoạn xa xa Liễu Y môn, hần đột nhiên nói: - Trước khi đi, chúng ta đến nơi này đã được không?

- Sao cũng được! . Cô cười nói với hần.

Hần thúc ngựa nhanh hơn đi đến nơi bí mật đó.

- - - - -

Khi gần tới nơi đó, hần chơi trò bí mật bịt mắt cô lại. Bế cô xuống ngựa, đi đến trước 1 cái cổng hần mỉm cười bỏ tay bịt mắt cô ra rồi nói: - Nhìn đi, đẹp không?

Cô mở mắt ra, phải nhắm mở mắt mấy lần mới thấy được khung cảnh trước mắt. 1 cánh cổng có đề bảng ở trên “Hoa Đào trang”. Cô quay lại nhìn hần thì hần làm động tác mời cô đi vào. Cô và hần đi vào bên trong cánh cổng đó. Vừa bước chân qua cổng, nhìn thấy khung cảnh ở đây làm cô không nhận được mà há hốc miệng ra. 1 ngôi nhà vừa vừa cho 3 4 người ở, xung quanh là những cây hoa anh đào, có 1 cái ao gần 1 cây hoa anh đào. Khoan, cây anh đào này có xích đu, còn có vồng nữa. Khung cảnh này rất là đẹp.

Cô thích thú chạy đến xích đu ngồi xuống, đừng đưa xích đu thì nghe được đâu đó có ai đang hát bài “You are my angel”.

Once upon a time

Archangel in the sky

Made a cover every night

Once upon a time

The angel loved me so

It's a miracle

In the snow, my heart won't be cold

My Dear

You are my angel

Tell me what you know

Something should be told

My Dear

You are my angel

Tell me where you go

I will prance behind your flow.

Hần vừa hát vừa đi đến bên cô, quỳ 1 chân xuống trước mặt cô chìa 1 bó hoa bồ công anh và 1 chiếc hộp nhỏ rồi nói tiếp 1 câu tiếng anh cho cô nghe:

- Làm vợ anh nhé, anh yêu em!!!

Cô cũng người nhìn hần. Hần sao lại biết ngôn ngữ ở thế giới của cô, mà hần hát bài ấy rất chuẩn nha.

Như nhìn ra nghi hoặc của cô, hần lại nói: - Là Quân dạy ta đó. Thật ra ngôi nhà này là ta chuẩn bị trước cho nàng rồi, Quân biết nên dạy ta cách cầu hôn nàng. Nàng có đồng ý hay không?

- Đồng ý! Rất đồng ý! . Cô cười nói ngọt ngào nhận lấy bó hoa bỏ công anh rồi chìa ngón tay ra cho hần. Hần đeo vào ngón áp út cho cô. Từ này, cô thật sự là phu nhân của hần, tâm trạng thật là khác lạ, nó cứ dâng dâng lên trong lòng ấy.

Cô cúi xuống hôn nhẹ vào má hần, cười khanh khách nói: - Phong à, cảm ơn. Ta cũng yêu chàng, rất yêu.

- Chỉ hôn như vậy sao? Phải thế này.

Hần nói xong rồi kéo cô xuống lần nữa, hôn vào môi cô. Có vẻ kiềm chế đã lâu, nay được phát tiết nên Lý Triển Phong hơi thô bạo chút mà hôn cô, nụ hôn cường bạo như cắn xé nhưng lại mang cảm giác hạnh phúc vô cùng. Hôn đến khi cô khó thở mới buông cô ra. Cô thở hồng hộc tựa vào ngực hần, cái tên sói đối này, có cần như vậy không? Cô thật sự nghi ngờ hần không gần nữ sắc sao lại có tài điều luyện này, chẳng lẽ đàn ông không cần học vấn đề này đã điều luyện rồi sao?

31. Chương 31: Chia Sẻ Bí Mật!!!

- Cầu hôn cũng đã xong, cũng đã trao nhẫn, chúng ta đi động phòng thôi. Hần nói xong rồi bế cô lên đi vào trong nhà chính.

Cô ú ớ nhìn hần, hần đúng là sắc lang. Phải thành thân mới động phòng chứ. Nhưng sao đó cô lại quàng tay ôm cổ hần, bó hoa kia vướng víu nên quăng ra phía sau rồi. Aiz. . Bởi mới nói, cầu hôn tặng nhẫn kim cương là thiết thực nhất. Tặng hoa chỉ cho phí tiền phí của vậy nha, tặng xong rồi cũng quăng như 2 người này thôi. Nhu cầu sinh lí quả thật ghê gớm.

Cái con sói đối đó có lẽ đã bị bỏ đói lâu ngày nên động tác thập phần bạo lực, cánh cửa phòng bị đập ra không thương tiếc. Đặt cô lên giường, nhìn cô bằng 1 đôi mắt đang phát nhiệt hừng hực.

Cô e sợ nhìn hần nói: - Phong à, sao chàng giống con sói bị bỏ đói lâu ngày quá vậy? LẦm ta. . .

Lời còn chưa nói hết, sói đã nhào tới xực cừ. Một ngày nắng vàng gió mát. . tốt đẹp!!!

Một lần lại một lần, con sói ăn sạch sẽ, ăn đến khớp xương cũng không còn. Mãi tới trời đã tối, sói mới dừng tay.

Khung cảnh thật là hỗn độn, quần áo nơi đâu có nhưng có 1 điểm chung đó là đều bị xé rách không thể mặc lại.

Cừu thở hổn hển nằm trong ngực sói, cái con sói đối chết tiệt này, làm cô không nhúc nhích được nữa rồi. Nhìn tới chiếc nhẫn trong tay cô, cô lại quên hết mệt thấy vui vui.

Đột nhiên, Lý Triển Phong lại nói: - Ta từ nhỏ đã bị mất cha lẫn mẹ. Cha ta không hiểu sao khi đi đến đại hội võ lâm để thi thố tài nghej thì lại bị trúng độc mà quay về nhà. Mẹ ta vì thương cha nên đã vào Độc Xà Cốc để hái Hoa Tuyết Liên trị độc cho cha. Thế nhưng mẹ ta bị trúng độc xà, không thể sống sót. Nên khi cha ta được chữa khỏi thì cũng là lúc mẹ ta lìa đời. Cha ta cũng dùng 1 kiếm để tự kết liễu mình để đi theo mẹ ta, bỏ lại ta chứng kiến mọi việc xảy ra trong khi lúc đó ta chỉ có 5 tuổi. Sau đó, ta được sư phụ nhận về nuôi dưỡng, người lập nên Hiên Phong Các cho ta làm thống lĩnh. Lúc ta gặp được nàng cũng là lúc ta bị người của Độc Cốc hạ độc nên mới đến Liễu Y môn để chữa trị. Tính ra đó cũng là duyên phận, gặp nàng rồi lại vào Độc Xà Cốc để lấy thứ mà ta hận thấu xương để cứu nàng.

Cô lắng nghe hần nói, choàng tay qua ôm eo hần, cọ cọ vào khuôn ngực trần hần rồi nói: - Phong à, chàng biết ta không phải là người ở đây đúng không?

- Ừ, cả Quân nữa.

- Sao chàng không lật đổ nó, nó không phải ông vua thật? . Cô nghi hoặc hỏi lại.
- Bởi vì đệ ấy làm tốt trách nhiệm của 1 ông vua hơn nữa thái hậu không có ý kiến nên cứ để đệ ấy làm đi.
- Phong à, thật ra ta là thủ lĩnh đời thứ 123 của Hiên Phong Các đó! . Cô nói lý nhí câu đó.

Nhưng người có tai thính hơn chó kia nghe được bật dậy nhìn cô chăm chăm như đang nói “Nàng đang đùa ta sao? ”

- Thật ra, ta- Quân- Ly và Dĩnh là người của Hiên Phong Các. Ta và Quân từ nhỏ là cô nhi, ta và Quân được 1 người cha nuôi nhận về, nhưng vì cơ thể Quân ốm yếu nên ta và Quân bị ông ấy đánh đập suốt ngày, ta vì bảo vệ cho em trai nên đã giết ông ấy. Hành động đó đã thu hút sự chú ý của sư phụ nên ta được sư phụ nhận về huấn luyện làm 1 sát thủ. Lúc đó, ta là 1 công cụ, chỉ cần sư phụ ta bảo ta phải giết người nào ta đều tuân lệnh làm theo đi giết họ. Sau đó, ông ấy sống không được nữa nên đưa ta tiếp nhận Hiên Phong Các. Cũng lúc đó, ta thu nhận Ly và Dĩnh. Ta tiếp nhận Hiên Phong Các được 4 năm, lúc ta lên đường gặp đồ đệ của ta thì bị hút đến đây. Sau đó, ta gặp được sư phụ ở thời này, người cho ta cảm giác ấm áp của 1 người mẹ mà ta hằng ao ước vì vậy khi người ra đi, ta đã thề dù có mang thân thể bệnh tật đã hoán đổi với Quân ta cũng giết cho được kẻ đã làm sư phụ ta chết thảm như vậy. Rồi ta gặp chàng, từ trước đến giờ ta thấy được tâm người rất rõ nhưng chỉ có chàng là không nên ta đã giải độc cho chàng để có cơ đi theo tìm tòi tính tò mò của ta. Nhưng rốt cuộc là ta vẫn không nhìn ra.

Hắn nhìn cô hồi lâu. Sau đó lại nằm xuống ôm cô nói: - Vậy ra ta là ông tổ của nàng sao? Sao ta cứ có cảm giác ta rất già vậy?

Cô cười khanh khách ôm hắn lại nói: - Ai nha, ông tổ à, thì ra ông cũng yêu trẻ con như cháu!

Ông tổ mặt bao công, xoay người đè cô lại, cười nói: - Phải, ít ra thân thể của trẻ con cũng rất mềm, làm ta lại muốn ăn nó 1 lần nữa.

Lời vừa dứt, sói đói lại nhào tới ăn vào tủy của con cừu.

Hắn cúi xuống hôn vào môi cô, đầu lưỡi hắn cứ dây dưa như muốn hút hết vị ngọt trong khoang miệng cô, rồi hắn lại hôn trên từng tác da thịt trắng hồng của cô. Đầu lưỡi vươn nhẹ nếm lấy 2 trái đào no tròn của cô.

- Ừm. Tiếng thờ dốc kiêu mị vang lên làm bản năng ham muốn của hắn lại nổi lên lần nữa.

- Hừ. . . ăn nàng, ta ăn mãi vẫn không thấy đủ. Hắn gầm nhẹ rồi nói.

Dứt lời, hắn nâng thắt lưng của cô lên, mạnh mẽ đưa “người huynh đệ” của hắn đi vào trong cô. Tiếng thờ dốc lại vang lên làm động tác của hắn càng nhanh và càng mãnh liệt. Thân dưới thì vận động kịch liệt, nhưng 2 đôi môi lại quấn quýt lấy nhau không rời.

Cũng như lần vừa rồi, họ 1 lần lại 1 lần đến gần sáng. Nhờ vậy cũng phải nói, sức lực cũng thật tràn trề đi.

32. Chương 32: Đạo Phố + Làm Người Nổi Tiếng!!! (1)

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên cao. Lý Triễn Phong mới tỉnh dậy, nhìn giường bên cạnh trống không hắn có chút hoảng hốt định xuống giường tìm cô, nhưng nhìn thấy vài chấm màu đỏ trên giường, hắn đưa tay đến sờ vào nơi đó, bất giác hắn lại nở nụ cười, tâm tình thật tốt.

Thay xong đồ mới mà hắn đã cho người chuẩn bị trước trong tủ áo, hắn đi ra ngoài tìm cô. Thấy ở đại sảnh có 1 thân ảnh nhỏ nhắn quen thuộc đang làm gì đó trên bàn, hắn lại gần nhìn xem thì thấy cô đang sắp xếp đồ ăn lên bàn.

Nghe thấy tiếng động, cô quay lại nhìn hắn mỉm cười nói: - Chồng à, chào buổi sáng! À không, chào buổi trưa!

- Chồng là gì? Hắn mỉm cười đi đến ôm eo cô hỏi.

- Là phu quân, chồng là từ ở thế giới của ta ấy. Vì vậy, giờ ta gọi chàng là chồng còn chàng phải gọi ta là vợ. Cô lại cười nói với hắn, cũng không quên chỉnh lại đồ ăn trên bàn.

Hắn mỉm cười ngồi xuống bàn ăn, nhìn vào rồi ngược lên hỏi cô: - Vậy đây là vợ nấu cho chồng sao?

- Ai nha, chi mà đáng yêu thế này! . Cô lại nhào tới hôn 1 cái lên mặt hắn. Cứ thế này, thật là hạnh phúc.

Ông tổ vừa được trẻ con hôn, sướng rơn trong lòng. Cầm đũa lên ăn rất là vui vẻ. Nếu giờ cô mà có bỏ thêm muối vào hắn cũng thấy ngọt hơn đường nữa.

Ăn trưa vui vẻ, 2 người ra vông nằm. Cái vông này được cột bởi 2 cây hoa anh đào nên có bóng mát. Lâu lâu hoa đào lại rơi xuống chỗ họ nằm. 2 người vui vẻ kể chuyện trên trời dưới đất, kể chuyện ở thế giới của họ, chuyện họ lúc còn nhỏ như thế nào. Trong thâm tâm, cả 2 đều thật sự hạnh phúc. Từ nhỏ đã tắm bằng máu, cả 2 cứ nghĩ bản thân sẽ không bao giờ nhận được hạnh phúc vì họ không xứng đáng có được nó thế nhưng thì ra ai cũng xứng đáng có được thứ hạnh phúc này.

Mãi đến xế chiều, cả 2 lại thúc ngựa đi dạo, ngựa đi từ từ cho họ ngắm cảnh, thấy cái gì đẹp cô đều la toáng lên chỉ cho hắn, hắn thì đương nhiên rất là hưởng thụ rồi.

Trời gần tối, họ vào đến thành. Không biết là thành gì nhưng cứ vào đại đi, có vẻ thành này rộng lớn, nhiều đồ chơi tốt.

Đi đến tửu lâu có chữ “Phong”, chương quý ra chào họ: - Chủ thượng, phu nhân!!!

Hắn chỉ “ừ” rồi đưa vào trong. Những người ở đây nghe được thì xôn xao lên, đây chẳng phải là chủ thượng của Hiên Phong Các và phu nhân sao? Sao họ lại ở đây, người hầu đi cùng đâu? . . Aiz. . đám người Hiên Triết đã bị hạ cấp bậc thành người hầu rồi sao, bọn họ mà biết chắc sẽ đau lòng lắm đây.

Vào trong tửu lâu, ngồi vào bàn ăn rồi cô lên tiếng hỏi chương quý: - Sao hôm nay ở đây đông người quá vậy, thành này rất nhộn nhịp sao?

- Hồi phu nhân, thật ra hôm nay là tết Trung Thu đấy ạ! Nên nơi này rất nhộn nhịp. Chương quý cung kính nói với cô.

- Cái gì? Tết Trung Thu, vui vậy sao? Cô hét toán lên làm ai ai cũng quay qua nhìn cô.

Cô mặc kệ quay qua phía Lý Triển Phong đang nhàn nhã uống trà. Như cảm nhận được ánh mắt của cô hắn quay qua mỉm cười thật tươi đủ để thu hút ong bướm rồi nói: - Được rồi vợ à, ăn xong rồi chồng sẽ dẫn vợ đi chơi!

- Ai nha, cảm ơn chồng yêu à! . Cô nhào tới hôn cái chóc lên mặt hắn.

Mọi người mặt ngu ngay tại chỗ luôn. Có ai biểu hiện tình cảm ở nơi này vậy chứ, thật là không biết xấu hổ. Nhưng mà nhìn mới biết thì ra Lý Triển Phong rất yêu nường tử của mình. Từ đó, lại xuất hiện thêm mấy tin đồn nữa về cặp vợ chồng không biết xấu hổ này. Aiz. . Aiz. .

Nghe được tin chủ thượng và phu nhân của Hiên Phong Các ở đây đi chơi Trung Thu ai ai cũng náo nức xem họ như thế nào mà giang hồ đồn dứ dội như vậy. Có người ở trên lầu của tửu lâu nhìn xem cảnh nhộn nhịp này rồi mới quay qua đối mặt với người trước mặt nói: - Chuyện xảy ra gần đây khá là náo động vậy mà Lý Triển Phong vẫn còn dẫn phu nhân của mình đi chơi xem ra phu nhân của hắn không biết gì về việc của Hiên Phong Các đang chịu thì phải?

- Phu nhân hắn nghe nói là bị bệnh rất nặng phải tới Liễu Y môn để chữa trị nên chắc cũng chưa biết được gì đâu. Chi bằng chúng ta hỏi trực tiếp thử xem sao? Người đó cười cười nói.

- Cứ như vậy đi.

Vì được đi chơi nên cô nhờ chương quý chuẩn bị đồ cho cô tắm rửa sạch sẽ ăn mặc đẹp để khoe ọi người biết cô xinh đẹp, cô xứng đáng là vợ của Phong. Có điều vì ai đó không biết được ý nghĩ này của cô nên tức giận vô cùng, mặt như Bao công. . . méo xeo.

Mọi người cũng hớp ngụm khí lạnh nhìn cô đang đi tung tăng với hắn xuống lầu. Lý Triển Phong mặc 1 bộ đồ màu xanh dương cộng với khuôn mặt lạnh như tiền làm nổi lên 1 khí chất của bậc vương giả. Còn cô mặc bộ đồ màu xanh dương cùng tông với hắn, có để hở phần vai lộ ra nước da trắng hồng, mái tóc được

người hầu bới 1 cách cầu kỳ làm cô thập phần xinh đẹp, điều ẩn tượng là cô cũng toát lên 1 khí chất giống hần làm cho cô càng tăng thêm nét đẹp và quyến rũ. Cô và hần đi cùng như vậy rất đẹp đôi, làm cho những ai có tư tưởng câu dẫn với họ cũng bị dội 1 bát nước làm nguội đi đám lửa nhỏ đang nhen nhóm đó.

33. Chương 33: Đạo Phố + Làm Người Nổi Tiếng!!! (2)

Trai thanh gái lịch luôn là đề tài thu hút đám đông, nhưng là người có tiếng trong giang hồ thì sẽ càng như ong hút mật. Cô và hần đi dạo như vậy làm ai ai cũng nhìn, hâm mộ có, ghen tỵ có.

Nhưng mà đáng tiếc 2 người này sinh ra trời đã ban cho khuôn mặt dày vô hạn, súng AK có nã cũng không làm họ bị thương được. Vì vậy, 2 người cứ vui vẻ mà dạo phố, cứ thấy gì đẹp là lại ghé vào. Cũng như hiện tại, cô ghé vào quán bán đèn lồng, Trung Thu phải có đèn chơi mới vui.

- Chồng này, chồng xem cái nào đẹp nhất. Vợ muốn mua 1 cái. Cô tút ta tút tit nhìn kỹ từng cái rồi hỏi hần.
- Nàng thích cái nào nhất thì mua cái đó. Hần mỉm cười ôm eo cô nói, bởi vì cái tên bán đèn lồng cứ nhìn cô e thẹn, hần không thích.

Cô thì không biết vậy nhưng cũng mặc kệ hần ôm, thích quá mà sao bỏ ra được. Nhìn 1 hồi chọn được cái đèn lồng mình ưng ý, tính tiền rồi 2 người lại khoác tay nhau đi tiếp. Dọc đường đi cô và hần đều cười nói rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn đùa giỡn nhau. Tiếng cười của họ tất nhiên là thu hút ánh nhìn của mọi người rồi. Mọi người thì khỏi nói, hâm mộ cực kỳ, đến mức cô và hần đi qua họ cũng nhường đường đủ rộng cho cô và hần đi.

Đột nhiên, 2 con người ngồi trên tầu lâu lúc này đi tới gần họ mỉm cười chấp tay cúi chào nói: - Tại hạ xin chào 2 vị, 2 vị thật là vui vẻ hạnh phúc nhỉ?

Lý Triển Phong nhú mày nhìn họ, còn cô thì thấy được tâm họ nên cũng nhú mày lại không kém.

- Thì ra là công tử của Mạc gia và Thanh gia, 2 vị cũng đi chơi Trung Thu sao? . Lý Triển Phong khách sáo nói, khôi phục lại khuôn mặt lạnh như tiền vốn có. Đùa sao, nụ cười của hần chỉ dành cho cô thôi.
- Tại hạ sao có nhả hứng đó như chủ thượng được. Tại hạ chỉ đi uống trà ngắm cảnh xuân mà thôi. Nãy giờ nhìn 2 vị âu yếm, tại hạ thật mát mắt đó nha. Cái tên ngạo mạn đó lại cười nói mỉa.

Im lặng nãy giờ, cô cũng lên tiếng nói: - Nãy giờ biết mặt mà không biết tên của 2 vị mỹ nam này, xin hỏi quý danh?

- À, tại hạ là Thanh Thiên Tuấn. Tên này mỉm cười đổi sắc mặt nói chuyện với cô.
- Tại là Mạc Tử Từ. Tên kia cũng mỉm cười nói.

“Phốc” Cô vừa nghe tới ” Mạc Tử Từ” thì bật miệng cười. Biết mình có phần hơi quá làm cho 2 người kia mặt mày nhăn nhó, cô cười cười nói:

- Thật ngại quá, ta nghe tên của vị mỹ nam này nhin không được bật cười thôi. Các người không thấy nó hơi buồn cười sao? Mạc Tử Từ, nếu nghe không rõ với nói ngọng thì ra Mạc Từ Từ. Như vậy cũng thật xấu hổ đi.

Biết cô đang giở trò, Lý Triển Phong cúi đầu cười lên. 2 vị mỹ nam nghe xong không những không tức giận mà cười lớn nói:

- Haha, phu nhân đây thật thú vị, tại hạ hiểu tại sao chủ thượng đây lại yêu quý phu nhân như vậy, vậy lời đồn là không có sai rồi.

Nói xong, họ liếc nhìn lẫn nhau, vậy là nàng ta vẫn không có biết. Mà cái hành động đó đương nhiên lọt vào mắt cô rồi nhưng cô vẫn mỉm cười khách sáo: - Chỉ có 2 vị trong ngày hôm nay mới dám tiếp chuyện với chúng tôi, cũng được xem là người có gan lớn, chỉ bằng làm bằng hữu đi. Có bạn cũng vui.

- Chúng tôi thật sự rất vui. 2 người còn vui vẻ hơn nữa, nói chuyện mới biết vị phu nhân này thật vui tính.
- Vậy. . đã là bằng hữu thì 2 người có nên làm cái gì đó không nhỉ? . Cô cười cười âm hiểm nói.

- Làm cái gì? . 2 vị mỹ nam ngu ngơ hỏi lại.

- Ai nha, đã là bằng hữu thì nên có lễ vật, vậy giờ các người mua kẹo hồ lô cho người bằng hữu này ăn đi. Bằng hữu này đang rất muốn ăn á. Cô làm mặt thảm nói.

-

Thế là 2 vị mỹ nam bằng hữu đi mua kẹo hồ lô cho cô ăn. Tối đó, khung cảnh mà người dân thấy là thế này: cô và Lý Triển Phong tay trong tay đi phía trước, còn tay kia thì cầm kẹo hồ lô ăn, 2 vị mỹ nam đi đằng sau oán hận nhìn cô vì mình bị chơi xỏ làm mất thể diện tiêu sái anh tuấn đi mua kẹo hồ lô cho cô. Nhưng cũng từ đó, họ rút ra bài học, không nên chọc những người nhìn có vẻ yếu đuối. . Aiz.

34. Chương 34: Quay Về Hiên Phong Các Giải Quyết Chính Sự!!! (1)

Đạo khắp chốn, ngồi du thuyền cho đã rồi Lý Triển Phong mới hỏi cô: - Giờ vợ muốn đi đâu nữa không?

- Quay về Hiên Phong Các giải quyết việc chính đi, sao có chuyện lớn như vậy mà chồng không nói sớm hả? . Cô tức giận nói lớn.

- Nàng biết lúc nào thế? Không lẽ là lúc 2 tên kia đến bắt chuyện sao? Hấn nhú mày hỏi lại.

- Ừ.

- Hấn không biết nói sao, vậy mà còn bảo là không nói sớm, nếu cô nói sớm họ đã quay về từ lâu rồi. Vậy mà nãy giờ cô còn làm như không biết gì đòi đi chỗ này chỗ nọ.

Thế là nghỉ ngơi lại nơi này 1 đêm, sáng mai về Hiên Phong Các giải quyết việc rắc rối.

- Phong à, 2 người bọn họ không phải người xấu. Cô nói khi đã nằm yên trên giường, nãy giờ đi nhiều mệt quá rồi.

- Ừ. Lúc này là vì muốn kiểm chứng thôi. Hấn cũng cởi áo ngoài leo lên giường nằm với cô.

- Có vẻ ta kết bạn với họ là 1 điều đúng đắn. Cô lại cảm thán nói.

- Ừ. Vợ à, vợ lo cho họ làm gì? Chúng ta cũng làm việc chính đi.

Nói xong, Lý Triển Phong xoay người, cười đều nhìn cô. Aiz. . Aiz. . con sói lại bắt đầu nhăm nháp con cừu rồi.

1 đêm trăng thanh gió mát, trong phòng thì tình ý nồng nàn.

- - - - -

Sáng hôm sau, họ đang chuẩn bị lên đường thì 2 vị mỹ nam đến.

- Xin hỏi 2 người còn chuyện gì nữa sao? . Lý Triển Phong nhú mày hỏi.

- Không có, ta muốn đi đến Hiên Phong Các chơi, không biết 2 vị bằng hữu có hoan nghênh hay không? . Mạc Tử Từ cười nói.

Dùng 2 chữ “bằng hữu” đã làm họ có muốn từ chối cũng không được rồi.

- Rất hoan nghênh! Cô cười vui vẻ nói.

Thế là 4 người, 3 con ngựa rong ruổi về Hiên Phong Các.

Chương 35: Quay về Hiên Phong Các giải quyết chính sự!!! (2) Đến xẩm tối, họ về đến Hiên Phong Các. Hôm qua, Lý Triển Phong đã đưa tin cho đám người Hiên Triết đang ở Liễu Y môn quay về Hiên Phong Các rồi.

- Chủ thượng, phu nhân. Người của Hiên Phong Các cúi chào cung kính, nhưng khi thấy 2 người phía sau thì thoáng dừng lại.

- Họ là bạn, sắp xếp phòng cho bọn họ đi. Lý Triển Phong vừa đỡ cô xuống ngựa vừa nói. Xong lại hỏi cô:

- Vợ à, đi cả ngày cũng mệt rồi, vợ có muốn ăn gì không?

- Uhm. . sao cũng được, chồng quyết định đi. Cô đỡ đầu tựa vào ngực hắn.

Mọi người nghe thì há mồm thật to, kinh ngạc không thôi. Chủ thượng gọi phu nhân là vợ, phu nhân gọi chủ thượng là chồng. Mà vợ chồng là gì họ không hiểu.

2 người này đương nhiên không để họ vào trong mắt, thân nhiên đi vào trong rồi. Còn Thanh Thiên Tuấn và Mạc Tử Từ thấy thì rất bình thường, hôm qua đến giờ nhìn họ ân ái họ cũng chai rồi.

Ngồi vào bàn tròn ở sảnh chính. Lý Triển Phong lo đồ ăn cho cô rồi mới bàn công việc. Hiện giờ ở đây, ai ai cũng có mặt. Ngay cả 2 vị mỹ nam cũng cho vào nghe xem tình hình. Ly và Dĩnh đang ở trong góc tối, Hiên Triết, Ngọc Đàm, Tĩnh Ngọc, Doãn Chính, Hiên Nguyên, Hiên Dật, Hiên Đình, Hiên Minh, Hiên Tước thì đứng chờ hắn phân phó.

Ai ai biểu tình cũng rất nghiêm trọng, duy chỉ có cô là nhàn nhã ngồi ăn cháo mà hắn đã dặn nhà bếp chuẩn bị cho cô.

- Chủ thượng, Thiên Tự Nhất đạo này đã hành động. Họ ngang nhiên xen vào việc làm ăn buôn bán của chúng ta, làm cho các chi nhánh của chúng ta thua lỗ nghiêm trọng, giấy yêu cầu cũng ngày càng ít đi, họ lấy lý do là. . nói đến đây, Hiên Minh áp úng.

- Là gì, sao ngươi không nói tiếp đi. Cô vừa ăn cháo vừa hỏi.

- . . . Là phu nhân xen vào việc của đại thiếu gia bọn họ đấy ạ. Lần trước hắn đến đây để bắt Ngọc Đàm nhưng bị môn chủ của Liễu Y môn ngăn cản còn nói là bằng hữu của phu nhân nên họ đổ tội cho Hiên Phong Các chúng ta mà gây rối ạ. Hiên Minh dừng cảm nói lớn ra lý do.

Lý Triển Phong nghe thì toát ra sát khí, nhưng cô thì nhàn nhã húp cho xong muỗng cháo cuối cùng mới nói:

- Aiz. . . ta nói cái bọn đó thật là. . . Họ Đỗ tên Thừa sao? Nhưng mà bọn họ cũng ngu thật.

Mọi người nghe thì mặt đen thui nhìn cô. Ngọc Đàm không hiểu nên hỏi: - Vì sao tỷ tỷ lại nói vậy?

- Nghĩ kỹ đi, hôm hôn lễ đó là người của Độc Cốc đến bắt muội nhưng cái tên gì gì Nghi đó phải không nhỉ? Hắn là chủ mưu. Vậy khác nào Thiên Tự Nhất với Độc Cốc hợp tác nhau chơi chúng ta. Cô nhàn nhã uống trà nói ra thắc mắc của mọi người. Nói xong còn bỏ 1 viên kẹo mà hắn chuẩn bị cho cô ăn nữa.

Mọi người nghe thì mới tỉnh ngộ, 2 vị mỹ nam thì càng hâm mộ cực kỳ. Lý Triển Phong nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Hiên Minh, Hiên Tước lập tức cho người đi tung tin. Hiên Nguyên, Hiên Dật lập tức đi đến các nhánh thông tri lời ta, thực hiện chế độ ưu đãi.

Mọi người lập tức nhận mệnh. Doãn Chính rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi: - Vậy đại ca, đệ làm cái gì?

Hắn nhìn Doãn Chính rồi nhìn Tĩnh Ngọc nói: - Muốn làm gì thì làm, đi vun đắp tình cảm đi. Nói xong rồi quay qua cô, mặt hiền từ cười nói: - Vợ à, chúng ta đi ngủ thôi.

2 nhân vật chính biến mất, mọi người thở dài lắc đầu, chủ thượng bị phu nhân tiêm nhiễm thói xấu rồi.

- Aiz. . 3 ngày không gặp, giờ đã thành loài lang sói rồi. Aiz. . sao ta lại bị vẻ ngoài lạnh lùng của đại ca dụ dỗ vậy nha.

- Chúng ta cũng gặp bọn họ ngày hôm qua lúc họ đang dạo phố chơi tết Trung Thu thôi, lúc đó bọn họ còn không để bọn ta vào mắt mà nói chỉ là người. Mạc Tử Từ lắc đầu thở dài nói.

Lại thở dài tiếp. Mọi người nhàn nhã uống trà kể chuyện xấu của bọn họ thâu đêm.

Còn bọn họ đương nhiên là tình ý nồng nàn ở trong phòng rồi, ai hơi đâu mà lo việc khác.

35. Chương 35: Quay Về Hiên Phong Các Giải Quyết Chính Sự!!! (2)

Đến xẩm tối, họ về đến Hiên Phong Các. Hôm qua, Lý Triển Phong đã đưa tin cho đám người Hiên Triết đang ở Liễu Y môn quay về Hiên Phong Các rồi.

- Chủ thượng, phu nhân. Người của Hiên Phong Các cúi chào cung kính, nhưng khi thấy 2 người phía sau thì thoáng sững lại.

- Họ là bạn, sắp xếp phòng cho bọn họ đi. Lý Triển Phong vừa đỡ cô xuống ngựa vừa nói. Xong lại hỏi cô:

- Vợ à, đi cả ngày cũng mệt rồi, vợ có muốn ăn gì không?

- Uhm. . sao cũng được, chồng quyết định đi. Cô đỡ tựa vào ngực hắn.

Mọi người nghe thì há mồm thật to, kinh ngạc không thôi. Chủ thượng gọi phu nhân là vợ, phu nhân gọi chủ thượng là chồng. Mà vợ chồng là gì họ không hiểu.

2 người này đương nhiên không để họ vào trong mắt, thản nhiên đi vào trong rồi. Còn Thanh Thiên Tuấn và Mạc Tử Từ thấy thì rất bình thường, hôm qua đến giờ nhìn họ ân ái họ cũng chai rồi.

Ngồi vào bàn tròn ở sảnh chính. Lý Triển Phong lo đồ ăn cho cô rồi mới bàn công việc. Hiên giờ ở đây, ai ai cũng có mặt. Ngay cả 2 vị mỹ nam cũng cho vào nghe xem tình hình. Ly và Dĩn đang ở trong góc tối, Hiên Triết, Ngọc Đàm, Tĩnh Ngọc, Doãn Chính, Hiên Nguyên, Hiên Dật, Hiên Đình, Hiên Minh, Hiên Tước thì đứng chờ hần phân phó.

Ai ai biểu tình cũng rất nghiêm trọng, duy chỉ có cô là nhàn nhã ngồi ăn cháo mà hần đã dặn nhà bếp chuẩn bị cho cô.

- Chủ thượng, Thiên Tự Nhất đạo này đã hành động. Họ ngang nhiên xen vào việc làm ăn buôn bán của chúng ta, làm cho các chi nhánh của chúng ta thua lỗ nghiêm trọng, giấy yêu cầu cũng ngày càng ít đi, họ lấy lý do là. . nói đến đây, Hiên Minh áp úng.

- Là gì, sao ngươi không nói tiếp đi. Cô vừa ăn cháo vừa hỏi.

- . . . Là phu nhân xen vào việc của đại thiếu gia bọn họ đấy ạ. Lần trước hần đến đây để bắt Ngọc Đàm nhưng bị môn chủ của Liễu Y môn ngăn cản còn nói là bằng hữu của phu nhân nên họ đổ tội cho Hiên Phong Các chúng ta mà gây rối ạ. Hiên Minh dừng cảm nói lớn ra lý do.

Lý Triển Phong nghe thì toát ra sát khí, nhưng cô thì nhàn nhã húp cho xong muỗng cháo cuối cùng mới nói:

- Aiz. . . ta nói cái bọn đó thật là. . . Họ Đỗ tên Thừa sao? Nhưng mà bọn họ cũng ngu thật.

Mọi người nghe thì mặt đen thui nhìn cô. Ngọc Đàm không hiểu nên hỏi: - Vì sao tỷ tỷ lại nói vậy?

- Nghĩ kỹ đi, hôm hôn lễ đó là người của Độc Cốc đến bắt muối nhưng cái tên gì gì Nghi đó phải không nhỉ? hần là chủ mưu. Vậy khác nào Thiên Tự Nhất với Độc Cốc hợp tác nhau chơi chúng ta. Cô nhàn nhã uống trà nói ra thắc mắc của mọi người. Nói xong còn bỏ 1 viên kẹo mà hần chuẩn bị cho cô ăn nữa.

Mọi người nghe thì mới tỉnh ngộ, 2 vị mỹ nam thì càng hâm mộ cực kỳ. Lý Triển Phong nghĩ nghĩ rồi lại nói:

- Hiên Minh, Hiên Tước lập tức cho người đi tung tin. Hiên Nguyên, Hiên Dật lập tức đi đến các nhánh thông tri lời ta, thực hiện chế độ ưu đãi.

Mọi người lập tức nhận mệnh. Doãn Chính rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi: - Vậy đại ca, đệ làm cái gì?

Hần nhìn Doãn Chính rồi nhìn Tĩnh Ngọc nói: - Muốn làm gì thì làm, đi vun đắp tình cảm đi. Nói xong rồi quay qua cô, mặt hiền từ cười nói: - Vợ à, chúng ta đi ngủ thôi.

2 nhân vật chính biến mất, mọi người thở dài lắc đầu, chủ thượng bị phu nhân tiêm nhiễm thói xấu rồi.

- Aiz. . 3 ngày không gặp, giờ đã thành loài lang sói rồi. Aiz. . sao ta lại bị vẻ ngoài lạnh lùng của đại ca dụ dỗ vậy nha.

- Chúng ta cũng gặp bọn họ ngày hôm qua lúc họ đang dạo phố chơi tết Trung Thu thôi, lúc đó bọn họ còn không để bọn ta vào mắt mà nói chỉ là người. Mạc Tử Từ lắc đầu thở dài nói.

Lại thở dài tiếp. Mọi người nhàn nhã uống trà kể chuyện xấu của bọn họ thâu đêm.

Còn bọn họ đương nhiên là tình ý nồng nàn ở trong phòng rồi, ai hơi đâu mà lo việc khác.

36. Chương 36: Đến Kinh Thành Gặp Thái Hậu Nương Nương!!!

Thế là sáng ngày hôm sau, nhưng tin đồn được lan truyền đi với nội dung như thế này: Liễu Ngọc Đàm trước nay là người của Độc Cốc. trong ngày đại hôn người đến bắt Ngọc Đàm là Vũ thuộc hạ của môn chủ Độc Cốc nhưng tại sao đại thiếu gia của Thiên Tự Nhất lại là người đứng đầu? Vậy có phải Thiên Tự Nhất và Độc Cốc là ngồi cùng 1 thuyền để hại Hiên Phong Các. Còn có vị phu nhân yếu đuối của Hiên Phong Các là được Liễu Y môn giúp đỡ trong lúc nguy cấp cũng có tội gì? . . . thế là từ miệng người này sang người kia làm nội dung càng bị xuyên tạc sâu hơn.

2 ngày sau. Ở tổng đà Thiên Tự Nhất.

“Choang” tiếng đồ vỡ phát ra ở đại sảnh. môn chủ của Thiên Tự Nhất ngồi ở trên cao tay nắm thành quyền làm nổi gân xanh giận dữ quát:

- 2 người các ngươi vừa lòng rồi chứ, hiện giờ không ai là không biết Thiên Tự Nhất và Độc Cốc có quan hệ với nhau. Hừ! Ta ngay cả khuôn mặt Độc Cốc chủ là ai còn không biết mà bọn chúng dám.

- Cha, đây là do sơ sót của con, con sẽ xử lý. Vũ Hạo Nghi cúi đầu nói, hắn cũng đâu ngờ sự tình lại ra thế này. Vũ Hạo Nghi nhìn lên qua vị ngồi ở dưới đang uống trà.

- Xử lý? Người có thể sao? . Giọng nói âm lãnh tột cùng.

- Vũ Hạo Nghi cúi đầu im lặng không nói gì nữa.

- Lão gia, con nó là nhất thời thôi, ông hãy bỏ qua đi. Phu nhân của Vũ Vinh là Tạ Huệ Mẫn lên tiếng nói. Giọng nói nhẹ nhàng thoát tục, tay cầm ly trà cũng nhẹ nhàng như múa.

- Hừ! Trước hết cứ dọn dẹp dư luận đi, còn bọn người Hiên Phong Các chờ đến đại hội võ lâm sắp đến, đích thân ta sẽ xử lý. Vũ Vinh giọng dịu lại cũng quên liếc mắt đứa con trai của mình.

- Vâng.

- Được rồi, 2 người ra ngoài hết đi. Vũ Vinh phát tay nói.

Vũ Hạo Nghi và Tạ Huệ Mẫn đi ra ngoài hậu viện của Thiên Tự Nhất. Lúc này cảm giác được không còn ai, Tạ Huệ Mẫn mới quay lại đối mặt với con trai mình nói:

- Ta thật sự không ngờ lần này con lại sơ sót tới vậy, cũng không ngờ phu nhân của Lý Triển Phong lại có tài thấy được tâm người. Lần này cũng phải cảm ơn Tiểu Tinh.

- Mẹ, chính vì vậy con mới muốn có được nàng. Vũ Hạo Nghi cười cười nói với Tạ Huệ Mẫn.

- Không thể, con hãy từ bỏ ý định đó đi. Tạ Huệ Mẫn dùng ánh mắt sắc của loài rắn nhìn con trai mình.

- Tại sao? Vì nàng có liên hệ với môn chủ Liễu Y môn, kẻ thù không đội trời chung với Độc Cốc là người sao? Vũ Hạo Nghi nói giọng nham nhở.

- Im miệng, người ta nghe thấy thì sao? Tạ Huệ Mẫn quay qua gắt lên với con trai mình.

- Haha. . vũ Hạo Nghi cười to bước đi.

- Tuyệt nhi đang ở kinh thành, con đến đó đưa nó về đây cho ta. Bỗng Tạ Huệ Mẫn kêu lớn với con trai mình.

Vũ Hạo Nghi không nói gì, giơ tay lên phẩy phẩy vào không trung rồi lại đi tiếp.

- - - - -

Cũng vào khoảng thời gian đó, tại Hiên Phong Các.

Cô và hấn đang nhàn nhã ngồi uống trà ở dưới gốc cây anh đào thì Hiên Triết đi đến báo tin.

- Chủ thượng, hoàng đế gửi thư đến ạ!

Cô nhanh chóng cướp thư nhìn xem. Một ngày không gặp cô cũng rất nhớ Quân của cô nha.

Hm. . sao chữ nó vẫn như vậy, cũng là của bò thể này, đọc không ra.

- Ai nha. . Phong à, ta đọc không ra Quân viết gì hết? Mau đọc cho ta xem nào? Cô lay lay gấu áo hấn.

Hấn mỉm cười nhìn lá thư rồi nói: - Đệ ấy nói ta đưa nàng vào cung để gặp Thái hậu, Thái hậu muốn gặp nàng.

- Vậy sao? Đi cái đó có vui không? Nếu vui thì ta đi. Cô hỏi hấn.

- Hay là cứ đi đi, sẵn tiện thăm cháu của nàng luôn.

- Hm. . . được, bây giờ xuất phát luôn đi. Để lâu nó nguội. Nói xong, cô đứng phắt dậy kéo hấn đi.

Hấn chỉ có thể cười khổ, muốn đi vậy mà còn bày đặt làm màu hỏi hấn nên đi hay không? Hiên Triết ở sau lắc đầu cảm thán 2 người, nhưng mà được dịp đi chơi thì Hiên Triết cũng rất vui vẻ nha.

Thế là ngay ngày hôm đó, bọn họ kéo 1 băng đi đến kinh thành. . . . thăm cháu.

37. Chương 37: Gặp Cướp!!!

Đoàn người bọn họ rong ruổi đến kinh thành. Trên đường đi, có vẻ nhàn nhã làm cô cứ thở dài mãi.

- Aiz. . Lần thứ n cô thở dài vì chán.

- Sao vậy? Lý Triết Phong cúi đầu nhìn cô đang tựa vào ngực mình, hấn cũng tranh thủ hít lấy mùi thơm trên người cô.

- Chán quá à, sao không có gì cho ta chơi hết vậy, đi mất 2 ngày mới tới chỗ Quân, vậy trong 2 ngày này ta lấy gì làm niềm vui đây. Cô thở dài nói, có vẻ không được chơi là 1 nỗi đau của cô.

- Tỷ tỷ à, ráng nhẫn nhịn đi, đến kinh thành chơi bù. Tới đó là địa bàn của Bối Bối mà, nàng ấy sẽ dẫn chúng ta đi chơi. Ngọc Đàm lên tiếng nói. Tình Ngọc cũng phụ họa ừ vào, thật ra Tình Ngọc cũng rất muốn chơi.

Các vị mỹ nam thở hắt ra, tại sao nữ nhân của bọn họ lại như vậy chứ, sao mà sống đây? Mê chơi còn hơn là mê họ. Ôi! Nỗi lòng của các anh chàng đẹp trai.

Cô thì cảm thấy cứ ngồi trong cái lu này thì không vui nên đứng dậy, khom người chui ra ngoài cửa xe ngựa hóng gió ngắm cảnh thời cổ cho vui.

- Nếu giờ có cướp thì vui biết mấy. . aiz. . aiz. . Bỗng nhiên cô lên tiếng nói vào giữa hư vô, người ta xuyên không đều gặp được cướp tại sao cô lại không gặp được chứ.

Mọi người nghe nhăn mặt, tại sao có cướp lại vui nha. Ấy vậy mà trời lại nghe được lời kêu gọi của cô, xe ngựa đi được khoảng 5 phút thì ngựa dừng lại, vì bọn họ có cảm giác có người mai phục. Quả như vậy, khoảng 10 người ăn mặc thời nguyên thủy nhảy ra.

Người đầu đàn nói: - Đường là do ta trồng, cây là do ta lập, muốn đi qua phải để lại lộ phí.

Gi? Cô không nghe lộn đi. Cô phá lên cười haha, thì ra ông trời cũng đãi ngộ cô nha. Nín cười nhìn bọn người đó nói:

- Haha. . ta nói này, người là thiên tài sao? Có thể trồng đường, lập cây.

Hiên Nguyên đang đánh xe cũng quay qua nhìn cô bằng ánh mắt ghê sợ.

- Ta nói lộn, đường là do ta làm, cây là do ta trồng muốn đi qua phải để lại lộ phí. Đưa tiền ra đây. Tên này bị quê rồi tức giận quát tháo lên.

- Người nói ta đưa thì ta phải đưa sao? Chi bằng giờ người làm cho ta vui đi, ta đưa tiền cho người, ta đang rất buồn chán nha. Cô làm mặt thảm nói.

Tất cả người có mặt ở đây mặt méo xeo không thể nói được gì nữa. Làm gì có loại người như thế này trời, thật là bá đạo nha. Lý Triển Phong ở bên trong cúi đầu cười khúc khích vì cô. Ah. . đáng yêu thế này cô mà thấy chắc sẽ tiến hành dụ dỗ hần mất.

- Làm người vui là làm gì? Tên đầu đàn lại hỏi.

- Uhm. . . hay các người múa cho ta xem đi. Mân mê 1 hồi rồi nói.

- Xàm ngôn. Tên đầu đàn then đỏ mặt.

Bỗng có 1 tiếng nói từ phía cánh rừng truyền đến mỗi lúc 1 gần: - Người đang làm gì mà lâu quá vậy? Chỉ là 1 nữ nhân yếu đuối thôi mà người cũng lâu vậy sao?

Nụ cười của cô tắt ngúm, trơ mắt nhìn người vừa đến đó.

Tên đầu đàn lúc này xum xoe mừng cười nói: - Đại ca, là đệ đang đùa với nàng ta thôi mà, tính ra cũng là người đẹp hay đệ bắt về cho đại ca nhé

Cái tên đó chuẩn bị nói gì thì bị biểu hiện của cô thu hút tầm mắt. Cô đang ôm đầu run sợ, vừa run vừa nói: - Cha à, đừng đánh nữa mà, con đau, đau lắm. . .

Bọn họ nhìn cô khó hiểu. Lý Triển Phong phát cái màn xe ngựa ra xem cô ra sao. Cô vừa thấy hần liền nhào tới khóc lóc năn nỉ:

- Phong à, giết bọn họ đi, nhất là người đó đó, phải giết hần nếu không hần lại đánh đập ta nữa. . ta sợ!

Hần nghe xong kinh ngạc xong cũng không quên kêu Hiên Nguyên và Hiên Dật giết bọn họ. Đám người kia sau khi nhìn thấy hần thì hoảng hốt mà chạy không kịp nên bị giết không còn gì có thể tả.

- Đã xong rồi, vào đây đi, đừng ở ngoài này nữa. Hần nói khi Hiên Nguyên và Hiên Dật quay lại báo cáo tình hình. Cô không nói gì rúc vào trong lòng hần, nước mắt còn chảy ra như suối ấy, cả người vẫn còn run rẩy.

Bọn người Hiên Phong Các rất thức thời mà im lặng không nói gì cho cô bình tâm lại. Bất quá họ cũng bắt ngờ về việc lần này khi nhìn thấy phu nhân của họ cũng biết sợ.

Lý Triển Phong cũng chỉ vỗ về vai cô cho bớt sợ chứ không làm được gì. Hần có cảm giác thật bất lực, hần hiểu rõ lời cô nói lúc này, người vừa xuất hiện giống người cha đã đánh đập cô trước đây khi cô còn ở thế giới của cô. Hiện giờ, người giúp được cô bớt lo lắng chỉ có Lăng Ngạo Quân mà thôi.

38. Chương 38: Đuôi Chuột Lòi Ra Rồi Nhé!!!

Đoạn đường đi đến kinh thành phải mất tới 2 ngày nhưng từ chuyện gặp đám sơn tặc ngày hôm qua làm cho đoàn người đi chậm lại, mất tới 3 ngày mới đến được kinh thành. Nhưng 3 ngày chỉ là chuyện nhỏ, không khí khác lạ mới là chuyện lớn.

Chỉ còn 1 ngày đường nữa là tới được kinh thành nhưng 2 ngày nay cô cứ như là bị người ai nhập hồn, Lý Triển Phong đi đâu cô cứ lèo đèo theo đó, lúc nào cũng cảnh giác nhìn xung quanh mặc cho hần đã nói với cô là không sao, đừng lo nhưng cô cứ lo sợ nên mặc cho hần nói cô vẫn đi theo. Hần thì bó tay không biết nói sao nhưng cũng rất thích cô bám theo như thế này, cũng hơi ngược đường đi.

Tối hôm đó, khi cả 2 nằm trên giường, cô đang ôm chặt lấy hần không buông.

Hần không nhịn nữa mở miệng nói:

- Vợ à, có ta ở đây, kẻ đó không dám tìm đến nữa đâu. Yên tâm ngủ đi, hơn nữa có bọn người Hiên Nguyên Hiên Đình ở ngoài kia canh chừng rồi, nàng đừng lo lắng quá.

- Thật là không đến tìm sao? Nhưng ta có cảm giác họ vẫn tới. Cô càng ôm chặt hần hơn.
 - Ủ, không có, nàng đa nghi thôi. Hần nhẹ nhàng nói, vừa nói vừa vỗ lưng an ủi cô.
 - Chồng à, chồng đừng cảm thấy ta phiền phức vì bám theo chồng, ta không muốn chồng ghét ta. Cô lại ôm chặt hơn.
 - Không có, ta không hề ghét nàng, ngược lại mới đúng.
 - Nhưng ta lại lo sợ, vì ta không thấy được tâm của chồng nên ta sợ lúc nào đó chồng bỏ ta lại.
 - . . . Vợ à, có 1 chuyện đáng lẽ ta nên nói sớm với nàng thì đúng hơn nhưng ta không tìm thấy cơ hội. Im lặng 1 hồi thì hần lại lên tiếng nói.
 - Chồng giấu ta chuyện gì? Cô ngồi xổm dậy nhìn hần.
 - Thật ra ta cũng giống nàng, ta cũng có thể nhìn ra được tâm người như thế nào. Hần đáp ứng nói với cô.
- Tĩnh lặng, tất cả cũng chỉ có tĩnh lặng.

1 hồi lâu nữa, cô cũng mới lên tiếng nói: - Ý chồng là. . . . chồng cũng có khả năng giống ta, thấy được tâm người?

- . . . Ủ.

Cô bỗng nhiên hét toáng lên: - Lý Triển Phong, thì ra ngươi là 1 con lừa chuyên lừa gạt, ta cũng bị ngươi lừa nữa sao, thấy được tâm người, vậy ngươi cũng thấy được tâm ta chứ gì. Ta như 1 món đồ chơi của ngươi sao? Cô giãy dụa đạp ra khỏi người hần mặc cho hần cứ cố níu cô lại. Thấy như vậy không được, hần đành kéo tay áp chế cô đè xuống giường, gần giọng nói:

- Sao nàng lúc nào cũng vậy, phải nghe cho hết đã. Phải, là ta không đúng, ta giấu nàng là ta sai, nhưng mà là ta không tìm ra thời điểm nào thích hợp để nói ra. Ta có thể nhìn thấy tâm người giống nàng, nhưng ta cũng không thể nhìn thấy tâm của nàng giống như nàng không nhìn thấy tâm của ta. Vì vậy, ta luôn tò mò, lo sợ còn hơn nàng. Ngay từ ngày đầu tiên gặp nàng ta đã biến thành như vậy, ta cũng không hiểu lí do vì sao.
- Thật là không nhìn thấy? Cô nghi hoặc hỏi lại.
- Phải, nàng muốn ta nói bao nhiêu lần thì nàng mới tin. Hần thở dài nói.
- Vậy sao lúc ở Hoa đào trang ngươi không nói ra? Cô vẫn cố hỏi.
- Là vì lúc đó nếu nói ra sẽ không hay nên ta không nói, ta định chờ lúc nào đó thích hợp sẽ nói với nàng.
- Nên cái thích hợp mà ngươi nói là lúc này sao? Không thích hợp chút nào, rất lãng đãng. Cô lại hét toáng lên.

Tự ái rồi, hần lại kéo cô nằm xuống hôn mạnh vào môi cô, phải cho cái miệng này ngậm lại nếu không nó lại nói ra những lời độc ác nữa mất.

1 hồi lâu hần mới buông cô ra, nhìn cái người nhỏ nhắn thở hồng hộc ở dưới hần mới hạ giọng nói: - Ta không nói sớm với nàng là ta không đúng, nhưng ta không lừa nàng, ta chỉ có nàng là không nhìn ra được nàng nghĩ gì thôi.

- Vậy ngươi nhìn ra được Tiểu Tình trước đây nghĩ gì với ngươi? Cô thở nặng hỏi.
- Ủ.
- Nhưng không động tâm?
- Ủ. - Không có hứng thú?
- Ủ.

- Ai nha, chồng yêu à, sao ngươi hôm nay đẹp trai hơn ngày thường vậy.

Xoay người, con cừu đè lên con sói, nhắm nháp 1 đêm xuân.

39. Chương 39: Tham Kiến Thái Hậu Nương Nương!!!

Qua sáng ngày thứ 3, cô tâm tình tốt hơn bình thường, không bám theo hần nữa. Ăn cũng được rất nhiều, không phải khuôn mặt u ám của 2 ngày kia nữa. Bọn người Hiên Triết, Hiên Đình, . . thì hâm mộ hần kinh khủng, chỉ trong 1 đêm đã có thể làm cho 1 người trở lại bình thường thì cũng thật đáng sợ đi. Duy chỉ có hần là biết rõ như thế nào, cô đang không muốn mọi người lo lắng cho cô nên phải ép mình trở lại bình thường thôi, tuy là cũng rất thích việc tối qua cô chủ động như thế nào. Thật là biến thái!

Đoàn người lại lên đường, đi đến chiều là đến kinh thành. Đến cổng thành thì gặp được Lăng Ngạo Quân và Bối Bối cải trang vi hành đang đứng chờ họ. Vừa xuống ngựa, cô không nể nang ai nhào tới chỗ Lăng Ngạo Quân khóc sụt sùi. Cứ vừa khóc vừa nói nhớ cậu. Thêm nhiều dấu chấm hỏi cho nhiều người, Lý Triễn Phong đi đến kéo cô ra rồi nói với Lăng Ngạo Quân:

- Nơi này ở lâu không tiện, đi thôi rồi ta sẽ kể cho đệ nghe tình hình đã xảy ra.

Không nói 2 lời, cả bọn lại leo lên ngựa vào cung.

Phải nói là như trong phim, khóc cho đã tỉnh táo hần rồi cô lại đi dạo quanh hoàng cung, có chút cảm thán. Trong phim thế nào thì nơi này thế ấy, sao cô cứ có cảm giác mình là nhân vật chính vậy, thật là mới mẻ nha. Cô cứ nắm tay Bối Bối đi dạo xung quanh để Lăng Ngạo Quân và Lý Triễn Phong ngồi trên đình nhìn họ chơi đùa.

- Đại ca, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà tỷ tỷ của đệ lại khóc? Lăng Ngạo Quân lúc này mới mở miệng nói, giọng nói nghiêm túc hần, không còn vẻ con nít hấp tấp như ngày thường nữa.

- Lúc đang trên đường đến đây, chúng ta gặp cướp. Trong đó, có 1 tên cướp rất giống cha của đệ và Sảnh Nhi nên nàng ấy lo sợ khóc nhiều mà thôi.

Chén trà Lăng Ngạo Quân cầm trên tay cũng bị rơi xuống đất đổ bể. Kinh ngạc ấp úng nói không ra hơi:

- Vậy. . . lão già đó thế nào rồi?

- Đã giết theo như yêu cầu của Sảnh Nhi! 2 người nói đến đó rồi thôi, mắt dõi theo cô gái mặc y phục màu hồng đang cười đùa vui vẻ với 3 cô gái khác.

- Hoàng thượng, Thái hậu nương nương đang trên đường đến đây ạ! 1 thái giám đi đến cung kính nói kéo họ ra khỏi suy nghĩ mông lung của mình.

Bọn họ đứng dậy chờ đón, Lý Triễn Phong gọi cô và những người khác quay lại nơi này. Khi 1 người phụ nữ đã qua ngũ tuần ung dung đi đến thì tất cả đều cúi đầu cung kính chào:

- Tham kiến Thái hậu!

- Bình thân. Giọng nói cũng rất nhẹ nhàng thoát tục.

- Mẫu hậu, đây là người mà con đã nói. Lăng Ngạo Quân kéo cô đến trước mặt Thái hậu.

2 cặp mắt nhìn nhau, bỗng 2 người lại mỉm cười:

- Thật như lời Quân nhi nói, con rất giống nó, quả thật là chị em sinh đôi. Thái hậu cười hiền xum xoe chạy tới nắm lấy bàn tay nhỏ của cô.

- Ai nha, Quân cũng nói rất đúng, người cho chúng con cảm giác rất giống của người mẹ. Cô cũng cười vui vẻ nói.

2 người cứ xum xoe kéo nhau lại bàn ngồi nói chuyện trước ánh mắt ngỡ ngàng của bao người. Nếu nói nhận lầm người thì sẽ sai, bởi vì người này rất giống hoàng đế, hơn nữa tính cách và nụ cười lại rất giống Thái hậu, vậy đích thị là tỷ tỷ của hoàng đế rồi.

Lý Triễn Phong đi tới nói:

- 2 người không cần vừa gặp đã thân vậy chứ, thật giống mẹ con lâu ngày không gặp.

- Thì chúng ta là mẹ con mà, còn nữa, con giờ mới vác xác tới tìm ta sao? Thật là bất hiếu. Thái hậu liếc xéo hần nói.

- Người cũng không cần phải lơ đi con như vậy, con thật sự cũng rất buồn đấy. Chỉ là con không có thời gian vào thăm người thôi mà. Lý Triển Phong đi tới bóp vai cho Thái hậu.

- Thời gian của con là kinh doanh cái Hiên Phong Các kia chứ gì? Ta đây biết quá rõ. Nghịch tử! .

2 người cứ đùa nhau như thế trước ánh mắt kinh ngạc của cô.

- Hai người biết nhau sao? Cô nhìn cho đã rồi mới lên tiếng hỏi.

- À, thật ra nó là cháu của ta, ta là tỷ tỷ của mẫu thân nó. Thái hậu quay lại cười hiền hơn nữa với cô.

- Lý. . Triển. . Phong!!! Cô tức giận gần từng chữ, lại dám giấu cô, vậy mà bảo là hết bí mật rồi.

- Ách. . vợ à, hình như vợ mệt rồi, ta đấm lưng cho nhé. Hần lúc này chạy sang bóp vai cho cô.

Xiêu toàn tập, từ người hầu trong cung cho tới thuộc hạ của hần, cho tới Thái hậu, Lăng Ngạo Quân đều té ngựa ra mặt đất nhìn hần đang chân chó với nường tử của mình. Đây không phải là hình tượng của 1 đệ nhất sát thủ, là bọn họ nhìn nhầm, chắc chắn là nhìn nhầm.

Cô không thèm để ý bọn họ té ngã mà phun ra 1 chữ với hần: - Cút!!!

- Thật ra là vợ không có hỏi nên ta không có nói, với lại ta cũng quên mất. Hần tiếp tục chân chó nói.

- Sảnh Nhi à, đừng trách nó, là nó không muốn nhớ lại tuổi thơ của mình thôi. Cũng thật tội cho Lý Hạo và Diêu Linh. Aiz. . aiz. . Nói tới đây Thái hậu chỉ có thể thở dài không thôi.

Cô phun ngum trà nhìn trơ mắt nói: - Cha mẹ của người là Lý Hạo và Diêu Linh???

- Phải. Thì sao? Hần nghi hoặc hỏi. Ông trời, số phận đẩy đưa sao???

40. Chương 40: Sự Thật Được vén Rèm + Ta Muốn Có 1 Đứa Con!!!

- Có chuyện gì sao? Lăng Ngạo Quân hỏi nghi hoặc.

- Có, rất nhiều, liên quan rất lớn. Bây giờ thì ta biết ai là người hạ độc Phong rồi! Cô nói giọng chắc nịch rồi tiếp: - Hơn nữa, ta còn biết kẻ nào đã hại Lý Hạo và dẫn dụ Diêu Linh vào Độc Xà Cốc là cha và mẹ của chồng nữa.

- Là ai? Giọng của Lý Triển Phong âm lãnh vài phần.

- Là Vũ Vinh môn chủ của Thiên Tự Nhất và kẻ hạ độc chồng là môn chủ của Độc Cốc. Cô nói ra sau đó kể lại tường tận sự việc mình biết được cho bọn họ nghe.

Nghe câu chuyện của cô ai ai cũng kinh ngạc mở to mắt, Lý Triển Phong tỏ ra sát khí ngút trời, còn Thái hậu thì tức giận đến đen mặt không thôi.

- Chồng à, hiện giờ không phải là thời điểm thích hợp, hãy xem như mình không biết gì mà chờ tới ngày diễn ra đại hội võ lâm đi, cũng rất nhanh thôi mà. Ta đã chờ 2 năm, chồng cũng đã chờ 20 mấy năm rồi thì ráng mà chờ đi, còn 1 tháng rưỡi nữa thôi. Cô nhẹ giọng an ủi hần.

- Thật không ngờ là có dính dáng tới Tể tướng, thật là đúng khi Quân nhi đã thu lại bớt binh quyền của hần, ta đã trách nhầm con rồi. Thái hậu nhẹ giọng nói với Lăng Ngạo Quân. Lăng Ngạo Quân chỉ mỉm cười rồi thôi, tiếp tục nhìn cô đang an ủi hần.

- Ta sẽ giết hần, nàng phải để tên đó cho ta. Hần nói giọng lạnh lùng, đã xác định được kẻ thù là ai thì phải giết, hần sống cho tới ngày hôm nay cũng chỉ vì vậy mà thôi.

- Ta tất nhiên không giành rồi, ta lo môn chủ Độc Cốc, chồng lo chồng bà ta. Cô nói giọng chắc nịch với hần.

- Thỏa thuận.

Mọi người hóp ngum khí lạnh nhìn họ, nào có 2 vợ chồng nào như 2 người này, giết người mà cũng tranh giành sao?

Đột nhiên có 1 tiếng gọi “hoàng tử, cẩn thận” vọng tới. Mọi người quay qua nhìn thấy 1 đứa bé trai khoảng 5 6 tuổi đang chạy lon ton bập bênh tới chỗ họ.

Thằng bé chạy tới chỗ Lăng Ngạo Quân, níu ống quần nói: - Cha. . cha!

Cô kinh ngạc, cháu đây sao? Nhìn thế nào cũng thấy là lớn lắm rồi. Tay cô run run chỉ vào thằng nhỏ đó nói: - Không lẽ đây chính là cháu của ta mà Bối Bối nói sao? Nhìn sao thì cũng rất lớn rồi.

- Chị à, nó là Lăng Nhật Duy, con trai của em đó, cũng gần 3 tuổi rồi mà nhìn cứ như 5 6 tuổi ấy. Lăng Ngạo Quân cười hiền bẻ thằng bé đó lên rồi chỉ chỉ vào cô cho thằng bé xem.

- Đây là cô của con đó, chào cô đi.

- Con chào cô, cô rất giống cha nha! Thằng bé cười khanh khách giơ tay ra đòi cô bế. Cô bế thằng bé với tâm trạng xúc động không thôi, đột nhiên sau trong lòng lại có 1 thôi thúc mãnh liệt là rất muốn có 1 đứa con như thế này. Thật xinh!

- Chồng à, chồng xem thằng bé này này, đáng yêu quá đi, làm ta cũng muốn có 1 đứa như vậy.

Lý Triển Phong còn sát khí đang vẫn vương trên người khi nghe câu này của thì bay tuốt đi đâu mất, mở to mắt ra nhìn cô:

- Nàng thật sự muốn có con sao? Biết mình nói ra lời không nên nói vào thời điểm này cô bùm miệng cười khan:

- Haha. . . nghe nhầm, nghe nhầm rồi đó!

- Không nhầm, nàng thật sự muốn có? Nụ cười trở lại trên mặt hắn, mở miệng nói giọng nham nhở. Cô quê quá nên mặt đỏ như gấc, Doãn Chính mở miệng nói:

- 2 người đêm nào cũng cuồng nhiệt mà sao lại nói muốn có con, thật là dễ hù người đi. Mọi người cười phá lên, hầu như đã quên mất chuyện làm bức người lúc nãy rồi, vậy cũng tốt hơn.

Thằng bé lúc này ông ẹo nói: - Cô có con thì cô đừng bảo cháu lấy con cô nhé, con muốn tự tìm người hợp với con.

Nụ cười ai nấy đều tắt ngúm trơ mắt nhìn thằng bé 2 tuổi này.

- Bé Duy nói lại cho cô nghe đi, cô nghe không được rõ, cô sợ cô nghe nhầm. Cô nghi hoặc nhíu mày hỏi lại.

- Con muốn tự tìm nương tử của con nên cô đừng ghép con cho con của cô. Thằng bé nói lại lời lúc nãy.

- Thế con nghĩ ra mẫu người mà con cần và hợp với con chưa? Cô lại hỏi giọng mang theo chút bông đùa.

- Rồi, nương tử của con phải là người đẹp như cô với mẹ này, màu mắt phải là màu tím, 1 người chỉ biết cười trong lòng chứ không biết cười ở bên ngoài mặt. Thằng bé như đang nhớ lại cái gì đó nói.

Cô và Lăng Ngạo Quân mở to mắt ra nhìn, đồng thanh hỏi: - Tại sao con lại muốn và biết có mẫu người đó?

- Con nằm mơ thấy đó, hình ảnh đó rất đẹp, con rất thích nên con đặt ra như vậy. Trong giấc mơ của con, nữ nhân đó đang ở 1 chỗ rất đông người, quần áo rất khác chúng ta, 1 màu đen cả người vậy đó, nổi lên ánh mắt màu tím làm động lòng người, nữ nhân đó đang giết người đó nha, cha mà thấy nữ nhân đó giết người con sợ cha sẽ động lòng luôn đó. Thằng bé ngây thơ cười nói.

Cô và Quân trơ mắt ra nhìn thằng bé, mẫu người đó không phải không có, có duy nhất 1 người thôi, nhưng người đó đâu có ở đây. Người đó là Băng Tâm đang ở thời hiện đại rồi làm sao mà ở đây giết người được chứ. Thật là trớ trêu, định mệnh tạo ra 1 số phận khác sao???

41. Chương 41: Gặp Lại Vũ Hạo Nghi Và Vũ Hạo Tuyết!!!

Cả đoàn người của cô và hấn ở lại hoàng cung chơi 1 ngày liền xuất cung đi chơi. Chứ nào có ai ở được cái nơi khỉ ho cò gáy đó mà chơi vui vẻ chút, thật là hù chết cô rồi.

Sáng hôm đó, mọi người vui vẻ đi dạo ở kinh thành, cô thì cứ xum xuê đòi bế Lăng Nhật Duy mà cô lại đi với hấn nữa mới chết, mọi người ai cũng nhìn cô và hấn chỉ trỏ gì đó. . Aiz. . bởi mới nói đôi khi làm người nổi tiếng cũng thật khổ. Sau ngày hôm đó, có tin đồn là Lý Triển Phong và phu nhân đã có người nối dõi.

2 người đàn ông ngồi ở lầu 2 trong 1 quán trọ đang nhìn xuống bọn họ.

- Đại ca, huynh thấy sao? Đây là người mà đệ muốn có, huynh giúp đệ nhé. Vũ Hạo Nghi nhìn qua người đang cầm chén trà nhấp nửa miệng mà mắt 1 mí thì dõi theo thân ảnh màu hồng đó.

Lúc này, cặp mắt 1 mí đó mới nhìn qua nói với Vũ Hạo Nghi: - Đáng tiếc là không thể, bởi vì nàng ấy là người của Lý Triển Phong, đệ cho dù có bắt được nàng cũng không thể có được tâm nàng.

- Đệ không quan tâm, bây giờ chúng ta đi chào hỏi họ xem sao? . Vũ Hạo Nghi cười mỉa mai nói.

- Mẹ kêu đệ đến đưa ta về, không phải làm loạn. Mắt 1 mí lạnh nhạt nói.

- Vũ Hạo Tuyết, có phải huynh bị trúng tà gì không? Đệ đã nói đệ không quan tâm, hôm nay đệ phải gặp nàng. Nói rồi Vũ Hạo Nghi đứng dậy đi ra ngoài.

Mắt 1 mí được Vũ Hạo Nghi gọi là Vũ Hạo Tuyết đó thở dài đứng dậy đi theo. Hấn không muốn gặp lại nàng trong hoàn cảnh này, cảnh lúc này mà hấn nhìn thấy lòng hấn cũng đau không thôi.

- - - -

Đang ở ngoài đường chơi vui vẻ, cô dắt tay Lăng Nhật Duy đi tung tăng, 2 người mỗi người cầm 2 xâu kẹo hồ lô ở 2 tay chấm chỉ mút kẹo thì 1 giọng nói quen thuộc truyền đến:

- Sảnh Nhi, chúng ta lại gặp. Vũ Hạo Nghi cùng Vũ Hạo Tuyết đang đi phía sau tiến về chỗ họ.

Đám người Hiên Triết liền vào thế phòng thủ, còn Lý Triển Phong thì khỏi nói, cả người tỏa ra sát khí lạnh như mùa đông ở nước Anh. Cô ngược lên nhìn thấy Vũ Hạo Nghi thì nhú mày lại, nhưng sau khi lan rộng ra phạm vi tầm nhìn, nhìn thấy Vũ Hạo Tuyết thì rút luôn xâu hồ lô đang ăn lỗ đở.

Lý Triển Phong và mọi người nhìn cô khó hiểu ngay cả Vũ Hạo Nghi cũng quay lại nhìn anh trai của mình. Vũ Hạo Tuyết chỉ mỉm cười đi đến nói với cô:

- Cũng đã hơn 1 năm không gặp, nàng vẫn khỏe chứ?

- Vẫn khỏe, không ngờ lại gặp người ở đây, bất ngờ thật đấy. Cô lạnh nhạt nói rồi nhìn xuống xâu hồ lô đang yên vị ở dưới đất, lòng đau như cắt.

- 2 người biết nhau sao? . Vũ Hạo Nghi dò hỏi, tâm trạng hơi phức tạp, ghen ghét có, tức giận có.

Lý Triển Phong thì cả người chưa lết khỏi nói. Aiz. . Aiz. .

- Phải, đây là ân nhân cứu mạng của ta đã cứu mạng ta hơn 1 năm trước. Vũ Hạo Tuyết nói mà mắt vẫn nhìn vào cô rồi hỏi cô: - Thì ra người mà giang hồ đồn đại về vị phu nhân của Hiên Phong Các là nàng sao? Hôm nay ta mới biết! . Khi thấy nàng và hấn ân ái với nhau. Vũ Hạo Tuyết nói câu đầu tự giác bỏ câu sau đi, lòng đau không thôi, sau đó có liếc nhìn Lý Triển Phong vài lần.

Lý Triển Phong đương nhiên là thấy, mà thấy cả ngoài lẫn tâm. . Mùi giấm lại lan tràn quanh không khí bọn họ rồi. Không thấy Doãn Chính liếc mắt đá lông nheo với Lăng Ngạo Quân rồi sao.

- Hẹn người lúc khác chúng ta lại uống trà, giờ ta phải cùng Phong quay về rồi. Tính ra gặp lại cũng xem là duyên phận. Tạm biệt! . Cô mỉm cười ôm cánh tay Lý Triển Phong bước đi.

Lý Triển Phong càng bay mùi chua, cô dịu dàng với người ta chứ không dịu dàng với hấn, mà thấy tâm của Vũ Hạo Tuyết kia nghĩ gì hấn càng tức.

- Ta đã nói là sẽ giữ lời, ta sẽ không nói chuyện đó ra ngoài đâu. Vũ Hạo Tuyết nói về cô rồi đứng nhìn thân ảnh màu hồng đó đứng lại đôi chút rồi biến mất sau ngã rẽ thì đau lòng không thôi, có lẽ là vì hấn quá tự ti chăng? Nên mới là người đến sau.

- Đại ca, huynh không có gì cần nói với đệ sao? Vũ Hạo Nghi mặt đen thui hỏi.

- Sẽ, nhưng không phải ở đây, về Thiên Tự Nhất thôi. Thân ảnh của 2 vị mỹ nam cũng biến mất sau 1 ngã rẽ khác luôn.

- Nàng không có gì nói với ta luôn sao? Lý Triễn Phong sau khi bị cô kéo đi 1 đoạn đường mới lạnh giọng hỏi.

- Đi mau, về ta sẽ nói, xui chết ta rồi. Cô hối thúc hấn đi nhanh hơn. Mọi người càng khó hiểu. Hấn nhìn cô càng kỹ hơn sau đó lại đi nhanh hơn theo cô. Được lắm, để xem nàng muốn nói gì với ta.

Hôm nay, mùng 12 tháng 10 năm Vĩnh Xuân. Xung quanh Kinh thành Lăng quốc, mùi dấm chua thoang thoang nơi nơi.

42. Chương 42: Bắt Đầu Biết Ghen Tuông!!!

Sau khi cả bọn quay về nhà trọ của có chữ Phong thì Lý Triễn Phong rất không nể mặt ai mà đuổi người đi hết, chỉ kéo cô về phòng rồi đề cô xuống giường...nói chuyện.

- Nói đi, sao nàng lại quen biết Vũ Hạo Tuyết? Hấn lạnh giọng nhìn cô bằng cặp mắt lang sói.

- Ta là 1 năm trước đến Liễu Y môn nhận chức thủ lĩnh mới gặp được hấn đang bị thương nên chữa trị cho hấn. Cô bình tĩnh đối mặt với hấn, cô có ở sau lưng ăn vụng đâu chứ, hấn ghen cái gì, mà hấn như thế này thật là đáng yêu, cứ làm cô muốn chọc hấn không thôi.

- Nàng gặp hấn trước ta sao? . Lại hỏi, mùi dấm cũng thật nồng đi.

- Phải, hấn là người tốt đó chứ, nếu như không phải ta thấy được tâm hấn thì chắc ta...Cô nói tới đây thì đảo mắt qua lại làm như có vẻ khó nói, thật ra là cố ý cho hấn xem.

- Không được nghĩ, nàng là của ta. Bá đạo tuyên bố chủ quyền.

- Chồng ghen sao? Cô nói mà tay thì vuốt trên mặt hấn, bắt đầu sắc dụ với hấn.

- Ừ, ta ghen nàng gặp hấn trước ta. Nói rồi hấn bị sắc dụ của cô thu hút liền bắt đầu tấn công.

Ngoài trời mưa giăng lạnh lẽo, trong phòng thì ấm nồng không thôi.

- - - - -

Qua 1 lúc mây mưa, hấn mới tha cho cô. Cô mệt đến nỗi không cựa quậy nổi nằm trong lòng hấn.

1 lúc sau cô mới nói: - Thật ra ta không có thích hấn đâu, chồng đừng có lo, ta chỉ là lo sợ, bởi vì hấn biết ta là môn chủ của Liễu Y môn, ta rất sợ hấn sẽ nói ra bí mật này với mẹ hấn, lúc đó kế hoạch của ta sẽ đổ ra sông ra biển hết.

- Vậy nên lúc này hấn mới nói là lời đã hứa với nàng sẽ không nói ra? Hấn nhíu mày lại.

- Ừ, có lẽ là vậy.

- Hay là ta giết hấn?

- Không, ta cần hấn vào ngày đại hội võ lâm. Hấn rất đáng dùng đấy!

- Ừ! Nhưng nàng không được gần hấn nữa, ta không thích. Hừ!

- Đại ca, kiếp trước của anh là thùng dấm sao? Nhưng cô rất thức thời mà không nói ra lời đó.

Cứ như thế, ôm nhau mà ngủ. Cô thì ngủ rất ngon, nhưng Lý Triễn Phong thì lại gặp ác mộng. Nội dung giấc mơ là thế này: Hấn thấy 1 con chim công tới gặp cô ra khỏi tay hấn, mà con chim công đó lại in khuôn mặt của Vũ Hạo Tuyết làm hấn gằm nguyền cả 1 đêm.

Từ sau ngày hôm đó, hắn đi theo cô khi cô đến nơi nào có đàn ông, vì để bảo vệ chủ quyền. Aiz. . Aiz. .

43. Chương 43: Xâm Nhập Phủ Tể Tướng!!! (1)

Sáng hôm sau, mọi người ngồi trong phòng của cô và hắn nói chuyện gì đó.

- Bẩm hoàng thượng, tối hôm qua 1000 lượng vàng kim đã được chuyển vào kho của phủ Tể Tướng ạ!
- Chó thật, thằng già đó. Lãng Ngạo Quân hận quá phun tục ra luôn.
- Số ngân lượng đó có liên quan gì sao? Lý Triển Phong sau khi đưa cho cô bát cháo mới quay qua mở miệng hỏi.
- Là tiền dành cho dân bị nạn ở phía nam, mới có lũ lụt ở dưới đó dân chúng đang rất cơ cực. Lãng Ngạo Quân mang về mặt đưa đám nói.
- Nàng muốn thế nào? Hắn quay qua hỏi cô đang chăm chú ăn cháo.
- Chồng có kế hoạch rồi mà còn hỏi ta cái gì? Cô liếc mắt nói.
- Ta thì có, nhưng sợ không đúng với dự định của nàng. Hắn mỉm cười với cô nói với vẻ mặt ta đã biết nàng định làm gì rồi.
- Im lặng 1 hồi cô mở miệng nói tiếp: - Tối nay đột nhập phủ Tể Tướng lấy lại tiền.

Hắn cười ha ha rồi mới quay qua nói với mọi người: - Theo lời của phu nhân đi.

Mọi người thì khỏi nói, méo mặt chứ sao, hôm qua chưa hề chua lét, hôm nay mặt ngọt hút bướm, thật là cái con người 1 nắng 2 sương. Hừ!

- Vậy nếu lấy với danh nghĩa gì? Sau đó thì thế nào tiếp theo? Bối Bối đang lo cho Lăng Nhật Duy mới mở miệng hỏi.
- Sau đó đem xuống phía Nam cho dân tiếp tế, còn danh nghĩa thì sẽ lấy là môn chủ của Liễu Y môn thích làm anh hùng. Cô nói mà mắt thì ngược lên trời tưởng tượng cảnh mà mọi người sùng bái mình ra sao. Haha. . thật đẹp!
- Ai sẽ đem ngân lượng xuống đó, chỉ còn hơn 1 tháng nữa là đại hội võ lâm sẽ diễn ra, chỉ sợ là quay về không kịp. Ngọc Đàm lên tiếng hỏi.
- Sẽ không, Tĩnh Ngọc muội hãy báo tin cho Uyển Chi kéo dài thời gian sao cho đại hội võ lâm phải lùi vào nửa tháng hoặc 1 tháng. Như vậy là chúng ta dư giờ quay về rồi. Cô điềm tĩnh nhấp ngụm trà, có chút cảm thán, khi ở hiện đại suốt ngày được uống cô ca lạnh bây giờ chỉ có thể uống nước trà nóng qua ngày, mà hình như nhờ vậy mà da dẻ cô đẹp hơn nhiều thì phải. Bây giờ thì cô biết vì sao người cổ đại và hiện đại lại khác nhau tới vậy rồi.
- Vậy 1000 lượng vàng kim đó làm sao mà chúng ta khiêng được? Hiên Triết thắc mắc hỏi.

Thế nhưng vừa hỏi xong thì biết bao người đều quay qua mắng thẳng vào mặt hắn 1 chữ “Ngu”. Ngọc Đàm cũng khinh bỉ chồng tương lai của mình không kém, Hiên Triết thì thề với lòng mình từ giờ sẽ không nói chuyện làm ăn gì với mấy người nữa.

Tối hôm đó, tại phủ Tể Tướng.

- Tể tướng, ngân lượng vào tay ta như vậy, người định xài thế nào? 1 tên a dua nịnh hót mở miệng hỏi.
- Haha. . đương nhiên là tiêu xài đến cuối đời rồi. Tể Tướng Tạ Linh ngồi trên cao cười nói.
- Haha. . chúc mừng ngài. nhưng chỉ cần người không quên kẻ là nô tài này thì thần đã mãn nguyện lắm rồi. Tên a dua nịnh hót thứ 2 kính rượu cười giả tạo.
- Tất nhiên, haha. . mời các vị. Tạ Linh ở trên cao cũng giả tạo không kém.

Bọn họ uống rượu sau bữa, nào hay có mười mấy người đang bay tường vọt rào tiến tới nhà kho. Khi dừng tới trước cổng kho từ xa, nhìn thấy canh gác rất lỏng lẻo thì bọn họ dừng lại hỏi thăm nhau.

- Tại sao bảo là trong kho mà canh gác như thế này? Hiên Triết nghi hoặc mở miệng hỏi.

Lần này không đợi người khác mắng, Ngọc Đàm đã mở miệng mắng “Ngu” lần 2. Hiên Triết bất đắc dĩ sờ sờ mũi, mặt mày đau khổ không thôi.

- Chắc chắn nơi này có mật thất. Đến thư phòng của Tạ Vinh đi. Lý Triển Phong trầm ngâm 1 hồi rồi mở miệng nói.

Cô từ nãy đến giờ không nói gì, chỉ im lặng nhìn hẩn trở tài, hâm mộ kinh khủng nên cũng yêu hẩn nhiều hơn 1 bậc. Đúng là mẫu đàn ông mà cô yêu, có khả năng lãnh đạo, mà khi lãnh đạo phải có dáng đẹp, mà chồng cô hội tụ đủ hết những thứ cần có. Hắc hắc. . . chồng là nhất, đẹp trai, nhà giàu, có tài, có ngựa cho cô đi. Tốt, chuẩn. . .

Mọi người lại bắt đầu bay tường, vọt rào tiếp.

44. Chương 44: Xâm Nhập Phủ Tể Tướng!!! (2)

Quả nhiên như lời Lý Triển Phong, bọn họ núp trên cành cây kia nhìn thấy cứ khoảng 5 phút thì có binh lính đi ngang qua thư phòng, thêm nữa là có 2 tên chốt ở cửa canh phòng.

- Giờ làm sao mà vào đó? Doãn Chính lên tiếng hỏi.

Mọi người quay qua nhìn cô mong chờ ý kiến.

- Địa hình ở đây như thế nào vậy Phong? , Cô hỏi hẩn.

- Ở đây ngay vách núi đằng sau kia nên nếu có mật thất là điều đúng đắn. Hẩn dậm mạp nói mà mắt nhìn về ngọn núi phía sau kia.

Im lặng 1 lúc cô lại nói: - Mọi người đi đến sau núi tìm lối vào mật thất đi, chắc chắn ở đó có lối vào, cẩn thận có lính canh.

- Còn nàng? Hẩn nghi hoặc hỏi.

- Ta đương nhiên ở đây làm binh phong rồi, phải kéo cho suy nghĩ của bọn họ dồn vào ta chứ? . Đi đi, để Tĩnh Ngọc lại đây được rồi, giờ Ngọc Đàm ở lại đây không tiện cho lắm. Cô nói rất nghiêm túc.

Hẩn mặc dù lo lắng nhưng cũng phải cùng mọi người kéo nhau đi chỉ còn cô và Tĩnh Ngọc ở lại.

- Môn chủ tỷ tỷ, giờ chúng ta sẽ làm gì? Tĩnh Ngọc tiến lên hỏi.

Cô đưa ra 2 cái mặt nạ cho Tĩnh Ngọc rồi nói: - Mang vào đi, tới giờ chơi rồi.

Tĩnh Ngọc nhìn cái mặt nạ trong tay cô như hiểu rõ liền không nói gì nữa mà nhận lấy đeo vào mặt.

Xong xuôi cô và Tĩnh Ngọc nhảy lên mái nhà thư phòng để thu hút sự chú ý. Như dự đoán, lính canh đi tuần thấy liền gõ trống khua chiêng báo rằng có kẻ đột nhập. Tạ Linh cùng các tên a dua nghe được lập tức chạy ra xem thử là kẻ nào dám to gan ở đây mà làm trò.

Đám người Lý Triển Phong đang ở sau núi xem tình hình thì thấy rằng lính canh đột nhiên xao động chạy về phía phủ Tể Tướng, bọn họ liền biết cô đã thành công gây sự chú ý. Nên bọn họ nhanh chóng tìm đường vào mật thất. Thời gian rất ngắn, không thể kéo dài.

- Người là kẻ nào mà dám xâm nhập vào phủ Tể Tướng. 1 tên a dua la hét chỉ tay vào cô.

Thế nhưng cái ngón tay đó vừa gơ ra cũng là lúc nó tạm biệt bàn tay ngón tay đi nhé. Ngón trở của tên đó phun máu ra trước sự hoảng sợ đến tái mét của bọn họ.

- Chỉ là thứ như ngươi là dám chỉ vào ta sao? Ngươi có tư cách sao? Cô ở trên cao lạnh giọng liếc mắt nhìn xuống bọn người dưới đó, trong lòng có chút vui vui, đây gọi là tuy mình không cao nhưng người khác cũng phải ngược nhìn sao?

- Người là ai? Sao lại đến nơi này làm gì? Tạ Linh nói khi im lặng nhìn 2 thân ảnh nữ nhân ở trên mái nhà của hắn.

- Ta là ta. Ta vì nghe nói ở nơi này có cất giấu 1000 lượng vàng kim mà số ngân lượng này nghe nói là rút ra từ số ngân lượng dành cho dân phía nam đang bị lũ lụt hoành hành nên đến xem thử. Cô hồ hững nói ra.

Đám người dưới đó nghe xong thì mặt mày hoảng sợ cùng khiếp đảm. Tạ Linh không giữ nổi bình tĩnh nữa liền hỏi: - Người. . người thật ra là ai? Tại sao lại biết được?

- Ta chẳng phải đã nói với người ta là ta là ta sao. Chứ ta là ai chứ? Cô khinh bỉ liếc nhìn tên đó.

- Hừ! Nếu người đã biết thì hôm nay người không được rời khỏi đây. Tạ Linh mặt đầy sát khí tuyên bố.

- Ha. . Người có thể sao? . Cô càng bốn cọt với hắn.

- Đội cung. . bắn! Tạ Linh phát tay nói.

1 đám cầm cung tên xếp thành hàng có quy luật chĩa thẳng mũi vào cô, nghe khẩu lệnh liền bắn hàng trăm cung tên vào. Mà cô đâu phải là đồ chơi muốn cho hắn đụng vào là đụng. 1 ngọn gió mạnh thổi lên, cung tên lung lay lạc lối rớt xuống đất, cánh hoa anh đào như bão bay vù vù tới xẹt qua cổ tay và cổ của đám lính đó, ngã xuống theo hàng trật tự là tình cảnh lúc này.

Khiếp sợ, kinh hãi là điều hiện diện trên mặt của bọn họ khi đã biết cô là ai.

- Người. . người là môn chủ của Liễu Y môn như trong lời đồn sao? Tạ Linh khiếp sợ nói.

- Tốt, không ngu như ta tưởng. Lại bốn cọt người.

- Người đến đây là muốn cướp lại số tiền đó của ta?

- Hm. . có lẽ là vậy á.

- Không thể, ta chia cho người 1 chút người đừng lấy đi của ta. Tạ Linh bắt đầu nịnh bợ.

- Ta không thiếu vậy lấy của người làm gì? Cái ta cần là người phải hoàn lại 1000 lượng đó trả cho dân ở phía nam. Cô lạnh lùng nói với đám người lùn đang ngược nhìn cô.

Hắn chuẩn bị nói gì đó thì pháo hiệu từ sau núi vang lên. Ai ai cũng nhìn về phía đó.

- Ta xong việc rồi, bai nhó. Cô cười tủm tỉm quay đi cùng Tĩnh Ngọc, biến mất trong bóng đêm.

- Đuổi theo, ngân lượng của ta, ngân lượng của ta. . nhanh lên. Tạ Linh hối thúc đám a dua bắt tài đó.

45. Chương 45: Đi Xuống Phía Nam!!!

- Phong à... lấy hết ngân lượng của chúng chưa? Cô với Tĩnh Ngọc sau khi cắt đuôi bọn chúng liền quay về quán trọ của Lý Triển Phong la hét om sòm.

- Nàng không sao chứ? Chúng có làm nàng bị thương không? Hắn lơ đãng luôn câu hỏi của cô mà hỏi sang vấn đề không ăn nhập gì hết.

- Ta không có sao. Cô cười tươi hơn vì hắn quan tâm cô trước. . hê hê đôi khi cũng công nhận đôi mắt nhìn người của cô rất tốt, nhìn người chồng này tâm tình cũng tốt hơn.

- Chị, như kế hoạch của chị, bọn em đã lấy thành công số tiền đó rồi. Lăng Ngạo Quân lên tiếng cắt ngang cái màn tìm bay này của 2 người. chói mắt vậy, mắt hắn rất nhức nha.

- Lấy thế nào vậy? Kể ta nghe coi? Cô háo hức ngồi xuống bàn chống cằm chờ họ kể chuyện.

- Là thế này, theo lời chị bọn em đến sau vách núi đó, quả nhiên là có người canh giữ mật thất, rất dày đặc đó nha, bọn em liền chờ cơ hội thì thấy đám lính canh xáo động chạy về phía thư phòng của lão già đó nên cũng rất nhanh chóng chạy vào mật thất đó. Vừa vào tỷ biết em thấy gì không? Lăng Ngạo Quân vừa nói vừa hươ tay múa chân diễn tả sự việc.

Cô thì rất háo hức cứ hối thúc: - Là gì? Mau nói tiếp nhanh lên.

- Thì là 1 kho vàng đồ sộ đó, nhìn mà phát thèm luôn á. . nhưng không bằng của Tâm. . còn ít lắm. Lại hươ tay múa chân.

- Oa. . vậy là cũng nhiều rồi đó.

2 người cứ hoa tay múa chân kể lại sự việc mà không để ý ai cũng đang cười lên nhìn 2 người. . . như trẻ con!

- Được rồi, bàn chuyện chính đi. Lý Triển Phong sau khi hưởng thụ xong liền lên tiếng cắt ngang lời bọn họ.

- À. . Cô và Lăng Ngạo Quân quay qua đối mặt với hắc ngòi im nghe hắc nói.

Hắc có chút buồn cười nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bộ mặt ban đầu nói: - Hiện giờ đã lấy được ngân lượng rồi, chúng ta sẽ đem số ngân lượng này xuống phía nam đưa cho họ.

- Nếu đi như vậy khác nào cho bọn họ biết ta lấy ngân lượng. Ngọc Đàm lên tiếng hỏi.

- Không sao, ta hiểu ý của Phong, ta lại là nhân vật chính của màn này đúng không? Cô xua tay lắc đầu nói.

- Phải, hiện nay người trên giang hồ đều tưởng rằng phu nhân của Lý Triển Phong bị bệnh nên chúng ta sẽ dùng lý do đó xuống phía nam tìm thuốc để chữa trị cho nàng. Hắc ngữ khí bình thản nói mà trong lòng thì rất vui vì cô hiểu hắc.

- Vậy mọi người đi đi, đệ không thể đi được. Đệ phải ở lại đối phó với lão già đó. Ngày mai lên iết triệu lại nghe than vãn nữa rồi đây. Haizz! Lăng Ngạo Quân uống ly trà nói.

- Vậy được, Hiên Đình người lập tức đi chuẩn bị. Hiên Triết, báo tin về cho Hiên Minh bảo quản Hiên Phong Các giúp ta. Khi ta quay lại chúng ta sẽ tập trung lại tiến tới Đại hội võ lâm. Lý Triển Phong bắt đầu phân phó thuộc hạ, khi nói đến Đại hội võ lâm giọng hắc âm lãnh thêm vài phần. Không thấy cô rùng mình luôn sao.

Sáng hôm sau, cô, hắc, Hiên Triết, Ngọc Đàm, Tĩnh Ngọc, Doãn Chính, Hiên Nguyên, Hiên Dật bắt đầu lên đường từ kinh thành với số ngân lượng đã được cô chuyển thành ngân phiếu vì lý do đi cho nhẹ, khỏi phải tốn công khiêng mấy cái rương xuống phía nam.

Lăng Ngạo Quân và Bối Bối không thể đi được nên đã quay về cung đối phó với Tể Tướng, Hiên Đình nhận lệnh của Lý Triển Phong quay về Hiên Phong Các phụ giúp Hiên Minh và Hiên Tước nên cũng không được đi theo.

- Phong à, phía nam phong cảnh có đẹp không? Ta cũng muốn ngắm cảnh xem sao. Cô ở trong xe ngựa rúc vào lòng hắc hỏi han tình hình phía nam.

- Ta cũng lâu rồi không quay về nơi đó, khi đến đó ta sẽ dẫn nàng đến 1 nơi, ở đó phong cảnh rất đẹp. Hắc mỉm cười nói với cô mà đầu óc thì đang nhớ tới cái gì đó ở phía nam.

- Haha. . ừ! Cô mỉm cười rúc sâu thêm. Mọi người thì quá quen rồi nên cũng không quan tâm bọn họ tuy rằng mắt có chút nhúc nhúc.

Thế là ngày hôm đó, mọi người trên giang hồ lại được biết rằng phu nhân của Lý Triển Phong bệnh cũ tái phát, nên hắc phải đưa cô xuống phía nam tìm được liệu quý hiếm để chữa trị.

Còn chuyện đại hội võ lâm thì sẽ diễn ra vào 1 tháng rưỡi nữa. Quả nhiên, Uyển Chi đã không làm cô thất vọng, đã thành công làm đại hội võ lâm bị dời thêm nửa tháng.

46. Chương 46: Nhìn Lại Lý Gia!!!

- Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải tìm lại số ngân lượng đã bị cướp của đệ về đây. Tạ Linh ngồi ở trên cao nói với người đang ngồi uống trà ở phía dưới kia.

- Linh đệ có chắc người đó là môn chủ của Liễu Y môn. Giọng nói nhẹ nhàng thoát tục, uyển chuyển uống trà. Người tao nhã này chính là Tạ Huệ Mẫn, phu nhân của Thiên Tự Nhất.
- chắc chắn, ả ta còn dùng bí tịch của Liễu Y môn mà, đệ không nhìn lầm, hơn nữa ả ta còn thừa nhận. Tạ Linh gật gao nói.
- Được, đệ phải hợp tác với tỷ, tỷ đang chờ đại hội võ lâm diễn ra sẽ xử ả, vì vậy tỷ cần binh phù của đệ. Tạ Huệ Mẫn Đạm mạc nói.
- Được, đệ tin tỷ, dù sao tỷ cũng là môn chủ nổi tiếng trong giới giang hồ mà, mà tỷ không định lộ thân phận sao? Môn chủ Độc Cốc.
- Không cần. Nói xong Tạ Huệ Mẫn đứng dậy uyển chuyển bước đi.

Đoàn người rục rịch đi mất 7 ngày đường xuống phía nam . Có thắc mắc là sao hần không đưa cô vào thành mà đi 1 đường khác tới 1 ngôi nhà rất to, trước có đề 1 bảng “Lý gia trang” làm cô càng tò mò hơn.

- Phong à, sao lại ở đây? Không phải bình thường chúng ta luôn ở 1 quán trọ có chữ Phong sao? Cô sau khi xuống xe ngựa nhìn thấy khung cảnh đó liền lên tiếng hỏi.
- Đây là nơi ta sống khi ta còn nhỏ. Lý Triển Phong mỉm cười nhìn về phía ngôi nhà nhớ lại kỷ niệm xưa. Thì ra đệ nhất sát thủ cũng có 1 kỷ niệm nào đó, thật đáng hoài niệm.

Cô nhìn chăm chăm vào ngôi nhà đó, không nói gì nữa để hần ôm eo đi vào trong.

Vừa vào đã thấy có 1 người đàn ông trung niên đi ra mỉm cười với hần nói: - Cũng biết về cơ đấy, ta còn tưởng người sẽ không quay về đây.

- Chào sư thúc, con về đây là để giúp dân bị nạn. Đây là nương tử của con. Sảnh Nhi, đây là sư thúc của ta, Quy Anh Hùng. Lý Triển Phong nói xong lại quay qua cô giới thiệu.
- Rùa Anh Hùng?

Lời vừa nói ra, biết mình thất thố, cô le lưỡi bịt miệng lại, đám người phía sau thì cười khúc khích, còn người vừa được cô gọi là Rùa Anh Hùng đó thì như 1 con rùa đá, đơ luôn tại chỗ. Lý Triển Phong thì khỏe môi giật giật, muốn cười nhưng lại không dám cười, đành lắc đầu khổ sở.

- Haha. . rất thẳng thắn, ta thích người rồi đó, phu nhân yếu đuối à. Quy Anh Hùng sau khi tỉnh liền cười ha hả như chưa bao giờ được cười vỗ vỗ vai Lý Triển Phong như muốn nói ta hiểu được con khổ tâm như thế nào.
- Không được dùng từ yếu đuối nói chuyện với ta. Cô gắt lên, nếu không phải là người nhà cô sẽ cho hần banh xác. Hừ!

Đợt tập 2. Quy Anh Hùng nhìn qua hần, thấy hần gật đầu nói:

- Vào trong con sẽ nói rõ cho người.

Thế là kéo nhau vào trong sảnh lớn. vừa ngồi vào ghế, Quy Anh Hùng không chịu được tò mò đã lên tiếng:

- Ta nghe giang hồ đồn đại vị phu nhân này có bệnh trong người nên con phải đưa nàng ta xuống phía nam chữa trị, nhưng con lại nói là xuống giúp dân bị nạn là sao?
- Giúp nàng chữa trị chỉ là cái cớ thôi, đi giúp dân bị nạn mới là việc chính. Lý Triển Phong đạm mạc nói.
- Vậy nàng ấy không có bệnh sao? Ngụ nên hỏi lại.
- Vâng, đã chữa trị xong cho nàng vào 1 tháng trước rồi.

Quy Anh Hùng chỉ ừ rồi thôi. Cô thấy đã tới lúc mình nên nói chuyện rồi nên mới lên tiếng hỏi:

- Rùa, à không, Quy lão bá, ta muốn hỏi có phải 28 năm trước người giết phụ thân phụ mẫu của Phong là Tạ Linh và môn chủ của Độc Cốc không?

Quy Anh Hùng mở to mắt nhìn cô ấp úng nói: - Sao người lại. . .

Vừa nói tới đó thì nhớ ra có hắc nên quay qua nhìn hắc dò hỏi, hắc như thấy được nên dậm mạp nói: - Ta đã biết rồi, đừng giấu ta nữa.

- Haizz. Ta đã nói với đại ca là người sớm muộn cũng biết mà, vậy mà bảo ta không được nói cho người. Quy Anh Hùng thở dài nói.

- Vậy đúng là bọn họ giết cha mẹ của Phong sao? Cô hỏi như muốn xác định.

- Phải. 1 câu trả lời chắc nịch.

- Sư phụ của ta cũng biết? Lý Triển Phong kinh ngạc hỏi.

- Phải, phụ thân người trước khi chết đã nhờ sư phụ của người chăm sóc người cho tốt dùm. Quy Anh Hùng rất chân thật nói.

- im lặng lắng nghe Quy anh Hùng kể sự việc diễn ra vào 28 năm trước.

- Năm đó, cha người cảm thấy mình đã đủ năng lực nên muốn đi ứng thí đại hội võ lâm. Vì vậy, hắc lên đường và kết bạn với Tạ Linh là môn chủ của Thiên Tự Nhất hiện giờ cũng là minh chủ võ lâm, sau đó bọn hắc rất thân thích, cũng vào vòng trong cùng chỉ còn chờ ngày quyết đấu tranh chức minh chủ thì cha người không hiểu sao lại bị trúng độc, khi nhờ Liễu Mẫn Châu là môn chủ của Liễu Y môn lúc đó xem tình hình mới biết được là bị trúng độc rất nặng, chỉ có hoa Tuyết Liên mới có thể cứu cha người. Vì vậy, mẫu thân người đã tự mình đi vào Độc Xà Cốc đó để hái hoa Tuyết Liên, cứu được phụ thân người nhưng mẫu thân người thì không thể cứu được, lúc đó tìm môn chủ của Liễu Y môn để cứu mẫu thân người thì lại biết được tin nằng ta đã rơi xuống vực mà chết. Vì vậy, mẹ người không qua khỏi, mà cha người vì quá đau lòng nên đã nhờ sư phụ người là đại ca của ta chăm sóc người, khung cảnh ngày hôm đó chắc người cũng đã nhìn thấy.

- Phải, ta nhớ rất rõ. Lý Triển Phong nhìn vào cô mà nói.

- Rồi đại ca của ta cũng không qua khỏi tuổi già mà chết đi, còn người thì lại bắt ta ở cái chốn này chăm sóc Lý gia cùng bài vị của phụ thân phụ mẫu và sư phụ của người. Haizz. . .

- Được rồi, Sảnh Nhi. . ta đưa nàng đi tham quan nơi này, đi bái kiến bài vị của cha mẹ ta. Ngày mai chúng ta đi giúp dân. Lý Triển Phong đứng dậy ôm eo cô đi.

Cô chỉ ừ rồi đi theo hắc, cô cũng muốn xem bài vị của cha mẹ chồng, sao tâm trạng lạ thế này nhỉ, thấy thương tâm quá.

Bọn người Hiên Triết thì rất thức thời mà không đi theo bọn họ, chỉ ở lại nơi đó uống trà mà thôi.

47. Chương 47: Làm Từ Thiện!!!

Lý Triển Phong dẫn cô xuyên qua 1 hành lang dài rồi đưa cô đến 1 căn phòng, mở cửa đi vào cùng hắc. Nhìn thấy nhiều bài vị đang được thờ lòng cô xao động không thôi.

- Chồng à, ta muốn thấp nén hương cho họ. Cô giựt nhẹ tay áo hắc nói.

Hắc mỉm cười đi đến đốt hương đưa cho cô. Cô rất nghiêm túc quỳ xuống bái lạy, không còn vẻ ham chơi thường ngày, đây là tận sâu trong lòng cô mong muốn sẽ thấp 1 nén hương cho cha mẹ chồng của mình, người đã sinh ra hắc mà hắc là người được sinh ra để dành cho cô.

Lý Triển Phong nhìn cô thành tâm như vậy mà tâm tình cũng tốt hơn.

- Được rồi, ta đưa nàng đi chơi, đi thôi. Hắc đỡ cô đứng dậy ôm eo rồi đi.

Thế là ngày hôm đó, hắc và cô chỉ có 2 người dạo khắp nơi, phong cảnh- người đều đẹp làm cho lòng người càng si mê.

- - - - -

Ngày hôm sau. Bọn họ đi vào trong thành, gặp nha huyện là người nổi tiếng thanh liêm chính trực ở nơi.

- Xin hỏi 2 vị là ai lại muốn gặp ta? Vị quan huyện đi ra đại sảnh liền hỏi theo lễ. Nhìn thấy 2 người đẹp trong tranh có tùy tùng ở sau thì nghĩ chắc là bậc danh gia.

- Ông chính là Trần Chương, vị quan thanh liêm ở vùng này. Lý Triển Phong hỏi cho có lệ, vì đã thấy được tâm hần như thế nào.

- Phải, là tại hạ. Không biết 2 vị là? Trần Chương đáp lễ nói.

- Tại hạ là Lý Triển Phong, chủ thượng của Hiên Phong Các. Lý Triển Phong đậm mặt nói.

Trần Chương nghe xong kinh ngạc mở to mắt nhìn hần, rồi nhìn sang cô. Vậy đây là vị phu nhân bệnh tật trong truyền thuyết đó sao? Tuy Trần Chương là quan nhưng cũng thường xuyên đến mấy quán trọ để nghe kể chuyện giang hồ như thế nào.

- Không biết 2 vị đến đây là có việc gì? Ở đây không có thuốc cho 2 vị chữa bệnh cho phu nhân đâu ạ. Trần Chương mở miệng sau khi biết mình hơi thất thố nhìn chằm chằm vào họ.

- Không ngờ ông cũng nghe lời giang hồ đồn đại? yên tâm, lần này chúng tôi đến đây là có việc khác. Lý Triển Phong nói rồi ra hiệu cho Hiên Triết đưa 1 xấp ngân phiếu ra trước mặt Trần Chương.

- Đây là. . . ? Nghi hoặc đến ấp úng không nói ra lời.

- Đây là ngân lượng dành tặng cho dân bị lũ lụt ở phía nam, chúng tôi là vì sự nhờ vả của hoàng đế các người nên đưa số ngân lượng này đến đây. Lý Triển Phong rất bình thản nói.

- Tại sao hoàng thượng lại đưa cho các người chuyển, vậy số ngân lượng đã bị mất khi vận chuyển đến đây là sao? Trần Chương càng nghi hoặc hơn.

- Số ngân lượng đó quả thật là mất sau lại được lấy lại, mà hoàng thượng vì sợ bị mất lần nữa nên nhờ chúng tôi bí mật chuyển đến đây. Lúc này cô mới lên tiếng.

- Không thể nào, chẳng phải Tể Tướng đã nói giữa đường gặp cướp rồi bị cướp mất hết ngân lượng sao? . Trần Chương nghi hoặc cao giọng thêm vài phần.

- Phì. . . thật là chết cười mất. Cô cười to lên, mất đi hìn tượng tôn công tạo hồi nãy. - Ta nói ông này, lão già đó nói như thế nào? Giữa đường gặp cướp bị cướp hết ngân lượng sao? Ông tin sao?

- Ta thật ra không tin, nhưng hoàng thượng cũng nói là bị mất nên ta mới tin lời nói đó thôi. Nghi cũng thấy lạ, Tể Tướng nói là bị cướp nhưng lại không nói số binh lính bị chết là bao nhiêu. Ta đã từng phân tích ra thử vẫn thấy có điểm đáng ngờ. Trần Chương tặc lưỡi sờ cằm nói.

Cô và hần liếc mắt nhìn nhau, rất hiểu ý liền gật nhẹ đầu. Người đàn ông này có thể dùng.

- Vậy ta cũng không giấu ông nữa, chắc ông nhìn ra cái này chứ. Cô nói rồi lấy ra 1 miếng vàng có khắc hình rồng.

- Tại sao phu nhân đây lại có nó? Trần Chương kinh ngạc không thôi. - Đây là ấn tín của hoàng gia.

- Đây là hoàng thượng ban cho ta, bảo ta đến gặp ông rồi đưa số ngân lượng đó cho ông, ông sẽ biết dùng nó như thế nào. Cô ngữ khí đậm mặt nói. - Còn cái lệnh bài này là để làm chứng cho lời nói của ta.

- Ta đã biết. Trần Chương nhận xấp ngân lượng đó mà lòng vui vì dân chúng ở nơi này.

- Vậy ngày mai ông sẽ phân phát cho người dân có đúng không? Ta cũng muốn tới đó. Cô lại nói tiếp.

- Được, ta còn thắc mắc muốn hỏi, có phải là do Tể Tướng nuốt quốc khó không? Trần Chương hỏi ra thắc mắc của mình.

- Ông biết được thì thế nào, ông sẽ làm gì? Lý Triển Phong lúc này mới nói.

- Ta muốn biết, nếu phải ta nhất định sẽ tìm ra chứng cứ phạm tội của Tể Tướng tâu lên hoàng thượng trị tội kẻ phạm quốc. Trần Chương nói giọng chắc nịch.

Cô và hắn nhìn nhau trao đổi trong 0. 1s liền nói với Trần Chương.

- Đúng, là ông ta. Còn nữa, hy vọng ông sẽ không nói ra là hoàng thượng làm việc này cho dân chúng, đến tai của lão già đó càng phiền phức hơn.
- Tại sao lại không nói, dân chúng sẽ không hiểu tâm ý của hoàng thượng. Trần Chương càng nghi hoặc hơn.
- Ta còn chưa nói hết, ông hãy nói là do Công chúa Lăng triều thay mặt hoàng thượng giúp dân chúng. Cô đậm mặt nói xong cùng mọi người quay đi ra ngoài.

Trần Chương nghe xong kinh ngạc mở to mắt nhìn cô đang được Lý Triển Phong ôm eo rời đi.

48. Chương 48: Phu Nhân Của Hiên Phong Các Rất Được Dân Chúng Kính Yêu!!!

Sáng hôm sau, Trần Chương đang đứng chờ họ tại cổng thành. Cô và hắn đang tay trong tay đi tới, Trần Chương mỉm cười cúi chào cô thái độ rất cung kính. Cô cũng không nói gì, bọn họ lên xe ngựa đi tới chỗ dân bị nạn.

Vì đi xe ngựa nên không thể đi nhanh, họ dừng xe ngựa bước xuống 1 quán trọ ven đường nghỉ ngơi rồi lại đi tiếp.

Vào chỗ gọi tiểu nhị chuẩn bị vài món xong thì Ngọc Đàm lên tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ, chúng ta nếu đi tới chỗ đó như vậy sẽ lọt vào mắt giang hồ, có sao không?
- Không sao, ta không quan trọng việc đó, ta chỉ muốn tới chỗ đó thôi. Cô nhấp ngụm trà nói.

Ngọc Đàm cũng thôi nói nữa, nhưng bọn họ lại bị thu hút bởi tiếng ồn ào. Đồng loạt nhìn qua thì thấy tên tiểu nhị đang xua đuổi 1 đám trẻ con đang xin ăn.

Cô không chịu đựng được đứng dậy đi tới hỏi: - Có chuyện gì vậy?

Tên tiểu nhị cũng là người thông minh biết cô là ai nên nhẹ giọng nói: - Hồi phu nhân, chỉ là đám trẻ con đến xin ăn thôi không có gì đâu ạ.

Cô không để tên đó vào mắt đi tới ngồi xuống đối diện với mấy đứa nhỏ đó mỉm cười nhẹ nhàng hỏi: - Các em đói không?

Mấy đứa nhỏ im lặng. Cô thấy được tâm chúng nên mỉm cười quay qua nhìn Lý Triển Phong đang nhìn cô, hắn hiểu ý liền ra lệnh cho Hiên Nguyên đi kê thêm bàn nhập vào ngồi chung với mọi người. Cô quay lại đối diện nói với chúng:

- Các em tên gì?
- Muội là Tiểu Nghi. 1 bé gái nhẹ giọng nói.
- Đệ là Tiểu Bình.
- Đệ là Tiểu Vũ.
-

- Vậy các em tại sao đói mà lại không thừa nhận? Những đứa nhỏ xinh đẹp? Cô mỉm cười hỏi tiếp, mặc dù đã biết nhưng vẫn muốn tự bọn chúng nói ra.

- Vì không muốn nhờ cậy những người giàu, họ rất kiêu căng, thà là xin ăn những nơi này bị mắng còn hơn là tới nhà họ xin ăn, những lúc chúng đệ cần sự giúp đỡ họ làm lơ như không thấy gì, chỉ lo ăn sơn hào hải vị. 1 bé trai tên Tiểu Vũ nói.

- Vậy sao? Cô vờ chặc lưỡi rồi nói tiếp: - Thật ra tỷ cũng là ăn nhờ ở đậu đó nha, các em có thấy vị mỹ nam mặt lạnh kia không? Tỷ là ăn ké uống ké đấy, hay là thế này đi, các em ăn nhờ tỷ, tỷ ăn nhờ ị mỹ nam kia là các em sẽ không phải xin ăn bọn nhà giàu kiêu căng đó.

Bọn trẻ lung lay liếc nhìn nhau suy nghĩ. Cô đương nhiên là thấy nên mỉm cười đứng dậy quay về chỗ của mình chống cằm nhìn bọn trẻ.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán, bọn trẻ đi đến chỗ cô rồi ngồi xuống. Cậu bé Tiểu Vũ đỏ lạnh miệng nói: - Chúng em nợ tỷ tỷ, tỷ chờ chúng em làm lớn rồi chúng em sẽ trả cho tỷ, rồi tỷ trả lại cho vị đại ca kia nhé.

Cô cười rồi ừ với chúng, quay qua gọi tiểu nhị đưa thức ăn lên. Nhìn bọn trẻ ăn ngấu nghiến, lòng xúc động không thôi.

Hiên Triết lên tiếng hỏi: - Mấy đứa đã bao lâu chưa ăn rồi?

- Dạ, cũng lâu rồi ạ, tụi em toàn ăn rễ cây sống qua ngày khi có lũ. Tiểu Nghi vừa ăn vừa nói.

- Các em là người ở nơi tị nạn? Tỉnh Ngọc ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, đồng thanh trả lời.

- Chúng ta đang tới đó, lát nữa các em đi chung với ta nhé. Cô xoa đầu chúng hỏi.

- Đừng sờ vào đệ, đệ rất dơ sẽ bẩn tay tỷ đấy. Tiểu Vũ đẩy tay cô ra nói.

- Tỷ không thấy bẩn, tỷ thấy các em rất sạch nữa kìa, vậy lát nữa tỷ tắm cho các em nhé. chúng ta cùng chơi.

- Dạ. Đồng thanh lần nữa.

Lý Triển Phong im lặng nhìn cô này giờ, đôi mắt sáng lên như đèn đom đóm. Mọi người thì có cái nhìn khác về cô hơn, như Trần Chương im lặng này giờ lại có cái nhìn khác về cô.

Ăn uống xong xuôi, bọn họ lại tiếp tục lên đường. Lần này có thêm lũ trẻ con nên trong xe ngựa cũng rất nhộn nhịp. Cọ cút đùa giỡn với chúng, tiếng cười khanh khách vang lên khắp nơi, duy chỉ có Lý Triển Phong là đang suy nghĩ có nên có hài tử không? Bởi vì cô này giờ chỉ lo chơi với chúng chứ không có thân mật với hần nữa.

Đi được 1 lúc thì liền tới nơi. Tất cả vừa xuống xe ngựa thì nhìn thấy bao ánh mắt nhìn mình, duy chỉ có cô và hần không để ý ai, cô và hần thì lo nắm tay Tiểu Nghi chơi trò tung người như lúc nhỏ cô nhìn thấy 1 đứa bé gái bằng tuổi được cha mẹ nắm tay tung người lên rất vui vẻ, cô đứng 1 góc tối nắm chặt tay Tiểu Quân nhìn chăm chăm vào khung cảnh hạnh phúc đó mà ganh tỵ cho hoàn cảnh của mình.

Những người bị nạn khi nhìn thấy vậy liền có cảm nhận khác lạ, họ không sợ bẩn mà còn rất vui vẻ nắm tay đứa bé chơi đùa.

Trần Chương đi tới trước mặt những người bị nạn lớn giọng tuyên bố: - Xin chào các vị. Chắc các vị nhớ ta chứ?

- Chào đại nhân. Mọi người cười vui vẻ chào Trần Chương.

- Ta đến đây vì có tin vui muốn nói với mọi người. chúng ta đã có ngân lượng ọi người rồi, có cả gạo và quần áo mới nữa. Trần Chương vui vẻ nên giọng càng lớn hơn.

Tiếng hoan hô ầm ỹ khắp nơi, 1 nơi xơ xác không còn cành cây ngọn cỏ lại có những tiếng cười trong veo, ngay cả con chim chích cũng vui mừng vì họ mà cất tiếng hót.

- Còn đây là những vĩ khách muốn tới đây giúp mọi người nên đã đi cùng ta đến đây. Trần Chương chỉ tay vào cô và hần.

Những người bị nạn liền quỳ xuống dập đầu tạ ơn, cô đành xua tay từ chối. Sau đó, phân công ra giúp nhau làm việc.

Những người mà Trần Chương mang tới thì giúp xây lại nhà cửa và đắp lại đê theo ý kiến của cô. Bọn người Hiên Triết, Ngọc Đàm, Tỉnh Ngọc, Doãn Chính đi giúp họ có đồ ăn thức uống. Hiên Nguyên thì đi theo Trần Chương hướng dẫn những người khác đắp đê điều. Còn cô và hần thì lảng mạn lăm nhạ, chỉ lo chơi đùa với bọn trẻ thôi, không làm việc nặng đâu, Hiên Dật đứng bên cạnh bảo vệ họ mà cũng méo cả mặt vì 2 con người rảnh việc này, biết thế không ham vui đòi đi theo, nhưng mà không làm việc cũng sướng đó chứ.

- Tỷ tỷ à, sau đó Bạch Tuyết như thế nào? Cái gì phù thủy đó có giết được nàng không? Tiểu Nghi hỏi khi cô đang kể chuyện cổ tích Bạch Tuyết và bảy chú lùn ở thế giới của cô cho chúng nghe.

- Sau đó hoàng tử tới cứu công chúa, hoàng tử đặt 1 nụ hôn vào môi cô thì cô tỉnh dậy, thế là họ sống với nhau hạnh phúc đến trọn đời. Cô thuật lại với chúng.

Woa. . . tiếng trẻ con huyên náo hơn nữa, tiếng cười của chúng làm những người làm việc cũng vui vẻ theo, làm cũng nhanh hơn.

Tối đó, khi ở Lý gia.

Trong phòng ngủ. Có 2 người ôm nhau nằm ngủ rất vui vẻ. Cô thì rất mệt nên ngủ từ chiều đến giờ. Hấn thì bị ức chế chiều giờ nên không cho cô ngủ nữa, xoay người hôn sâu vào môi cô, làm cô khó thở mà tỉnh dậy.

- Quả nhiên, 1 nụ hôn sẽ làm công chúa thức giấc. Hấn cười gian xảo với ánh mắt hực lửa.

Cô mở to mắt nhìn hấn khi nghe hấn nói xong câu đó. Tiếp đến, 2 con người xoay qua lại cả 1 đêm.

Aiz. . . Aiz. . . 1 đêm trăng thanh gió mát, trong phòng xuân ý nồng thắm.

49. Chương 49: Hoa Đào Trang Bốc Cháy!!!

Bọn họ chăm chút giúp người dân ở đây cũng đã gần hơn 2 tuần rồi, cũng sắp hoàn thành nên ai cũng mang theo tâm trạng khác đó là chờ mong tới ngày đại hội vô lâm.

Cô và hấn vừa chơi với lũ trẻ con xong, đang ở trong phòng nghỉ ngơi vì dạo này cô rất hay mệt, chỉ muốn nằm thôi, không thèm ăn gì nữa hết.

Đang nằm ở trong phòng thì nghe có tiếng gõ cửa: - Chủ thượng, có chuyện xảy ra rồi ạ! Hiên Triết ở ngoài gõ nhẹ cửa nói.

- Vào đi. Lý Triễn Phong ngồi dậy khỏi giường đi tới ghế ngồi xuống cũng vừa lúc Hiên Triết đi vào.

- Có chuyện gì? Hấn nhấp nhẹ ngụm trà hỏi.

- Chuyện là. . . Hoa Đào trang bị cháy rồi. Cháy hết ngôi nhà chỉ còn mấy cây hoa anh đào không bị nguy hại gì thôi. Hiên Triết ấp úng nói ra, giọng càng lí nhí.

Cô và hấn vừa nghe xong bật người dậy hét to: - Cái gì? Hoa Đào trang bị cháy?

- V. . . vâng ạ. Hiên Triết lo sợ mà mồ hôi hột chảy ra.

- Là ai làm? Giọng hấn âm lãnh đến tột cùng, chỉ chờ nghe tên kẻ nào to gan thôi.

- Là. . . là người của Độc Cốc ạ. Hiên Triết nói càng lí nhí.

Cô loạng choạng người ngồi phịch xuống giường, đôi mắt vô hồn. Lý Triễn Phong cũng rất sốc nhưng phải giữ bình tĩnh để an ủi cô. Hấn ra lệnh cho Hiên Triết lui ra ngoài rồi đi tới ngồi xuống mép giường ngồi xuống cạnh cô kéo cô ôm vào lòng hấn.

- Ta xin lỗi vì đã không bảo vệ tốt ngôi nhà của chúng ta. Hấn thấp giọng nói bên tai cô.

- Hức. . . hức. . . Phong à, nhà của chúng ta. . . Cô không nhịn được nữa mà nghẹn ngào bật khóc trong ngực hấn.

- Ta sẽ cho dựng lại 1 căn nhà khác. Hấn lại thấp giọng nói.

- Nhưng kỷ niệm của chúng ta đều ở đó, cháy hết rồi, mất hết rồi. . . hức. . . hức. Cô càng uất ức rống to hơn. Hạnh phúc lần đầu được ném trải lại bị thiêu cháy trong 1 tích tắc.

- Ta biết, hiện giờ ta cũng như nàng, rất đau khổ. Nhưng chúng ta hãy giữ nơi đó làm kỉ niệm trong tim thôi, còn lại là sự hạnh phúc của chúng ta với hiện thực, chẳng phải nàng đã nói như vậy với ta sao? Chúng ta hãy cứ như vậy, có được không? Hấn càng vỗ về bên tai cô.

Cô òa khóc trong ngực hấn, không muốn nói tới gì nữa, hiện giờ lòng cô rất đau. Hấn còn đau hơn cô, nhưng phải kìm chế, cô biết rất rõ việc đó nên càng khóc to hơn vì cô và cũng vì hấn.

- Ta nhất định sẽ giết họ. Hấn gần từng chữ 1, cả người hấn bay ra khí lạnh khắp phòng. Nhưng cô vẫn ôm chặt lấy hấn khóc nức nở, vì cô biết là hấn quan tâm cô, muốn cho cô yên lòng.

Sáng hôm sau, mặt trời đã lên cao nhưng họ vẫn chưa bước ra khỏi phòng. Đám người ở ngoài cũng rất thức thời không kêu họ, chuyện hôm qua như vậy là 1 cú sốc rất lớn.

- Nghĩ xem chủ thượng và phu nhân sẽ giải quyết ra sao? Hiên Triết ngồi ngay bàn tra cùng mọi người tò mò hỏi.

- Đương nhiên là giết rồi. Tĩnh Ngọc mạnh miệng nói.

Doãn Chính khòe môi giật giật, nào có nữ nhân nào mở miệng 1 giết 2 giết thế này. Nghĩ tới khi rước nàng vào cửa sẽ muôn vàn khó khăn đây.

- Sẽ không đâu, họ sẽ chờ đến đại hội võ lâm thôi. Phu nhân biết nên suy tính như thế nào. Hiên Nguyên hồm giờ mới lên tiếng nói.

Mọi người gục gặc đầu. Quy Anh Hùng mới lên tiếng hỏi:

- Ngôi nhà đó quan trọng vậy sao?

- Đó là đương nhiên, ngôi nhà đó là tỷ phu xây vì tỷ tỷ mà, họ đã từng ở đó được 1 2 ngày rồi, kỉ niệm của họ là ở nơi đó cả đấy. Ngọc Đàm rót trà nói.

Quy Anh Hùng trầm ngâm, xem ra tiểu tử kia đã quá yêu nữ nhân đó rồi.

- Bọn chúng thành thân chưa vậy? Bỗng Quy Anh Hùng hỏi vào vấn đề trọng tâm.

Mọi người trao đổi ánh mắt với nhau, hình như là chưa.

Đồng loạt lắc đầu.

Quy Anh Hùng phun trà ra kinh ngạc mở to mắt, nhưng rồi nhớ lại cảnh chúng nó đối xử với nhau lúc này hấn càng ngu hơn, nhìn thế nào cũng giống đã thành thân lâu năm, vậy mà bảo chưa. Thế nhưng nhận được ánh mắt khinh bỉ của mọi người và câu nói “đó là do họ mặt dày dày lão”, hấn chỉ có thể câm nín.

Thế rồi cánh cửa phòng mở ra, cô và hấn bước ra, hấn thần sắc âm lãnh không tốt chút nào, còn cô thì đôi mắt sưng lên, đủ để biết cô đã khóc cả đêm qua.

Đồng loạt đứng lên cúi chào cô và hấn. Hấn chỉ quăng 1 câu rồi cùng cô ngồi vào bàn ăn:

- Chuẩn bị xuất phát!

Họ cũng không nói gì nữa, chuẩn bị thức ăn cho cô và hấn, Hiên Nguyên liền quay đi chuẩn bị xe ngựa lên đường.

50. Chương 50: Quay Về Tiên Sơn!!!

Bọn họ nhận được sự đưa tiễn rất chân thành từ người dân ở đây rồi mới lên đường ra đi. Ngồi trên xe, vì không khí quá trầm mặc, Hiên Triết làm liều mở miệng hỏi:

- Chủ thượng, giờ chúng ta sẽ đi đâu vậy ạ?

Mọi người nghe vậy cũng nhìn cô và hấn đang dựa vào nhau nghỉ ngơi. Lúc này, hấn mới mở mắt ra nhìn họ, lạnh nhạt nói:

- Về Hiên Phong Các, ta có việc cần làm.

- Không cần đâu, đến Tiên Sơn đi, ta có đồ muốn lấy. Cô lên tiếng ngăn hấn lại vì cô biết chuyện hấn cần làm là gì. Rồi cô lại nói: - Chồng à, ta có thể nhịn, ta chờ được mà, đừng phá hủy nó.

- Ủ, theo ý nàng đi. Hấn nói rồi đưa mắt nhìn bọn họ ra hiệu, hiểu ý liền gật đầu, chiếc xe ngựa chuyển hướng hướng về Tiên Sơn.

Không khí lại im lặng, không còn tiếng cười nói hăng ngày của cô nữa, bọn họ thấy thiếu thiếu gì đó, rồi lại nghĩ 1 con người khi đã đến 1 giới hạn cuối cùng thì sẽ thay đổi sao?

Chiếc xe ngựa rong ruổi 5 ngày đường để đến Tiên Sơn. Khi đã đến chân núi, bọn họ xuống xe ngựa theo yêu cầu của cô. Tất cả đều ngược nhìn lên Tiên Sơn hùng vĩ này. Quanh năm sương mù bao phủ, nơi nổi tiếng là có rất nhiều loại cây để điều chế thuốc, rất quý hiếm nhưng không ai dám đặt chân đến đây vì nếu không biết đường thì sẽ bị sương mù ở đây làm cho lạc đường.

Cô dẫn đường bọn họ đi lần vào núi. Thế nhưng chuẩn bị bước vào thì cô lại nói vào giữa hư vô:

- Ly, Dĩnh. Giết hết đi.

Sau đó, cô cùng hấn đi vào trong kéo theo là bọn người Hiên Triết, Doãn Chính đi sau. Đi vào trong được vài bước thì nghe tiếng hét từ ngoài truyền đến, là những kẻ bám đuôi cô và hấn mấy ngày nay, có dùng ngón chân để nghĩ cũng biết ai là kẻ ra lệnh rồi.

Càng đi sâu vào, sương mù càng lúc càng dày, tiếng kêu từ đâu đó phát ra, mọi người bắt đầu dao động, cô phải nắm tay hấn dẫn đi sâu vào trong. Đám người ở phía sau cũng nối đuôi nhau mà đi theo họ.

Đi được khoảng hơn 1 giờ đồng hồ thì rất nhanh nhìn thấy ánh sáng từ nơi xa xa kia hắt ra. Bước chân của họ cũng tự động nhanh hơn. vừa bước chân ra ngoài, đập vào mắt họ là khung cảnh tuyệt mỹ, ánh mặt trời chiếu sáng lên 1 thảm cỏ xanh mượt trải dài, cây cối phát triển xanh tươi, có rất nhiều loài động thực vật lạ lẫm xung quanh họ. Ai cũng ngỡ ngàng và bồi hồi nhìn nơi này, giờ có lẽ họ đã biết được nơi này vì sao gọi là “Tiên Sơn”.

- Đẹp quá! Ngọc Đàm và Tĩnh Ngọc không nhịn được mà thốt lên, đây là nơi mà môn chủ đời trước và môn chủ tỷ tỷ ở sao? Đẹp không chịu nổi.

- Hì. Đi theo ta. Cô nhìn họ mỉm cười rồi đi tiếp về phía trước, vẫn không quên nắm tay Lý Triển Phong dắt đi.

Mọi người ngẩn ra 1 lúc rồi đi theo. Phu nhân đã cười lại rồi.

Đi qua đồng cỏ xanh mượt liền nhìn thấy 1 ngôi nhà tre ở trên hẻm đá to, đằng sau là 1 thác nước chảy từ trên xuống, xung quanh có rất nhiều cây tre. Điều họ ngạc nhiên là có 1 ngôi mộ ở dưới 1 gốc cây hoa anh đào lạc loài quanh rừng tre kia. Đập vào mắt họ là dòng chữ “Đệ tử Lăng Sảnh Nhi lập mộ sư phụ Liễu Mẫn Châu”. Kinh ngạc quay qua nhìn cô thì thấy cô nhìn chăm chăm vào ngôi mộ đó trầm tư. Hấn không nói gì vì hấn biết cô đang nhớ lại những kỉ niệm ở nơi này.

- Chị, ngôi nhà vẫn vậy, có cần quét dọn chút không? Ly đi tới hỏi cô đang trầm tư.

- Ủ. Các người theo Ly vào nhà trước đi. Cô quay lại nói với mọi người rồi quay sang hấn nói: - Chồng đi với ta, ta có thứ muốn lấy.

- Được, đi thôi. Hấn nhẹ nhàng nói rồi nắm tay cô rời đi.

Mọi người nhìn họ đi 1 lúc rồi quay vào nhà.

- Dĩnh đâu? Sao ta không thấy nàng? . Hiên Dật tò mò nhịn không được hỏi.

- Mọii ấy đang đi kiểm tra xung quanh, sẽ về ngay thôi.

Hiên Dật ậm ừ rồi thôi, đi theo Ly vào nhà. Chỉ có Hiên Nguyên là nhìn chăm chăm vào Ly từ phía sau .

Cô và hấn đi tới trước cái thác nước liền dừng lại. Hấn tò mò không nhịn được hỏi: - Nàng muốn lấy gì mà phải tới đây?

- Lấy thuốc cho chàng chứ làm gì? Chàng cần nó để giải đi độc cổ trong người. Lần trước ta cho chàng uống viên thuốc kia là đang kìm chế độ phát tác của độc ra thôi, khi giải được độc từ bà ta thì phải uống thứ mà giờ ta đi lấy vào liền. Hiểu chưa? Cô nhìn hấn giải thích.

- Ủ. Hấn trầm ngâm 1 hồi khi nhớ tới viên thuốc mà cô dùng miệng cho hấn uống từ đó tới giờ hấn cũng không phát độc nữa.

Thế là cô nắm tay hấn đi xuyên qua thác nước. Vào trong đập vào mắt hấn là 1 nơi bào chế thuốc rất lớn. Những kệ sách, đồ dùng để bào chế thuốc đều có, điều này cho thấy chủ nhân nơi này đã bỏ bao tâm huyết thế nào cho việc bào chế. Hấn nhìn cô đang đi lục lọi tìm thuốc cho hấn mà tim đập nhanh không thôi, đến giờ hấn mới biết rõ nếu thiếu đi người con gái này thì hấn sẽ không sống nổi mất. Đột nhiên hấn lại biết ơn ông trời vì đã gửi cô đến cho hấn.

- Chồng nhìn gì đó? Cô sau khi tìm ra thuốc thì mới tiến lại hỏi hấn.

- Nhìn nàng. Hấn rất tỉnh mà trả lời nha.

- Ta dính gì sao? Cô nhìn xung quanh mình xem sao.

- Không có, chỉ là hôm nay nàng rất đẹp. Hấn nói xong rồi ôm eo cô kéo sát vào người hấn, đầu cúi xuống hôn sâu vào môi cô.

Lúc đầu cô còn ngỡ ngàng không thôi vì hấn hôm nay sao sến quá vậy nhưng rồi cũng rất vui vẻ choàng tay qua cổ đáp lại hấn trong khi cái suy nghĩ kia lập tức chạy ra khỏi đầu.

51. Chương 51: Các Couple Ra Đời!!!

Cô và hấn sau khi “lấy thuốc” xong liền quay về nhà tre. Tất cả bọn họ đang ở trong nhà chính khi thấy cô và hấn liền đứng dậy cúi chào. Cô và hấn chỉ gật đầu rồi ngồi vào ghế rót trà uống.

- Đại ca, 2 người đi đâu mà lâu quá vậy? Doãn Chính đang cười đùa với Tĩnh Ngọc mới quay sang mở miệng hỏi.

Liếc nhìn nhau rồi hấn “hừm” 1 tiếng mới nói: - Đi lấy thuốc.

Mà cái liếc nhìn đó đương nhiên là lọt vào mắt họ, dùng đầu ngón chân cũng biết cái liếc nhìn đó có ý nghĩa gì, mọi ánh mắt gian xảo đổ xô vào họ liền.

- Các người sao nhìn chúng ta quá vậy? Cô uống cho xong ly trà mới mở miệng hỏi.

- À không. . Nhìn gì chứ. Đồng loạt xua tay lắc đầu đồng thanh nói.

Cô liếc nhìn hấn khinh bỉ, ai bảo chồng làm cho họ nhìn thấy chứ, để họ biết cười thầm trong bụng thấy nhục không? Khóe miệng hấn giật giật, tại hấn muốn vậy sao, do tự nhiên nó thế sao lại đổ cho hấn, 1 thằng đàn ông nhìn thấy người mình yêu như vậy có thằng nào nhịn được thứ ham muốn đó chứ.

- Chị, giờ chúng ta sẽ làm gì tiếp theo? Lần trước Uyển Chi đã làm cho Thiên Tự Nhất gặp sóng gió nên Đại hội võ lâm mới dời lại được, chúng ta nên quay về để chuẩn bị thôi, chỉ còn 1 tháng nữa thôi là đến ngày đó rồi. Ly bước tới lạnh nhạt nói với cô.

Cô nhìn Ly rồi liếc nhìn sang Hiên Nguyên đang nhìn Ly chăm chăm rồi vờ lấy chén trà nhấp nhấp nói: - Dù sao cũng còn sớm, chúng ta ở lại đây 2 3 ngày rồi đi, dù gì cũng đã lâu không quay về rồi.

- Vâng, vậy em đi chuẩn bị. Ly nói xong xoay người đi ra ngoài.

Cô nhìn theo bóng Ly đã khuất sau cánh cửa mới buông chén trà xuống chạy tới túm áo Hiên Nguyên nói:

- Ta đã tạo cơ hội rồi đấy, nếu người không biết nắm bắt thì đừng mong rước nó vào cửa.

Hiên Nguyên lúc đầu ngu ngơ không hiểu lời cô nói nhưng khi nghe câu “Rước nó vào cửa” liền gật đầu cái rụp rồi chạy theo Ly.

- Nàng muốn tác hợp cho họ. Lý Triển Phong lúc này mới đi tới ôm eo cô hỏi.
- Ủ. Nói rồi cô quay qua nhìn cái bọn vừa cười vào mặt cô cười đều rồi cùng hắn đi vào phòng trong, có vẻ cô đã bớt buồn về chuyện Hoa Đào trang bị cháy rồi. Đám người cười nhạo đó lập tức mặt đỏ như gấc, ai có ý với ai liền liếc nhìn nhau rồi quay sang chỗ khác như không thấy gì hết.

Tối đó, khi ánh trăng đã lên cao, có 1 cô gái đang đứng trên thác nước nhìn xuống cảnh vật trong màn đêm cô tịch.

- Chúng ta nói chuyện có được không? Hiên Nguyên đi tới chỗ Ly đang đứng đó nhẹ nhàng nói.
- Có chuyện gì sao? Ly vẫn không quay lại đối mặt với người con trai đó vì. . . sợ.
- Sao nàng lại thay đổi đến vậy, khi ở Liễu Y môn nàng rất bình thường, tại sao khi rời khỏi đó rồi khi thấy ta nàng lại lạnh nhạt đến vậy? . . . Nàng ghét ta sao? . Hiên Nguyên hỏi ra nỗi lòng mình.
- Không có. Vẫn là không quay lại và giọng nói lạnh tanh không chút tình cảm đó.

Hiên Nguyên bực bội đi tới kéo cô xoay người đối diện với hắn: - Nhìn ta rồi hãy trả lời, ta không chịu nổi khi nàng thờ ơ với ta.

- Nhìn rồi đó, nói đi. Vẫn là thái độ lạnh nhạt đó nhưng ánh mắt thì không nhìn vào ánh mắt Hiên Nguyên.
- Nàng thay đổi vậy là vì phu nhân sao?
- Phải, người biết không? Khi ta sinh ra đã là kẻ không cha mẹ nhà cửa, khi gặp chị, chị là người nuôi dưỡng ta, xem ta như 1 người bạn thật sự vì vậy ta đã thề ta sẽ bảo vệ chị cả đời. Ly không nhịn được nữa nói lớn hơn.
- Vậy thì sao? Nàng lo cho phu nhân vậy còn nàng thì sao chứ? Nàng có từng nghĩ đến hạnh phúc của mình không? 1 cuộc sống mới? Chẳng phải nàng từng ước rằng sẽ sống trong 1 ngôi nhà nhỏ suốt ngày chơi đùa với con cháu sao?
- Đó cũng chỉ là ước mơ, mà ước mơ sẽ không bao giờ thành hiện thực.
- Có thể.

Ly kinh ngạc nhìn vào mắt Hiên Nguyên thì thấy là 1 ánh mắt kiên định làm lòng Ly lại dâng lên 1 cỗ chua xót. Ly lảng tránh ánh mắt đó nhìn sang chỗ khác.

- Ta biết nàng đã hiểu lời ta, đừng trốn tránh nữa được không? Khi chúng ta xong kế hoạch báo thù thì chúng ta cùng đi nói với phu nhân, ta tin người nhất định sẽ hiểu. Có được không? Hiên Nguyên nhìn Ly đau xót không thôi.

Lần này Ly không lảng tránh mà nhìn thẳng vào mắt Hiên Nguyên: - Ta không phải người ở thế giới này.

- Ta biết.
- Ta là 1 sát thủ.
- Ta biết.
- Ta chưa từng có hạnh phúc, ta cũng không tin vào bất kỳ ai.
- Ủ.
- Ta đã yêu người từ cái nhìn đầu tiên khi nhìn thấy người ở sảnh chính của Hiên Phong Các chào chị.
- Điều này ta cũng. . . Gì? Hiên Nguyên nói rồi mới nhớ ra cô vừa nói câu gì kinh ngạc đến mức phải hỏi lại.
- Người có thể thực hiện được ước mơ đó của ta không?
- Có thể, nhất định. Hiên Nguyên kiên định nói xong rồi vui vẻ kéo Ly vào lòng ôm thật chặt, lòng bồi hồi không thôi. Ly cười rồi cũng đáp lại cái ôm tình yêu của cậu, nụ cười đầu tiên của sự hạnh phúc.

- Ta cũng rất yêu nàng. Hiên Nguyên thì thắm vào tai Ly rồi sau đó là 1 nụ hôn lãng mạn của 2 người dưới ánh trăng khuya.

52. Chương 52: Các Couple Ra Đời!!! (2)

Oa. . đẹp quá đi. Ngọc Đàm đứng nhìn lên bọn họ từ xa, khi thấy màn đó không nhịn được mà thốt lên.

- Đây, giờ này sao nàng còn ở đây? Hiên Triết đi tới hỏi.

- Suyt, họ nghe thấy bây giờ. Ngọc Đàm quay lại chu môi đặt ngón tay lên miệng nói với Hiên Triết.

Cái màn chu môi đáng yêu đó đương nhiên làm tim mỹ nam nào đó trật nhịp rồi. Hiên Triết đành hắng giọng quay đi nơi khác.

- Người bị khan họng sao? Sao cứ hừm hừm thế? Chút nữa ta lấy bạc hà cho người. Ngọc Đàm nói xong rồi quay lên nhìn tiếp không để ý Hiên Triết nữa.

Khóe môi giật giật, đi theo phu nhân quá thành đồ ngọc luôn rồi sao? Hửn như thế này mà bảo khan họng, giờ kêu hửn hét lên cũng ok nữa là.

- Ngọc Đàm này. Hiên Triết nói nhỏ nhẹ lạ thường.

- Sao? Ngọc Đàm cũng không quay lại mà nhìn trân trân vào 2 người kia, nào có ai biết tim cô đập nhanh từ nãy giờ.

- Hôm nay trăng sáng nhỉ?

- Ừ, đẹp nữa.

- Ở đây khung cảnh cũng đẹp.

- Ừ.

- Hiên Nguyên và Ly nhìn rất đẹp đôi.

- Ừ.

- Hình như Hiên Dật cũng có ý với Dĩnh?

- Ừ.

- Nàng làm nương tử của ta nhé.

- Ừ.

Gi? Ngọc Đàm kinh ngạc quay đầu lại nhìn Hiên Triết thì cậu đang nhìn chăm chăm vào cô cười toe toét, aa. . sức sát thương thật lớn, tim sao thế này, muốn nổ ra rồi.

- Người. . người vừa nói gì? Ngọc Đàm ấp úng mặt đỏ như gấc hỏi.

- Lời đã nói ra 1 lần thì không nói ra lần thứ 2. Ngủ sớm đi nhé, nương tử. Hiên Triết đi tới hôn nhẹ vào môi Ngọc Đàm rồi quay người đi ra.

Ngọc Đàm bất giác sờ môi mình rồi nhớ tới từ “nương tử” mà cậu vừa gọi thì cười khúc khích, vội lên gọi thật to: - Phu quân cũng ngủ ngon nhé.

Hiên Triết đang đi được nửa chừng thì nghe câu nói đó, khựng lại đôi chút rồi bước đi tiếp miệng cười toe toét. Thật là 1 cậu nhóc dễ thỏa mãn đi.

- - - - -

Dĩnh đang ở trên mái nhà nhìn về nơi có Ly và Hiên Nguyên đang đứng đó ôm nhau thì thầm chúc phúc cho Ly cũng buồn về số phận của mình.

- Sao lại ngồi đây nhìn họ buồn vậy? Hiên Dật ngồi xuống cạnh cô.

- Ta đang chúc phúc cho họ. Dĩnh vẫn nhìn chăm chăm về họ.
- Nàng cũng có thể tìm được hạnh phúc của mình mà.
- Không biết nữa, còn người? Người đã tìm thấy thứ người đang tìm chưa? Dĩnh quay qua hỏi Hiên Dật.
- Rồi, đã tìm ra, nhưng không biết có lấy được không.
- Là gì?
- 1 trái tim của 1 nữ nhân.
- Hả? Người biến thái tới vậy sao? Dĩnh kinh ngạc trề môi, thật ra trong lòng đang chua xót không thôi.
- Ách. . không phải, hiểu nhầm. Là ta muốn lấy tình yêu của nữ nhân đó, ta muốn tình yêu của nàng ấy dành cho ta. Hiên Dật nhìn Dĩnh dò xét.
- Là ai mà có diễm phúc đó? Lần trước uống rượu cùng người không thấy người nhắc đến. Dĩnh không nhìn Hiên Dật nữa mà nhìn về phía Ly.
- Nếu ta nói. . người đó là nàng thì sao? Thật ra ta trước đây ta thường xuyên cố tình rủ nàng đi uống rượu là vì muốn hiểu thêm về nàng.

Dĩnh kinh ngạc nhìn qua Hiên Dật đang nhìn cô mong đợi. Cô khẽ cười nói: - Vậy ra ý định chúng ta giống nhau, ta cũng là cố ý cho người mời ta đi uống rượu đó.

Hiên Dật kinh ngạc 1 chút rồi bật cười, Dĩnh cũng phá lên cười nhưng màn đêm đó chỉ có con cú mới thấy bàn tay của cả 2 đang lồng vào nhau.

Tĩnh Ngọc nhìn Đông, Tây, Bắc đều có đôi có cặp mà vui vẻ không thôi, chạy tới chỗ Doãn Chính đang ngồi, Tĩnh Ngọc tíu tít nói: - Thấy không Doãn đại ca, bọn họ thật hạnh phúc, vậy là ai cũng có đôi có cặp rồi.

- Thích tới vậy sao? Doãn Chính nhìn Tĩnh Ngọc dò hỏi.
- Tất nhiên rồi, mà Doãn đại ca này, huynh nói là giới thiệu 1 vị công tử cho ta, sao giờ chưa giới thiệu vậy hả? Tĩnh Ngọc chống nạnh hỏi.
- Muốn ta giới thiệu ai uội? Doãn Chính hơi hơi bay mũi dấm rồi.
- Ai cũng được, miễn là mỹ nam. Tĩnh Ngọc háo hức đứng đối diện Doãn Chính cười mơ mộng.
- Doãn Chính kéo tay Tĩnh Ngọc làm nhỏ mắt nhắm bằng ngã ngời vào đùi cậu nói: - Ta được không? Ta cũng là mỹ nam, ta cũng có tiền, ta muốn là phu quân của nàng chứ không muốn là đại ca.
- Tĩnh Ngọc hơi bất ngờ nhưng cũng cố hỏi: - Nhưng đại ca quá trắng hoa, muội chịu không nổi.
- Ta sẽ không tới kỹ viện nữa, ta cũng sẽ về Doãn thành đẹp luôn mấy cái kỹ viện đó đi để nàng khỏi lo.
- Nhưng đại ca nói hay vậy mà ai biết có làm được không chứ.
- Ta thề, nếu lúc đó ta có như vậy nàng muốn phạt ta thế nào cũng được, ta sẽ chấp nhận để nàng xử phạt.
- Nói xạo quá đi.
- Ta thề mà.
- Vậy được. Tĩnh Ngọc nhào vào ôm Doãn Chính, cậu cũng vui vẻ ôm lại nhỏ mà có hay nhỏ đang ở bên kia cười lên còn lẩm bẩm “sói sập bầy”

- Coi bộ tốt đẹp rồi nhỉ? Sẽ không cần ở đây 2 3 ngày rồi. Cô nhìn từ cửa sổ nhìn ra.
- Họ tốt thì sao chứ? Chúng ta tốt là được rồi. Lý Triển Phong đi lại bế cô lên xoay người hướng giường tre đi tới.

1 đêm trăng thanh gió mát, 1 ngày đẹp cho các couple.

53. Chương 53: Quay Về Hiên Phong Các!!!

Sáng hôm sau, cô và hấn trưa trật mới đi ra khỏi phòng, vừa nhìn thấy ai cũng có mặt ở đây cô không nhận được trêu chọc:

- Ta tưởng các người hôm nay sẽ dậy trễ, ai ngờ lại sớm tới vậy nha.

Ai ai cũng nhìn nhau đỏ mặt không thôi mà Doãn Chính mặt dày nên xem chuyện này rất bình thường mà trêu lại cô: - Chúng ta còn thua 2 người mà.

- Đó là tất nhiên. Cô rất bình thản mà nói, giỡn sao, trình của hấn mà đòi so với cô.

Doãn Chính chỉ có thể câm nín, nào có ai mặt dày như thế này. Mọi người đều phá lên cười rất vui vẻ, có vẻ không khí đã khác, có màu hồng đầu đó xung quanh nơi này, cây hoa anh đào ở cạnh mộ của Liễu Mẫn Châu cũng đung đưa theo làn gió như reo vui vì sự kiện ai cũng tìm được 1 nửa của đời mình.

- Được rồi, Hiên Nguyên đi chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ quay về Hiên Phong Các trước, ta có 1 số việc cần xử lý trước. Lý Triển Phong lúc này mới lên tiếng nói với đám người đang cười toe toét đó.

Hiên Nguyên nhận lệnh cùng Hiên Dật đi ra ngoài.

- Chồng à, cần làm gì nữa sao? Cô tiến lại ngồi cạnh hấn hỏi.

- Cũng không có gì quan trọng, chỉ là ta muốn xử lý những công việc còn tồn lại khi ta rời khỏi thôi. Hấn vuốt lọn tóc rơi ra của cô mỉm cười nói.

Cô chỉ “à” như biết rồi rồi không nói nữa.

Sau đó, cũng như hôm qua bọn họ lại men theo đường mòn mà ra khỏi Tiên Sơn, trước khi đi cô có đến chào Liễu Mẫn Châu rồi hứa khi báo xong thù sẽ quay lại nói với người rồi đi.

Chiếc xe ngựa tiếp tục rong ruổi trên đường đi mấy ngày trời. Khi về đến Hiên Phong Các đã là 5 ngày sau, Lý Triển Phong sau khi bế cô về phòng vì đi xe ngựa làm cô xuống sức quá nhanh, quá mệt đến không đi nổi nên hấn đành bế cô đi, cơ mà thật ra hấn cũng rất thích làm vậy để cho những ai tơ tưởng đến cô đều phải biết điều mà rút cho xa, nhất là 2 huynh đệ Vũ gia kia, nhắc tới bọn họ là mùi chua của hấn lại nổi lên rồi.

Sau khi lo cho cô xong xuôi, hấn mới đến thư phòng của mình. Vừa bước vào những người có mặt ở đó đều đứng dậy cúi chào hấn: - Chủ thượng!

Hấn chỉ gật đầu tượng trưng rồi ngồi vào ghế của mình hỏi: - Thế nào rồi? Chuyện ta giao các người đã làm xong chưa?

- Bẩm chủ thượng, nhờ có những tin đồn gần đây nên việc làm ăn của chúng ta đang quay về như trước đây. Hiên Minh cung kính nói.

- Giấy yêu cầu cũng có nhiều hơn, chúng ta sẽ không lo bị thiếu hụt nguồn vốn nữa. Hiên Triết nói.

- Tạm thời ta sẽ nghỉ lại khoảng 3 ngày cho Sảnh Nhi hồi phục sức khỏe sau đó sẽ đến Đại hội võ lâm, thời gian đang gần kề rồi, lúc đó Hiên Minh, Hiên Tước ở lại chờ tin của ta, vì ta nghĩ chắc chắn Đại hội lần này không đơn giản như vậy, ta cũng phải chuẩn bị đường rút cho tất cả, ta sẽ đem theo Hiên Triết, Hiên Nguyên, Hiên Dật và vài người nữa thôi, còn lại ở đây chờ lệnh của ta. Hiên Đình, người hãy đem theo 1 đội sát thủ tinh nhuệ đến Liễu Y môn giúp đỡ cho Uyển Chi vì ta nghĩ Sảnh Nhi sẽ cần Uyển Chi làm cái gì đó. Lý Triển Phong lạnh nhạt phân phó mệnh lệnh cho từng người.

Tất cả đều cúi đầu nhận lệnh, riêng Hiên Đình đầu thì cúi nhưng trong óc thì đang nhớ đến hôm uống trà ở Liễu Y môn. Lý Triển Phong đương nhiên thấy nên cũng chỉ nhếch môi rồi nhấp 1 ngụm trà.

- - - - -

Sáng hôm sau, cô tỉnh dậy với cơ thể đau nhức, nhìn qua thì không thấy chồng yêu đâu. cô đành lết cái thân nhức nhối đó đi tìm hấn.

Hấn ở trong thư phòng ký 1 số giấy tờ thì nghe tiếng cô từ xa, liền bỏ tất cả xuống đi ra gặp cô.

- Nàng dậy rồi sao? Còn mệt thì nên nghỉ thêm 1 chút nữa. Hấn đi đến đỡ cô.

Cô vì quá mệt nên dựa cả vào người hấn luôn, mệt nhọc nói: - Ta dậy không thấy chồng nên đi tìm đó, chồng đang làm gì đó?

- Ta đang ký 1 số giấy thôi, sẽ xong ngay thôi. Hấn dìu cô vào trong rồi nói.

- Vậy ta ngồi đây chờ, chồng nhanh đi còn chơi với ta.

Cô ngồi xuống ghế chờ hấn. Hấn chỉ “ừ” rồi quay về chỗ cũ giải quyết tiếp công việc.

Thời gian cứ trôi đi, cô cứ nhìn chăm chăm vào hấn rồi thiếp đi lúc nào không hay.

“Tích tắc. . . . Tích tắc. . . .”

Khi xong xuôi công việc, hấn đang cảm thấy lạ sao hôm nay cô lại im lặng hơn ngày thường, khi ngược lên nhìn hấn thấy cô đang dựa vào ghế nhắm mắt ngủ, đôi môi lại mỉm cười thế kia làm tim hấn đập nhanh không thôi.

Hấn mỉm cười đi đến bế cô lên đi về phòng. Hấn cứ bế cô đi dọc qua hành lang như vậy, người ở Hiên Phong Các thấy cảnh đó cũng rất thức thời nhường đường cho họ đi, sau lại là những lời bàn tán về họ, tuy những người ở đây thấy cảnh họ thân mật không ít nhưng nhìn thấy chủ thượng của họ ôn nhu với phu nhân như vậy cũng thấy lạ lắm với hình tượng ác quỷ mà giang hồ đồn chứ.

Ngủ cho thật đã, cô (lại) dậy thì thấy hấn đang nhắm mắt nằm bên cạnh cô. Hấn liền mở mắt ra thì thấy cô đang nhìn chăm chăm vào hấn.

- Sao nàng không ngủ tiếp đi, lần sau nếu mệt đến vậy thì không cần phải đi tìm ta đâu, chỉ cần nói với người hầu là được rồi, họ sẽ thông báo cho ta. Hấn vuốt lọn tóc rối của cô rồi nói.

- Đạo này ta bị làm sao ấy chồng à, khó chịu trong người quá. Cô nhích vào nằm trọn trong ngực hấn, mệt nhọc nói.

- Ta kêu đại phu. Hấn lập tức ngồi dậy chuẩn bị truyền lệnh ra ngoài thì bị cô níu lại kéo hấn nằm xuống.

- Không sao, chắc là do đi đường mệt quá nên vậy thôi.

- Ừ. Hấn nói rồi ôm cô lại ngủ tiếp.

Tối đó, cô nhận lúc hấn đi tắm liền kêu Ly bắt mạch cho cô.

- Ly, ta thế nào rồi? Cô lo sợ hỏi: - Có phải bệnh ta lại gặp vấn đề gì nữa không?

Ly trầm ngâm hồi lâu thì mắt sáng lên liền buông tay cô ra nói: - Bệnh của chị lần trước đã xong rồi, chỉ còn. . . Ly vờ bế tắc.

- Chỉ còn gì? Cô tái mặt đi.

- Chỉ là trong bụng của tỷ giờ đang có 1 bào thai. Ly nói rồi cười toe toét, họ có cháu rồi.

Sững sờ, kinh ngạc, vui mừng, bế tắc là những biểu hiện của cô lúc này.

- Ta thật sự có con sao? Cô sờ sờ bụng của mình.

- Thật, em không lừa chị. Ly bắt đắc dĩ cười nói.

- Chúc mừng chị. Dính ở bên cạnh này giờ cũng vui vẻ không thôi.

Cô không nói gì chỉ cười ngây ngốc như 1 đứa bé thỏa mãn khi có đồ chơi mà mình ưng ý trong tay.

- Khoan đã, nếu vậy thì việc trả thù thì thế nào? Dính nói.

- Vẫn sẽ tiếp tục, chị sẽ bảo vệ cục cưng của chị và Phong cho thật tốt. Cô sau khi trầm ngâm mới nói.
- Chị cứ yên tâm, tụi em sẽ cố hết sức bảo vệ chị, không cho bọn họ làm chị và cháu của em bị thương đâu. Ly nói giọng đầy kiên định, như có chết cũng đồng ý.
- Cô nhìn 2 người em kết nghĩa của mình mà xúc động không thôi.
- Cảm ơn các em. Cô nói rồi đi tới ôm trọn cả 2.

54. Chương 54: Tiến Tới Đại Hội Võ Lâm!!!

Sáng hôm sau, cô và hắc ngỗng cùng vào bàn ăn.

- Chủ thượng, phu nhân, ngày mai chúng ta sẽ xuất phát sao? Hiên Triết hỏi khi họ ngồi vào bàn.
- Ủ. Không còn sớm nữa rồi! Lý Triển Phong sau khi đưa thức ăn cho cô mới nói.

Cô nhìn bát cháo mà muốn nôn ra, đành với lấy ly trà ở bên cạnh uống vô. Mà hắc đương nhiên nhìn thấy nên nhìn cô lo lắng hỏi: - Nàng sao vậy? Không khỏe ở đâu sao?

- Không có. Ta có sao sao? Cô chối.
- Đừng có giấu, nàng không bao giờ uống nước trước khi ăn. Hắc đầy kiên nghị nhìn cô.
- Cô nín thin nhìn hắc, nghe hắc nói thì cũng nhớ ra hình như đúng là vậy: - Chỉ là thấy không khỏe thôi mà. Cô nói rồi nhìn sang chỗ khác.
- Lại không khỏe sao? Hiên Triết, gọi đại phu. Hắc nhìn cô đầy nghi hoặc rồi quay qua nói với Hiên Triết.
- Không cần. Hiên Triết chuẩn bị đi thì bị cô ngăn lại.
- Sao bắt mạch nàng lại không cho, phải xem bệnh tình của nàng thế nào chứ, lỡ xảy ra chuyện gì nữa thì sao? Hắc tức giận nên giọng nói cũng cao lên vài phần, không thấy những người ở đây run sợ rồi sao?
- Quả là có bị gì thật. Cô nhấp ngụm trà nói như đó là điều hiển nhiên.
- Thế nào? Bệnh cũ của nàng tái phát rồi sao? Hay là xảy ra ở chỗ khác. Hắc tái mặt nắm chặt 2 vai của cô hỏi lo lắng.
- Thật ra là ở chỗ khác, không phải ở chỗ đó nữa. Cô làm vẻ khó xử trên hắc.
- Ở chỗ nào, ta xem xem. Hắc nhìn tới nhìn lui khắp người cô, cứ quay trước quay sau như thể làm cô chóng cả mặt cô bèn kéo cánh tay hắc áp vào bụng mình cười nói:
- Thật ra là ở đây xảy ra chuyện này.

Hắc ú ớ nhìn vào cái bụng hỏi: - Hài tử sao?

Cô mỉm cười gạt mạnh cái đầu. Mọi người ngay cả Lý Triển Phong chết đứng tại chỗ nhìn cô, kinh hỉ không thôi.

Hắc ngồi xuống cạnh cô, sờ vào cái bụng xẹp lép đó, bỗng lại nở nụ cười rồi lại tắt nụ cười, cứ như vậy nhiều lần. Hắc bị điên sao? là tiếng lòng của tất cả mọi người tại đây.

- Hiên Tước, người đi chuẩn bị đồ bỏ cho phu nhân, phu nhân cần tắm bồn. Hiên Nguyên, Hiên Dật đi xử lý những thứ vướng chân đi, ta sợ nàng ấy sẽ không cẩn thận mà bị thương. Hắc sau khi biểu cảm liền lên tiếng phân phó tùm lum.

Sau lại quay qua cô nói tiếp:

- Bắt đầu từ hôm nay nàng đi đâu cũng phải có ta đi theo, nàng chỉ cần ngồi 1 chỗ chờ ăn chờ uống là được rồi.
- Vậy quần áo ta cũng phải ngồi 1 chỗ thay sao. không tắm rửa gì sao? Cô khước môi giật giật hỏi hắc.
- Ủ.

- Vậy nếu đi làm việc đại sự của 1 con người thì ta. . . lời còn chưa nói hết hần đã chen vào nói: - Ta bế nàng đi.

- Cầm nín, không gian lặng ngắt như tờ là lúc này đây.

- Ta còn phải tham gia Đại hội võ lâm.

- Không cần, ta báo thù cho nàng. Hần kiên định nói.

Cô định nói thì Ly đã xen vào: - Tỷ phu, tỷ tỷ sẽ không đồng ý, huynh phải hiểu chứ, sao huynh không hỏi ta xem nên thế nào mới tốt, ta là người đã bắt mạch cho tỷ tỷ ấy.

- Thế nào? Hần hỏi liền.

- Chỉ mới 1 tháng rưỡi nên nếu có sử dụng võ công cũng không sao. Hơn nữa còn có chúng ta cạnh tỷ tỷ mà, nếu tỷ phu lo vậy thì tới khi đó hãy dính lấy tỷ tỷ như keo ấy. Ly rất biết điều mà nghiêng về phía cô.

- Nếu. . ta trối nàng bên cạnh thì có sao không? Để nàng khỏi chạy lung tung, ta sợ nàng sẽ xảy ra chuyện.

- Chồng là biến thái sao? Cô không nhịn được thốt lên.

Mọi người phá lên cười rất vui vẻ. Ngày hôm đó, cả Hiên Phong Các reo vui vì tin phu nhân có thai. Cả gió lẫn cây hoa anh đào đều đông đưa quanh đó như đang chúc mừng họ.

Ngày hôm sau, bọn họ tiếp tục đi xe ngựa lên đường tiến đến Đại hội võ lâm. Nhưng tức cười nhất là Lý Triển Phong lại dậy từ sáng sớm lấy đèn lồng thui chui vào xe ngựa chuẩn bị. Khi cô bước vào xe ngựa thì đơ ngay 1 chỗ vì khung cảnh trước mắt, là thế này: ngay chỗ cô và hần ngồi thì có 1 đồng ghế nệm, 2 bên thì có 1 đồng đồ ăn bổ dưỡng, trái cây nữa chứ, chiếm hết cả chỗ ngồi của bọn người kia, không thấy mặt ai cũng đen thui rồi sao. Thì ra chồng cô là 1 đứa trẻ, nhưng cô rất là hưởng thụ nha, chồng yêu thế là tốt.

Thế là hôm đó chỉ có chủ thượng và phu nhân ngồi xe ngựa, Hiên Triết và Ngọc Đàm ngồi chung 1 con ngựa, Tĩnh Ngọc và Doãn Chính cũng chung 1 con, chỉ có Hiên Nguyên và Hiên Dật tiếc nuôi phải đánh xe cho họ trong khi 2 vợ yêu của họ thì bay ở đằng sau, khóc mà không ra hạt nào.

55. Chương 55: Đại Hội Võ Lâm!!! (1)

1 chiếc xe ngựa, 4 5 con ngựa rong ruổi trên đường tới 4 ngày mới tới được Thiên Tự Nhất. . nơi diễn ra Đại hội võ lâm. Thật ra là chỉ cần 2 ngày là tới nơi rồi nhưng cô lại đang mang thai mà Lý Triển Phong thì suốt ngày sợ này sợ nọ nên hần lệnh ọi người phải đi tà tà thôi để cho cô đỡ mệt, khỏi phải ghen.

Đi tới ngày thứ 3, trong xe ngựa.

- Dẫn thành là xó nào vậy chồng? Cô đang ngồi trong xe ngựa nhâm nhi quýt mà hần lột vỏ cho cô ăn hỏi.

- Thì là Dẫn thành thôi, tổng đà Thiên Tự Nhất nằm ở đó. Hần vừa lột quýt vừa nói.

- À. . . ở đó có gì chơi không? Cô mắt sáng lên nhìn sang chỗ khác hỏi hần.

- Đừng nghĩ tới việc chơi đùa ta, nàng giờ không phải là 1 thân 1 mình đâu, là 2 mạng người đó, lỡ nàng có việc gì thì ảnh hưởng đến nàng thì sao, cũng có thể ảnh hưởng đến hài tử nữa. Hần ngừng lột quýt nhìn cô với ánh mắt kiên định đủ để uy hiếp người.

Cô không nói gì nữa, muốn khóc mà nước mắt chảy không ra, nhìn xuống cái bụng dẹp như con tép của mình cô bực không thôi, thì ra có em bé mất tự do như vậy, biết vậy từ từ có con, chơi cho sung sướng đã, mà hần cũng tài thật một phát có em bé, cô dù không muốn cũng phải chấp nhận thôi. Aiz. . Aiz. .

Ngày thứ 4, Dẫn thành.

Vì bọn người Hiên Triết, Doãn Chính đi ngựa nên ai cũng nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa ở giữa hết vì họ biết đó là xe ngựa của chủ thượng của Hiên Phong Các. Ai cũng xì xào bàn tán về họ nhưng cũng rất biết điều nhường đường cho họ đi. Người thì nói là họ vừa từ phương nam trở lại đây đây, nghe nói xuống đó chữa bệnh rồi giúp dân bị nạn ở đó, rất được lòng người dân. Người thì nói cô biết y thuật, lần trước 1

mình cô cũng cứu được những người ở Hiên Phong Các đang bờ vực của cái chết. . v. . v. . Aiz. . bởi mới nói thêm mắm nêm chút muối là ra 1 nồi canh, quăng vài quả lựu đạn là ra 1 câu chuyện. . .

- Cha, Hiên Phong Các tới rồi. Vũ Hạo Nghi xông xông chạy vào sảnh chính của Thiên Tự Nhất nơi mà Vũ Vinh đang chào đón những vị anh hùng của võ lâm tới nơi này tham dự Đại hội.

Vũ Vinh đang nói chuyện thì quay qua nhìn con trai mình. Sau đó cáo lỗi với mọi người rồi đi ra cửa trước chờ tiếp đón.

- Tuyệt nhi đâu rồi? Vũ Vinh vừa đi ra vừa hỏi.

- Không biết, sáng giờ con không thấy. Vũ Hạo Nghi nói mà lòng thì mong anh đừng đến, hẳn không thích đại ca gặp lại cô, từ khi biết đại ca gặp cô trước hẳn rất tệ, không muốn nói chuyện với đại ca chút nào.

Vũ Vinh không nói nữa đi ra cổng chính. 2 người vừa tới cũng là lúc chiếc xe ngựa đó dừng lại. Trong mắt Vũ Vinh hiện giờ là kinh ngạc muốn rớt cả tròng mắt, hẳn quá bất ngờ vì Lý Triển Phong sau khi được Hiên Triết vén chiếc rèm thì leo xuống ngựa, xong lại quay qua đỡ lấy bàn tay trắng xinh của 1 cô gái xuống, động tác rất nhẹ nhàng như đang nâng niu 1 viên ngọc quý, mà cô gái này cũng làm cho Vũ Vinh kinh ngạc không thôi, rất xinh đẹp, nhìn thế nào cũng rất xứng đôi với Lý Triển Phong. Hẳn không ngờ 1 người như Lý Triển Phong lại biết yêu quý 1 con người đến thế. Nhớ đến lần đầu gặp mặt hẳn đã run sợ. . phải, là run sợ.

Khi họ bước tới chỗ Vũ Vinh đang ngờ ngác thì Vũ Hạo Nghi hắng giọng nhắc nhở cha mình, Vũ Vinh hoàn hồn, nở 1 nụ cười giả tạo cười nói:

- Thật thất lễ quá, nhìn thấy chủ thượng Hiên Phong Các khi không còn chiếc mặt nạ rất tiêu sái anh tuấn làm ta đây phải ngẩn người. Xong lại liếc nhìn sang cô cười nói: - Cũng không quên vị phu nhân rất đẹp này nữa.

Mà cái hành động đó thì lọt vào mắt mọi người, nhìn thì giống như là liếc mắt đưa tình hơn. Lý Triển Phong mặt đen thui. . xung quanh bay mùi chua là hiểu rồi. Đột nhiên cô ngã vào người Lý Triển Phong hơi thở yếu ớt nói:

- Chồng à, về phòng nghỉ đi, người này nhìn thiếp thế này làm thiếp cảm thấy sợ quá, ánh nhìn đó như của lang sói chuẩn bị nuốt con cừu ấy, thiếp sợ.

Gì? Đám người Hiên Triết thì trở mắt nhìn, ngay cả mình chủ võ lâm cũng dám làm trò, cái con người này có gì là không dám làm nữa vậy trời. Còn những người không quen thì xì xào gì đó về Vũ Vinh làm cho Vũ Vinh quê không đỡ được, Vũ Hạo Nghi thì chỉ có thể giật giật khóe môi chứ sao, không thể chịu được cô. Từ 1 cái đình gần đó, Vũ Hạo Tuyết nhìn thấy chỉ có thể bật cười bất đắc dĩ.

Lý Triển Phong nở 1 nụ cười hút mật nói: - Ừ, ta đưa nàng về phòng. Nói rồi nhìn lên Vũ Vinh nói: - Phòng của chúng tôi đã có rồi chứ nhỉ?

- À. . . đó là tất nhiên. Mời! Vũ Vinh khôi phục nụ cười giả tạo làm tư thế mời và nói.

Xong hẳn nhắc bóng cô lên khi nhìn thấy Vũ Hạo Tuyết ở phía kia rồi nói với cô:

- Nàng đang mang thai, không nên đi nhiều, ta bế nàng đi sẽ tốt hơn.

Cô chỉ “ừ” rồi thôi vì cô biết chồng cô đang giả tính trẻ con ghen bóng ghen gió, và cũng vì cô biết Vũ Hạo Tuyết cũng ở gần đây. Làm vậy cũng tốt, cô biết Vũ Hạo Tuyết thích cô nhưng đáng tiếc cô chỉ xem hẳn như 1 người bạn, 1 người cùng cảnh ngộ mà thôi.

Mọi người kinh ngạc “ồ” lớn lên, thì ra phu nhân Hiên Phong Các đang có thai, 1 tin tức lớn nên ai nấy cũng đi chuyên miệng qua lại cho nhau nghe. . thế là ngày hôm sau tin đồn phu nhân Hiên Phong Các có thai được truyền đi rộng rãi.

Vũ Hạo Nghi nghe xong thì cây quạt trên tay nát vụn, ánh mắt sắc lạnh nhìn chằm chằm về phía lưng của Lý Triển Phong đang bế cô đi vào. Vũ Hạo Tuyết võ công cũng được xếp vào hàng cao thủ nên tai cũng thính nên lời của Lý Triển Phong nói hẳn đều nghe, đôi mắt rừ xuống, nét buồn không giấu được trên khuôn mặt mỹ nam, có lẽ vì hẳn đã đến muộn, khó trách được, giờ thì hẳn chỉ có thể âm thầm chúc phúc cho cô.

56. Chương 56: Đại Hội Võ Lâm!!! (2)

Khi ở phòng mà Vũ Vinh chuẩn bị cho cô và hấn, những người khác thì đi ra ngoài nhìn xung quanh chỉ có cô và hấn là nhàn nhạ nằm trên trên giường nhíp chân hát hò mà thôi.

Xong Hiên Triết và Ngọc Đàm gõ cửa đi vào, hấn mới ậm ừ ngồi dậy hỏi có chuyện gì.

- Chủ thượng, như người dự đoán, xung quanh cách đây 4 dặm đều có người mai phục. Hiên Triết chấp tay cung kính nói, xem chuyện mà Hiên Triết thấy lúc này là không khí.

Hấn nhìn sang cô vẫn đang nhíp chân ở trên giường như đang vô tâm rồi quay lại nhìn về Hiên Triết ra lệnh:

- Thông báo cho Hiên Minh và Hiên Tước đi, họ sẽ biết cách xử lý tình hình.

- Vâng. Hiên Triết cúi đầu nói rồi ra hiệu cho Ngọc Đàm ra ngoài nhưng Ngọc Đàm lại không quan tâm nói với cô: - Tỷ Tỷ, tối nay có đại tiệc do mình chủ võ lâm mở ra đãi các anh hùng trong thiên hạ, tỷ tỷ có muốn tham gia không? Nghe nói sẽ có phu nhân của mình chủ nữa, tỷ tỷ chưa thấy khuôn mặt vị phu nhân đó mà.

Cô vừa nghe ngồi phắt dậy nhìn Ngọc Đàm nói: - Sao lại không? Phải đi để tạo quan hệ tốt chứ. Rồi cô nhìn sang hấn dò hỏi: - Ta đi có được không chồng yêu?

Cô lại giở trò với hấn, Hiên Triết với Ngọc Đàm nghe chữ “chồng yêu” thì lấy cái móng chân cũng biết hấn sẽ trả lời như thế nào rồi.

- Tất nhiên là được, ta sẽ đi với nàng. Hấn cười toe toét nói.

Đó. . . y chang, Hiên Triết với Ngọc Đàm chỉ có thể chuồn lẹ kiểm chỗ nào đó cười cho hả dạ thôi.

Tối đó, tại tổng đà Thiên Tự Nhất. Trong đại sảnh, không khí náo nhiệt bởi những vị anh hùng đăng kí dự thi đang cạnh nhau chén rượu, cười nói rất vui vẻ.

- Sao ta không thấy Hiên Phong Các đâu hết vậy? Vũ Vinh nói nhỏ với Vũ Hạo Nghi.

- Con nghe nói Lý Triển Phong đã đồng ý đến nơi này rồi, có lẽ Sảnh Nhi có chuyện gì đó. Vũ Hạo Nghi nói giọng hoang mang xong lại nghe tiếng xôn xao ngoài kia thì 2 cha con nhìn ra ngoài nơi ồn ào đó.

Lý Triển Phong đang ôm eo cô đi vào đại sảnh nơi đang diễn ra đại tiệc này.

Vũ Vinh cười giả tạo đi đến nói: - Ta cứ tưởng 2 vị sẽ không tham dự buổi tiệc này, thật ngại quá.

- Không sao, do nàng ấy sức khỏe còn yếu nên chúng ta mới ra trễ. Lý Triển Phong mặt như tảng băng không biểu cảm nói.

- À, vậy xin mời. 2 người là khách quý thì ngồi cùng bàn với chúng ta nhé. Vũ Vinh lại cười làm động tác mời nói.

Hấn chỉ gạt đầu rồi ôm eo cô đi tiếp về phía trước. Ngồi vào bàn dành cho khách quý dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người. Vũ Hạo Tuyết cũng có mặt này giờ chỉ nhìn chăm chăm vào cô.

Khi cô vừa ngồi xuống đưa mắt lên nhìn Vũ Hạo Tuyết thì hấn chỉ mỉm cười chào cho có lệ. Cô cũng gạt đầu lại rồi thôi. Xong phạm vi tầm mắt mở rộng cô nhìn thấy 1 người phụ nữ cũng đã qua tứ tuần mà vẫn giữ được nét đẹp thời xuân tươi thì cô biết người này là ai rồi, nhưng cái cô bắt ngờ là khuôn mặt của bà ta rất giống 1 người, làm cho cô nghĩ nếu Tâm ở đây không biết nó có nổi điên lên cho bà ta 1 phát súng không nhỉ. Người phụ nữ này cũng đang nhìn cô, khi thấy cô chỉ cười gượng rồi quay qua nói chuyện với Vũ Vinh.

- Nghe nói nàng đang mang thai nên ta đã dặn phòng bếp chuẩn bị cháo tổ yến cho nàng, nàng ăn đi. Chuyện lần trước là ta suy nghĩ nông cạn, mong nàng bỏ qua nhé. Vũ Hạo Nghi thấy hết cảnh đó vào mắt nên cố ý nói lớn làm phân tán suy nghĩ của họ.

Lý Triển Phong nhìn chăm chăm vào tô cháo tổ yến đó mà mùi chua bay bay. Hấn đưa tay ngang qua cô nhận lấy tô cháo tổ yến đó rồi ngọt ngào nói: - Nó còn nóng, ta giúp nàng.

Tay của Vũ Hạo Nghi lơ giữa không trung, cô không biết nói gì hơn vì cái màn này đành ngậm ngùi há miệng nuốt cháo mà hấn dứt cho cô. Đám người Hiên Triết, Doãn Chính cúi đầu cười lên. Còn mọi người có mặt ở đây thì càng bất ngờ không thôi, thì ra cậu út của Thiên Tự Nhất lại có ý với phu nhân còn chủ thượng Hiên Phong Các thì rất là yêu chiều phu nhân của mình thì phải.

- Vị phu nhân này, người đã bao nhiêu tuổi rồi? Ta thấy người rất đẹp đó, người có tầm 37 không? Cô sau khi ăn xong cháo nghĩ đã đến lúc để chọc phá nên quay qua hỏi Tạ Huệ Mẫn.

- Ta đã qua tứ tuần rồi, phu nhân nói ta xinh đẹp thật làm ta ngại với phu nhân quá, người còn xinh đẹp hơn ta mà. Tạ Huệ Mẫn uyển chuyển đặt đôi đũa xuống, chấm chấm khóe miệng, giọng nói thoát tục làm sao, nhưng ít có ai để ý khi nghe thấy 37 thì đôi tay cầm đũa ngập ngừng đôi chút.

- Đó là đương nhiên rồi, Phong suốt ngày cũng khen ta đẹp nên ta biết rõ hơn ai hết nha. Hơn nữa, ta mới chỉ có 23 tuổi thôi làm sao so với người đã qua tứ tuần được. Cô nhìn thấy động tác đó nên nói móc vào.

Người thông minh cũng biết là cô đang cố ý gây chuyện, Tạ Huệ Mẫn kinh ngạc đôi chút rồi khôi phục vẻ mặt ban đầu nói: - Đó là tất nhiên rồi, để phu nhân chê cười.

Giấu kỹ vậy sao? Cô nói tiếp: - Aiz. . phu nhân cũng đừng hiểu lầm ý ta nhé, ta nói thế có nghĩa là ta đang cảm ơn mình còn trẻ, lỡ như khi ta già bằng tuổi với phu nhân hiện tại ta sẽ không còn giữ được vẻ đẹp này nữa.

- À. . phu nhân cũng khiêm tốn quá rồi đó. Tạ Huệ Mẫn mặt càng méo hơn.

Cô cười thâm trong lòng, cá cắn câu.

Vũ Hạo Tuyết từ nãy đến giờ không nói gì mới mở miệng nói: - Nàng gặp Lý Triển Phong lúc nào thế? Có phải khi lúc chúng ta chia tay nhau ở phía đông không?

Mọi người nín thin khi nghe câu nói đó. Lý Triển Phong nhìn Vũ Hạo Tuyết bằng ánh mắt giết người. Cô rất nhanh nhận ra vấn đề liền nói:

- Thật ra là khi chúng ta chia tay nhau thì ta đi ngao du sơn thủy sau đó 1 năm mới gặp được Phong, vừa gặp là yêu, bây giờ ta đã hiểu câu nói của người khi đó đó bằng hữu à. Cô cố nhấn mạnh chữ " bằng hữu" ọi người và Vũ Hạo Tuyết nghe.

- Phải, chúc mừng Lý huynh nhé, nhưng huynh cũng phải cẩn thận nàng ấy đấy, không biết nàng ấy sẽ giở trò lúc nào đâu. Vũ Hạo Tuyết dơ ra đôi chút rồi mới nhìn qua Lý Triển Phong nói, ánh mắt buồn của kẻ thất tình nhưng trong tâm tràn đầy sự chúc phúc cho họ.

Lý Triển Phong đương nhiên thấy rõ nên chỉ gạt đầu nở nụ cười hút ong bướm nói: - Đó là tất nhiên, ta cũng là vừa gặp đã yêu, cảm ơn.

Không gian trở nên tốt đẹp hơn, lúc đó không ai nói gì nữa, chỉ chúc nhau lý rượu cho không khí vui vẻ hơn. Vũ Vinh và Tạ Huệ Mẫn nhìn nhau khó hiểu, còn Vũ Hạo Nghi thì nắm chặt tay thành quyền dưới bàn mà mặt thì vẫn tươi cười để che giấu nội tâm. Còn Lý Triển Phong và Vũ Hạo Tuyết thẳng cáp trở thành bằng hữu chúc rượu cho nhau. Cô thì vì lý do đang mang thai nên chỉ ngồi nhâm nhi chầm nhò cho đỡ buồn thôi.

Tối đó, khi về phòng.

- Vũ Hạo Tuyết không phải là con của Vũ Vinh và Tạ Huệ Mẫn có phải không? Lý Triển Phong sau khi lo cho cô xong rồi nằm xuống giường nhìn cô hỏi.

Cô cự mình ôm hấn lại nói: - Chồng biết rồi? Phải, hấn là con của sư phụ và Duẫn Khiếu.

- Đại phương trượng của Thiếu lâm? Hấn kinh ngạc hỏi rõ.

- Ừ.

- Thiếu lâm chưa tới Đại hội.

- Sẽ tới, ta đã cho Uyển Chi làm việc đó rồi, theo tin nhận được chừng ngày mai là họ sẽ tới, có cả Đại phương trượng sẽ tới nữa.

- Ủ. Hắn không nói gì nữa rồi ôm cô vào lòng mà suy nghĩ, quả nhiên hắn không đoán sai, cô nhất định sẽ làm gì đó chứ không ngồi im, nhưng mà vậy cũng tốt, nếu không cho cô làm gì chỉ sợ cô sẽ mớ meo ra thôi.

1 đêm trăng thanh gió mát, ngoài kia thì bao kế hoạch được tính toán, nhưng chỉ có cô và hắn nhàn nhã ngủ thoải mái, xem việc đó không liên quan đến mình.

- - - - -

1 góc tối trong sân của Thiên Tự Nhất.

- Môn chủ, lúc này người có sao không? 1 cô gái thân mặc đồ đen cúi đầu e ngại hỏi.

- Hừ. Lần trước người nói nàng ta có quen biết với hoàng thượng và hoàng hậu sao? . 1 người trong góc tối nói.

- Vâng, thấy có vẻ rất thân mật, sau khi điều tra thì biết hoàng thượng là huynh đệ kết nghĩa với chủ thượng Hiên Phong Các ạ.

- Hừm. . cho thuộc hạ vào cung bắt hoàng hậu và thái tử cho ta. Ta sẽ dùng nó vào dịp Đại hội võ lâm để dụ con ả miệng còn hôi sữa kia ra.

- Vâng. Nói xong, cô gái đó xoay người phi thân rời đi.

- Hừ, ta sẽ cho người biết thế nào là trả giá, Lăng Sảnh Nhi. Người trong góc tối đó nói rồi đi ra ngoài. Đó chính là Tạ Huệ Mẫn, phu nhân của Vũ Vinh, môn chủ của Thiên Tự Nhất.

57. Chương 57: Đại Hội Võ Lâm!!! (3)

Ngày hôm sau, mặt trời đã lên quá đỉnh đầu mà cô và hắn vẫn chưa ra khỏi phòng làm cho bọn Hiên Triết ở ngoài cửa lo sợ không yên, đây là nhà của địch chứ không phải nhà của họ mà sao họ lại xem như con ruồi bay qua thế nhỉ, lỡ có gì xảy ra thì sao chứ.

Hiên Triết cứ đi qua đi lại trước căn phòng, lấy hết dũng khí chuẩn bị gõ cửa kêu 2 người đó dậy thì cửa phòng bật mở. Lý Triển Phong đang ôm eo cô nhàn nhã đi ra ngoài.

- Chủ thượng, Thiếu lâm đã đến rồi ạ. ! Hiên Triết cúi đầu nói mà lòng thì mắng 2 người “ngủ cho đã, giờ mới mở ra, sao không ngủ nữa cho thành heo luôn đi”, nhưng đó chỉ là ý nghĩ, không dám nói ra. Mà cái câu đó sao hắn và cô lại không nhìn thấy được chứ, đúng là ngu như bò mà, coi bộ Hiên Triết sắp được “thăng cấp” làm nô dịch rồi đây . . Aiz. . Aiz. . .

- Như nàng nói, quả thật họ đã đến. Hắn cúi xuống nhìn vào cô nói.

- Ta mà. Cô tự tin ngẩng cao đầu bước đi.

Thế là 2 con người mặt dày đó lại ôm eo nhau đi dạo quanh Duẫn thành chơi đùa, trong khi Đại hội võ lâm là vào 1 tuần nữa mà chẳng có lo lắng gì hết. Hiên Triết chỉ có thể lắc đầu thở dài, nhưng mà được Ngọc Đàm đi tới khoác tay dẫn đi dạo thì hí hửng không thôi. . chàng ta đâu biết rằng có 1 số kiếp nô dịch đang chờ chàng ta bởi 2 con người độc ác mặt dày đó.

- - - - -

Cô và hắn dắt nhau đi dạo quanh Duẫn thành thì lại gặp Vũ Hạo Tuyết. Vũ Hạo Tuyết đi đến mỉm cười hỏi: - 2 người đi dạo sao?

- Ủ. Tuyết ca có muốn đi cùng chúng ta không? Chúng ta mới đến đây không biết có nơi nào đẹp nữa. Cô mỉm cười hỏi. Dùng chữ “Tuyết ca” là muốn xác định quan hệ của cô và Vũ Hạo Tuyết rồi.

Vũ Hạo Tuyết dơ ra chút nhưng cũng nhanh chóng mỉm cười đáp lại: - Ở đây nên đi du hồ thì hơn, xung quanh có những ngọn núi rất đẹp. Để đại ca đưa muội đi.

Cô cười còn hơn hở hơn nữa. Vì cô được làm huynh muội với người mà cô kính trọng. Lý Triễn Phong không nói gì chỉ mừng trong lòng vì đẹp bất được 1 tình địch thôi, cơ mà có thì cô đã là của hắn rồi, đúng là bình dấm di động, ở đâu cũng có thể phát mùi.

Thế là hôm đó có 2 vị mỹ nam và 1 vị mỹ nữ đi du hồ ngắm phong cảnh, phong cảnh đẹp tựa Tiên Sơn, người cũng đẹp không kém. . thật là lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh rồi.

- Phong à, Tuyết ca. . 2 người nhìn kia. . đó là con chim đúng không? Sao giống con cò quá vậy? Cô chỉ tay lên trời kêu họ hỏi.

2 vị mỹ nam nhìn lên trời có con gì bay bay thì lại phá lên cười. Vũ Hạo Tuyết mới nén cười nói: - Đó là con hạc, không phải chim, cũng không phải cò.

Mặt cô tối thui, rụt ngón tay nhìn lên con hạc bay bay đó, chỉ hận không thể dùng ánh mắt giết được nó thôi. 2 vị mỹ nam càng được 1 trận cười ha hả, xem ra quan hệ của họ đã được rút ngắn rồi, rất thân thiết đó nha.

1 ngày đẹp trời, vui vẻ cho những con người đã từng có hiềm khích với nhau trở thành bạn bè.

Khi quay về Thiên Tự Nhất đã là chiều rồi. Cô và hắn cùng với Vũ Hạo Tuyết 3 người cười nói vui vẻ đi vào đại sảnh trước ánh mắt kinh ngạc của đám người Hiên Phong Các và Thiên Tự Nhất cùng với những vị anh hùng của võ lâm.

- Đại ca, các người đi đâu cả ngày nay vậy? Vũ Hạo Nghi bước tới mặt bao công hỏi.

- Chúng ta đi du hồ, Sảnh Nhi đến đây muốn ngắm phong cảnh nên ta đưa muội ấy đi thôi. Vũ Hạo Tuyết mỉm cười nhìn cô nói.

- Phải đó, rất là vui nha. Thì ra ở cái xứ Duẫn thành này cũng có phong cảnh đẹp như vậy, thiếu điều là không có con hạc kia vẫn tốt hơn. Cô vui vẻ nói nhưng khi nhớ tới “con cò, con chim” thì mặt thay đổi nhanh chóng.

Vũ Hạo Tuyết cười hiền xoa xoa tóc cô. Mà cái động tác thân mật đó thì càng làm cho nhiều người há hốc mồm ra hơn nữa, Lý Triễn Phong tuy không thích lắm nhưng nghĩ đến Vũ Hạo Tuyết bây giờ chỉ là đại ca đang quan tâm cho tiểu muội nên cũng im lặng, không nói gì, chỉ quay qua nói gì đó với Hiên Triết. Xong khuôn mặt của Hiên Triết tối đen khi được lời hắn phân phó là có thể hiểu được số kiếp nô dịch của chàng ta đã đến rồi. Aiz. . .

- Sao đi mà không rủ đệ đi với chứ. Buồn thật nha. Doãn Chính xen vào nói đùa làm cho không khí trở nên tốt đẹp chút ít.

- Rủ người đi thì chúng ta làm ăn được gì? Ở lại chơi với Tĩnh Ngọc của người đi. Cô hòa theo nói vào thì được 1 trận cười ha hả của mọi người có mặt ở đây.

Bỗng nhiên có 1 giọng nói vang đến: - Haha. . vị phu nhân này thật là vui tính, ta dù ở Thiếu lâm nhưng nghe danh tiếng của phu nhân làm ta cũng thật tò mò, nay được nhìn thấy là 1 vinh hạnh.

Cô nhìn sang giọng nói đang gần đó thì nhận ra là 1 hoà thượng có 6 chấm đen trên cái đầu trọc lóc, tay cầm 1 cây trượng được mạ vàng, áo khoác cà sa đi tới, tuy dáng vẻ đã khoảng gần 50 nhưng cũng có chút uy nghiêm chứ nhỉ, nhưng hình dáng này làm cô biết rõ người này chính là Duẫn Khiếu, đại phương trượng của Thiếu lâm.

Vũ Hạo Tuyết lần đầu nhìn thấy vị phương trượng này thì có chút bất ngờ vì người này rất giống hắn, làm hắn bất ngờ không thôi. Cũng như Vũ Hạo Tuyết, khi vị phương trượng này nhìn thấy hắn cũng kinh ngạc hoang mang không thôi.

- Vị này chính là Đại phương trượng của Thiếu lâm, Duẫn Khiếu sao? Nghe danh đã lâu, nay mới được gặp mà đại phương trượng lại nói khi gặp tiểu nữ là 1 vinh hạnh làm tiểu nữ thật ngại quá. Cô cười cúi chào lễ phép nói, dù gì cũng là người mà sư phụ yêu mà.

Ấy vậy mà bọn người Hiên Phong Các lại xem cô như sinh vật lạ há hốc mồm vì động tác lễ phép của cô.

- Haha. . vị phu nhân này cũng quá khiêm tốn rồi đấy, nghe nói phu nhân đang mang thai, ta có thể xem mạch được chứ? Duẩn Khiếu cười nói rất vui vẻ.

- Được thôi. Cô kinh ngạc chút ít rồi chìa tay ra cho Duẩn Khiếu xem.

Duẩn Khiếu đưa tay ra xem mạch của cô, tay kia sờ cảm suy đoán xem 1 lúc rồi thả tay ra nói: - Thật bất ngờ khi Lý Triển Phong lại chọn 1 nữ nhân không có chút võ công nào đó, thật là làm cho biết bao nữ nhân trong giang hồ đau khổ rồi, xem ra hẳn chăm sóc phu nhân rất chu đáo nên hài tử rất khoẻ nhỉ.

Mọi người ồ lên vì lời nói của Duẩn Khiếu. Cô cười ha ha vui vẻ nói: - Đại sư à, đó gọi là tiểu nữ đã câu được con rùa vàng.

Lý Triển Phong đi đến ôm eo cô nói: - Vậy nàng là rùa đồng sao?

Mọi người được 1 trận cười vui vẻ hơn nữa. Bỗng nhiên 1 ngọn gió ủa tới, cánh hoa anh đào tung bay vào đại sảnh, nơi mà bọn họ đang đứng. Ai ai cũng kinh ngạc vì biết những cánh hoa anh đào này biểu thị cho ai là nhân vật sắp tới đây.

- Xin chào, ta làm mất không khí của các vị rồi sao? 1 giọng nói vang vọng khắp sảnh đường.

- Các hạ đã đến sao còn không vào? Lại thích chơi trò bí ẩn như vậy, hồi môn chủ của Liễu Y môn. Vũ Vinh sáng giọng nói, toả ra uy nghi của 1 bậc minh chủ.

- Ta không thích vào, người nói thì ta phải vào sao? Giọng nói lại vang vọng lên pha theo chút đùa giỡn.

- Vậy là các hạ không nể mặt minh chủ ta sao? Vũ Vinh càng hắng giọng.

- Người có mặt hay sao mà ta phải nể chứ? Ta đến đây là để ra mắt thôi, hẹn tuần sau gặp lại nhé, môn chủ Độc Cốc. Giọng nói vang vọng rồi lại dần xa, cánh hoa anh đào cũng bay vụt ra ngoài.

Mọi người xôn xao 1 trận vì câu nói đó. Chỉ có cô là còn thời gian làm trò, dựa vào người Lý Triển Phong, hơi thở yếu ớt nói: - Chồng à, ta sợ quá!

- Ta đưa nàng về. Lý Triển Phong nói xong bế cô lên đi về phòng dành cho khách.

Vũ Hạo Tuyết nhìn chăm chăm vào thân ảnh đang biến mất sau ngã rẽ thì thắc mắc không thôi, nàng ấy sao phải làm như vậy chứ? Nàng ấy có mục đích gì?

Mấy ai để ý thấy Tạ Huệ Mẫn khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu, còn Duẩn Khiếu thì nhìn chăm chăm vào Vũ Hạo Tuyết đang nhìn cô và hẳn đi khỏi đại sảnh.

58. Chương 58: Đại Hội Võ Lâm!!! (4)

- Sao lúc này nàng lại ôn chủ của Liễu Y môn xuất hiện? Nếu làm vậy lỡ may bị phát hiện thì kế hoạch của nàng không phải là vô ích rồi sao? Lý Triển Phong sau khi bế cô vào phòng liền hỏi.

- Là vì lão hoà thượng đó bảo ta không có công lực, vì vậy ta phải hợp tác chút chứ. Cô nằm xuống giường uể oải nói, dạo này thường xuyên mệt mỏi quá, làm cô cứ muốn nằm biếng nằm mãi 1 chỗ thôi, aiz. . aiz. . có em bé thật là mệt.

- Nàng đảo lại kinh mạch sao? Hẳn kinh ngạc hỏi.

- Ừ. Nhưng ông ta cũng hợp tác đó chứ, lão hoà thượng đó chắc chắn biết là ta có công lực.

Hắn im lặng suy tính gì đó trong đầu nhưng động tác thì lại khác, đó là nằm xuống hôn có 1 cái rồi ôm nhau ngủ.

Sau đó, vì sự việc môn chủ Liễu Y môn xuất hiện hẹn ngày giao đấu với môn chủ Độc Cốc làm ai ai cũng tò mò môn chủ Độc Cốc là ai trong số những người có mặt hôm đó. Thế là 1 tuần sóng gió với những lời xào xáo của bàn dân thiên hạ.

- - - - -

1 tuần sau. Ngày quan trọng cũng đã tới. Đó chính là ngày Đại hội võ lâm diễn ra.

Tại 1 đấu trường lớn ở ngoài Duẩn thành, những người tham dự thì đi đăng ký, những người xem góp vui thì ngồi ở ghế dành cho khán giả hò hét vang trời, khung cảnh âm ỹ sôi động nhưng cũng thật nồng mùi thuốc súng.

Vũ Vinh đang ngồi trên ghế thượng chờ đăng ký xong xuôi thì sẽ lên phát biểu tuyên ngôn. Bên cạnh đó là Tạ Huệ Mẫn đang cười nói iểu diệu với Vũ Vinh trên đài, nhưng lâu lâu lại nhìn xung quanh xem thử người nào đó đã tới chưa. Còn Vũ Hạo Tuyết và Vũ Hạo Nghi đã đi đăng ký dự thi rồi. Vũ Hạo Tuyết thật ra là vì muốn đấu với Lý Triển Phong còn Vũ Hạo Nghi tuy cũng muốn đấu với Lý Triển Phong nhưng mặt khác là đang ôm mộng thay cha mình làm bá chủ.

Bỗng nhiên tiếng cười nói ít đi, còn lại là xì xào to nhỏ với nhau vì họ thấy Lý Triển Phong đang dẫn người của mình đi tới. Phong thái uy nghi lạ thường, lạnh lùng đến mức con ruồi bay qua cũng đóng băng rồi rớt cái chạch xuống đất. .

- Sao ta không thấy Sảnh Nhi, muội ấy đâu? Vũ Hạo Tuyết đi đến trước mặt hần hỏi.

- Nàng ấy tới qua bị nhiễm phong hàn cộng với thân thể không tốt nên không thể tới xem vui được. Hần nhàn nhã lạnh nhạt nói, không nhìn ra chút nào là đang nói dối hay nói thật.

- Thế à, người đến đăng ký đi. Chút nữa ta cùng người đến xem muội ấy thế nào. Vũ Hạo Tuyết tin là thật nói.

Lý Triển Phong không nói gì đi ngang qua Vũ Hạo Tuyết mà thầm than " thì ra nói dối cũng không tệ, nhưng nói dối với Vũ Hạo Tuyết vậy khi hẳn biết được chắc sẽ rất đau lòng, sau này nói dối với Sảnh Nhi vẫn tốt hơn ".

Lý Triển Phong đi đến chỗ dành cho người thi đấu ngồi chờ, còn Hiên Triết nhận được số kiếp nô dịch nên đã đi đăng ký cho Lý Triển Phong, Doãn Chính và " X ".

Đăng ký xong xuôi, mọi người yên vị tại 1 chỗ. Vũ Vinh bước lên khán đài hắng giọng rồi tuyên ngôn 1 tràng dài, âm thanh vang vọng cả hội trường, thậm chí là vang tới 1 cây cao ở ngọn núi gần đó, nơi có 1 thân ảnh màu hồng phấn đứng trên ngọn cây, khuôn mặt được bịt kín chỉ lộ ra đôi mắt to trong trẻo màu nâu.

Sau khi nói xong, Vũ Vinh tuyên bố vòng loại bắt đầu. 10 sân đấu hình vuông cạnh a đều có 2 vị anh hùng lên thi thử tài nghệ, trọng tài ở phía rìa cạnh cứ huyền thuyên bảo là không sử dụng ám khí, sử dụng là bị loại.

1 hồi giao đấu, tới lượt Lý Triển Phong được gọi lên thi đấu. Thế nhưng trên người thay, có thể nghĩ sẽ được xem hẳn thi thử như thế nào thì cái tên đấu vòng loại cùng hẳn nói 1 câu " tại hạ nhận thua ". . thế là võ mộng biết bao nhiêu khi ai ai cũng muốn xem Lý Triển Phong sử dụng loại võ công như thế nào. Mà hẳn thì rất tỉnh mà chỉ nói là " lần sau cố gắng " rồi đi 1 mạch xuống đài ngồi lại vị trí của mình, ngoài mặt thì rất là bình tĩnh nhưng trong lòng thì đang nồn nóng không biết khi nào mới tới cô.

Tiếp theo là Doãn Chính lên thi đấu, nhìn mặt có vẻ thư sinh nhưng nào ai biết Doãn Chính có bí kíp trong người, cái người thi đấu cùng hẳn ăn mặc như người tiền sử hiên ngạo vác cây " sâu riêng " mà lên sân, tỏ vẻ ta đây là mạnh nhất, hếch mặt lên trời thử hỏi ai " yếu " bằng ta. Nhưng Doãn Chính xem như không, rất nhàn nhạ mà đứng câu giờ, thử xem ai thua ai. Quả nhiên tên người tiền sử không nhận được liền hươ cây " sâu riêng " về phía Doãn Chính mà công kích. Nhưng Doãn Chính là ai chứ, hẳn né 1 cái rồi nhanh như chớp giờ kiếm ngay cổ của người tiền sử đó, nhanh đến mức không ai biết cây kiếm đó hẳn lấy từ đâu ra, chỉ thấy né 1 cái là có kiếm trong tay.

Tĩnh Ngọc ở dưới sáng mắt nhìn phu quân tương lai của mình mà yêu không thôi, thật muốn chạy lên hôn 1 cái. Aiz. . Aiz. . bị cô tiêm nhiễm thói hư của người hiện đại rồi, ở thanh thiên bạch nhật hôn nhau cũng là chuyện thường.

Trận thứ 2 của Hiên Phong Các, Doãn Chính toàn thắng.

Giờ phút quan trọng cũng đã tới, trọng tài hô to người đấu tiếp theo: - Trận tiếp theo, mời Quý nương đấu với. . . nói tới đây trọng tài nhìn kỹ lại tờ giấy chỉ thấy vồn vẹn 2 dấu chéo thì ú ớ không biết đó là chữ gì

rồi đưa ra ọi người có biết là ai không. Lý Triển Phong nhìn Hiên Triết ý bảo nói cho trọng tài biết, Hiên Triết âm ức nhìn lên trọng tài hô to: - Là X đó.

X? Chữ thật lạ. nhưng trọng tài cũng lạnh mà gọi theo: - Mời X.

Quý nương ở trên sàn chờ đợi, vẫn nhớ rõ lời môn chủ dặn như thế nào, phải thắng cho đến khi gặp được môn chủ của Liễu Y môn, phải lột được khuôn mặt của kẻ đó ra.

Chờ thật lâu vẫn chưa thấy ai, mọi người bắt đầu bàn tán có phải vì sợ Quý nương của Độc Cốc nên chuẩn luôn chẳng.

Trọng tài thấy không thể chờ được nữa mà hô to nói: - Nếu X không đến thì trận đấu này. . .

Lời còn chưa nói hết, 1 thân ảnh màu hồng bay thướt tha lên đài. Đáp thật nhẹ nhàng xuống sàn đấu trước sự kinh ngạc của mọi người. Thân ảnh màu hồng, mặt nạ bạc che cả khuôn mặt, mái tóc dài đen nhánh thướt tha. . . đó chẳng phải là môn chủ của Liễu Y môn trong lời đồn mấy năm nay sao. Biết rõ X là ai, cả hội trường ồ lên trước sự kinh ngạc của Vũ Hạo Tuyết, nàng ấy lại muốn làm gì?

- Ta không đến trễ chứ nhỉ? Giọng nói nhẹ nhàng khoan khoái của X vang lên.

Trong tài và Quý nương kinh ngạc không thôi, trọng tài vẫn là trọng tài, lạnh trí mà nói: - À. . . chưa, trận đấu bắt đầu!

Quý nương nhìn chằm chằm vào X rồi hừ lạnh: - Lần đầu gặp mặt, chúng ta bắt đầu được chứ?

X không nói gì chỉ gạt đầu tượng trưng.

Quý nương kinh ngạc khi X không chịu thủ thế, khinh người sao? Sát khí toả ra mãnh liệt, rút kiếm ra xông vào X, thế nhưng X vẫn là bình chân như vại mà chờ Quý nương tiến đến. Quý nương càng toả ra sát khí mạnh hơn, khi tới gần được chừng 1 m. . . 1 cái vung tay đầy uy lực, Quý nương lao đảo mà bị hất mạnh xuống đài, khoé miệng chảy ra 1 hàng máu tươi đen thẫm.

Im lặng như tờ, kiếm còn chưa chạm được vào góc áo đã bị 1 cái phát tay làm bay xuống đài. E dè, run sợ, kinh ngạc, tất cả đều có trên khuôn mặt bọn họ.

Lý Triển Phong cười khê nhìn vào X, chỉ có đại gia đình họ Vũ là kinh ngạc đến mức chưa hoàn hồn được thôi.

Vì Quý nương bị hất xuống đài nên bị thua, lão đảo đứng dậy, ôm ngực nhìn vào X rồi liếc nhìn lên Tạ Huệ Mẫn đang ngồi cạnh ghế thượng rồi xoay người ôm ngực rời đi.

X xoay người nhìn lên ghế thượng, đưa tay lên chiếc mặt nạ, kéo lên 1 chút lộ ra đôi môi đang mỉm cười lạnh nhạt rồi 1 ngọn gió mạnh thổi những cánh hoa anh đào bay tới vây quanh X rồi biến mất giữa sự kinh hoàng của mọi người, nụ cười đó là sự thách thức của X dành cho Thiên Tự Nhất. Thân ảnh đã biến mất nhưng tiếng nói nhẹ nhàng khoan khoái xung quanh vẫn vang vọng :

“hẹn gặp lại vào ngày mai”

59. Chương 59: Đại Hội Võ Lâm!!! (5)

Trận đấu để lại biết bao ấn tượng ọi người thế nhưng có 2 con người im lặng từ đầu tới cuối đi về phía phòng của cô. Không khí vẫn là trầm mặc, Lý Triển Phong vì cảm thấy chột dạ, còn Vũ Hạo Tuyết thì thắc mắc khó hiểu.

Đi đến phòng, cả 2 cùng vào thì thấy cô đang ngồi trên ghế nhàn nhạ ăn nho, chân thì vắt lên ghế khác mà nhíp. 2 vị mỹ nam đứng hình luôn ngoài cửa mà có cùng suy nghĩ ” đây có thật là con người nhẹ nhàng thướt tha lúc này không vậy trời. ”

- Ăn nho không? Cô chìa chùm nho ra lắc lắc kéo bọn họ về thực tại.

- Không. Cả 2 đồng thanh.

-Ồ. Cô rút bàn tay lại nhưng tay khác thì vẫn đưa nho lên miệng ăn.

Không nhận được nên Vũ Hạo Tuyết nói: - Rốt cuộc là muội có ý gì? Vì sao phải cố ý làm vậy? Lúc này khi muội đi cả đấu trường gần như là loạn lên.

Lý Triển Phong nghĩ cô sẽ nói nên nhàn nhã đi tới ngồi xuống cạnh cô, chống cằm trông ngóng cô sẽ nói gì.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn là cô sẽ nói ra: - Tuyết ca, ta có nỗi khổ của riêng ta, vì vậy tạm thời ta chưa thể nói được điều gì, ta mong huynh hãy chờ tới ngày cuối cùng, lúc đó huynh sẽ hiểu tất cả. Nhưng cũng mong huynh hãy nhớ rõ lời mình đã hứa.

Vũ Hạo Tuyết nhìn cô im lặng rồi đi ra ngoài, trước khi ra bước 1 chân ra khỏi phòng, hắn dừng lại đầu vẫn không quay lại mà nói: - Ta đã nói thì sẽ giữ lời, ta sẽ chờ đợi xem sự thật là muội đang cố gắng vì điều gì.

Xong người vẫn bước tiếp, đầu cũng chưa quay lại, bởi vì hắn sợ nếu hắn quay lại hắn sẽ không chịu nổi ham muốn mà giành lại cô từ tay Lý Triển Phong, hắn thà rằng hắn nhìn cô hạnh phúc tươi cười từ xa, còn hơn là làm cho cô mất đi nụ cười mà hắn yêu quý nhất.

Cô và Lý Triển Phong nhìn thân ảnh của Vũ Hạo Tuyết biến mất xa xa mà không nói lời nào, vì cả 2 đã nhìn thấy tâm của Vũ Hạo Tuyết, lời hắn giữ trong lòng. Cô cứ nhìn trân trân cảm thấy có lỗi vô cùng, Lý Triển Phong bay mùi chua nói:

- Không được nhìn nữa, cho dù hắn có muốn nàng, nàng cảm thấy có lỗi với hắn thì nàng vẫn là của ta, ta không cho nàng nhìn nữa, nhìn ta này.

Như 1 cục nam châm, đầu cô quay lại nhìn hắn. Hắn mới thoả mãn gật đầu nói: - Chỉ nên nhìn ta thôi là được rồi, cho dù nàng có cảm thấy gì thì nàng cũng là của ta rồi. Đừng nghĩ những điều không thể.

Cô không biết nói gì hơn ngoài sự im lặng mà nhìn trân trân vào hắn, nào có ai như hắn chứ, 1 lần đi đâu đều vác theo cái lu giấm, không thấy nặng sao ta. Cô dù có nghĩ là cảm thấy có lỗi chứ cũng không có nghĩ là sẽ về phía Vũ Hạo Tuyết, cái tên khốn này muốn cô bỏ đi lần nữa mới chịu sao.

Sáng hôm sau, ngày tiếp theo của vòng loại, vì rất nhiều người đăng ký nên chỉ có thể chia nhau ra mà thi. Hôm nay cũng như hôm qua, Lý Triển Phong, Doãn Chính và “X” đều toàn thắng mà không cần đấu. Thứ nhất, danh tiếng có thừa, thứ hai, được xem trận đấu ngày hôm qua thì đã đủ thấy môn chủ Liễu y môn đáng sợ đến mức nào, vì vậy khi 1 vị lãnh tử vừa lên đài không cần chờ đến khi “X” xuất hiện cũng đã nói là “ta bỏ cuộc” tiếp theo là 1 trận đấu với 1 xú nữ nữa, xú nữ này cũng bỏ cuộc vì cảm thấy mình thua hoàn toàn rồi từ nhan sắc đến võ công xú nữ không thể so được với 1 cộng lông chân của X.

Vì vậy, ngày thứ 2 là toàn thắng. Nhưng có 1 điều là ai ai cũng thắc mắc vì sao không thấy phu nhân của Lý Triển Phong xuất hiện.

Nhờ nhờ quanh vườn cây của Thiên Tự Nhất, 1 mình cô ngồi xuống chiếc ghế đá nhàn nhã ăn kẹo mút mà chồng yêu chuẩn bị cho cô trước khi đi đến đấu trường.

- Phu nhân cũng thật là nhàn nhã quá nhỉ? Có thời gian thưởng hoa thế này? Tạ Huệ Mẫn từ xa đi đến nhẹ nhàng thoát tục cười nói rồi ngồi đối diện với cô.

- Phu nhân cũng vậy mà. Sao trách được ai? Cô cũng nở nụ cười rất nhẹ nhưng lạnh lùng nói.

Tạ Huệ Mẫn cảm thấy có chút quen với cái nụ cười này nhưng không nhớ rõ là đã gặp ở đâu. Nhưng cũng nhanh chóng che giấu cảm xúc cười nói: - Nếu phu nhân không ngại chúng ta cùng nhau uống trà thưởng hoa đàm đạo được chứ.

- Vâng, phu nhân có chuyện gì muốn nói với ta sao? Cô bỏ tiếp 1 viên kẹo vào miệng nói.

- Nghe nói phu nhân đang mang thai, sao lại ăn những thứ như thế này, có cần ta chuẩn bị đồ bỏ không? Tạ Huệ Mẫn đang định nói gì nhưng lại thấy cô bỏ kẹo vào miệng liền đổi sang chủ đề khác.

- Kẹo này là Phong chuẩn bị cho ta, ăn rất ngon, chua chua ngọt ngọt rất phù hợp với người đang mang thai, Phong đã hỏi đại phu kỹ lưỡng mới cho ta ăn loại kẹo này đó, nên không cần phu nhân phải nhọc công đâu. Cô rất vui vẻ mà nói về việc này làm cho Tạ Huệ Mẫn hâm mộ vì có 1 phu quân chăm sóc mình thật tốt.

- Ta đây thật hâm mộ phu nhân đó. Tạ Huệ Mẫn không nhịn được thốt lên.

- Gì? Chẳng lẽ phu nhân không được mình chủ chăm sóc tốt hay sao lại hâm mộ với ta. Cô cố ý nói khích vào.

- À. . Tạ Huệ Mẫn lảng tránh vấn đề: - Nghe nói phu nhân là bằng hữu với môn chủ Liễu Y môn. Không biết có phải hay không?

Tới rồi. Cô bỏ viên kẹo vào miệng rồi mới nói: - Phải, mà thật ra cũng không phải vì nàng ấy là ân nhân của ta.

- Ân nhân? Tạ Huệ Mẫn kinh ngạc hỏi lại.

- Vâng, nhờ có nàng ấy mà ta mới có thể đến đây và gặp được Phong, nhờ có nàng ấy mà bệnh của ta cũng được chữa khỏi. Cô nói rồi nhớ lại quãng thời gian mình được gặp hẳn.

- À. . thì ra là thế. Vậy chắc phu nhân rất kính trọng nàng ấy nên cũng ăn mặc rất giống nàng ấy. Tạ Huệ Mẫn ậm ừ nói.

- Thế à. Đó là tất nhiên rồi. Cô nhìn lại y phục của mình rồi nói, thật ra là còn thiếu 1 câu nữa nhưng cô chỉ nói ở trong lòng thôi: Bởi vì đó là bản thân ta thì ta không giống sao được à.

- Sảnh Nhi, ta đã về rồi này, nàng đã ăn gì chưa? Lý Triển Phong từ xa đi tới hỏi.

- A. . Phong à, ta chưa ăn, đang chờ chồng về ăn đó. Cô chạy tới ôm cánh tay hắn làm nũng.

- Ừ. Vậy đi thôi. Hắn lấy tay ra đảo lại thành ôm eo cô rồi đi, cũng không thèm chào Tạ Huệ Mẫn nhìn chằm chằm vào họ.

- Đáng tiếc cho người, Lăng Sảnh Nhi. Sau này có trách ta thì hãy trách ân nhân của người trước, ai bảo ả ta dám làm ta tức giận như vậy, sau này người có hận ta vì giết ân nhân của người thì cũng chẳng làm được gì nữa rồi. Hahaha. . Tạ Huệ Mẫn tự độc thoại với bản thân xong xoay người cười haha mà đi.

1 người bước ra từ lùm cây nhìn về hướng mà cô và hắn đã đi rồi nhìn lại hướng Tạ Huệ Mẫn vừa đi. Rồi xoay người đi về 1 hướng khác. Đó là Vũ Hạo Tuyết, thì ra người mẹ mà hắn trước giờ luôn nghĩ có phải hay không thật sự sinh ra hắn lại chính là kẻ thù của cô, hắn sẽ chờ cho đến ngày biết được sự thật rồi sẽ ra quyết định riêng cho bản thân mình.

60. Chương 60: Đại Hội Võ Lâm!!! (6)

Ngày thứ 3 của Đại hội võ lâm, nếu nói theo kiểu hiện đại thì X, Lý Triển Phong, Doãn Chính và anh em Vũ Hạo kia đều lọt vào tứ kết. Ngày hôm nay tất cả chỉ cần 2 trận nếu thắng thì được lọt vào bán kết.

Cả đấu trường ồn ào náo nhiệt vì việc cá cược xem ai là minh chủ sắp tới. Vũ Vinh bước lên khán đài nói đôi chút rồi lại đọc bảng phân người đấu cặp nhưng ai nào biết ngoài bộ mặt uy nghi nhìn có vẻ liêm chính đó đang có 1 âm mưu trong đầu là dẹp hết mấy con quái vật năm nay để chỉ có mình hắn mãi là minh chủ. . Aiz. . tham vọng cũng thật lớn đi.

Đấu trường đang huyền ảo thế nhưng lại im lặng nhìn theo 1 hướng, vì họ đang nhìn thấy là Lý Triển Phong đang ôm eo cô đi vào, nhưng khuôn mặt cô thì tái nhợt đi, nhìn rất là yếu đuối muốn bảo vệ. Vũ Hạo Tuyết thắc mắc đi tới nói:

- Mọii ấy bị sao vậy? Nhìn có vẻ xanh xao quá?

- Nàng ấy tới qua lại nhiễm phong hàn, ta định cho nàng ấy ở lại nghỉ ngơi nhưng nàng ấy lại không muốn, đòi đi với ta. Lý Triển Phong biểu cảm lạnh lùng nói.

- Tuyết ca, sớm. Cô yếu ớt dựa vào người Lý Triển Phong cười chào với Vũ Hạo Tuyết.

- Muội thật là, đã không tốt thì ở nhà đi, đi theo làm gì? Vũ Hạo Tuyết lo lắng nói rồi quay qua nhìn hấn nói tiếp: - Đưa muội ấy tới kia ngồi đi, đứng mãi không tốt.

Lý Triễn Phong chỉ gật đầu rồi đưa cô đến ghế ngồi. Mọi người kinh ngạc vỡ lẽ ra, thì ra là phu nhân sức khoẻ không tốt nên dạo này không xuất hiện cùng chủ thượng.

Lý Triễn Phong đỡ cô ngồi xuống cũng là lúc được gọi lên khán đài thi đấu. Hấn đành để cô lại đó rồi để cho Hiên Triết làm nô dịch cho cô sai bảo. Vậy mà không yên sợ mấy con sói cướp mất mồi, cúi xuống hôn cái chóc lên má cô rồi mới đi lên khán đài trong sự kinh ngạc của cả hội trường. Cô sờ lên má chỗ hấn vừa hôn thì khuôn mặt hồng hào trở lại cười toe toét không thôi.

Mọi người càng ồ lên kinh ngạc vì 1 nư hôn cũng làm cho phu nhân trở lại dáng vẻ hằng ngày, vậy có phải cao siêu lắm rồi không. Tiếc rằng chỉ có bọn người Hiên Phong Các là đang khinh bỉ 2 người thôi, mặt dày quá thể. Vũ Hạo Tuyết nhìn mà tim nhói đau nhưng cũng chỉ có thể gượng cười bởi vì hấn bây giờ là đại ca của cô.

Lý Triễn Phong đi lên khán đài, đối thủ là 1 mỹ nữ, mỹ nữ này đang liếc mắt đưa tình với hấn. Cô ở dưới này toả ra sát khí nhìn chăm chăm vào mỹ nữ đó. Thứ nhất, mỹ nữ đó dám liếc mắt đưa tình với chồng cô. Thứ 2, mỹ nữ đó là do Tạ Huệ Mẫn cử tới.

Mỹ nữ mỉm cười ảo lả nói: - Chủ thượng, quá lâu không gặp, người còn nhớ ta chứ.

Lý Triễn Phong lạnh sống lưng vì sát khí từ phía sau toả ra nên nhanh miệng nói: - Không nhớ.

Mỹ nữ có chút kinh ngạc nói: - Chúng ta đã gặp nhau vào 4 năm trước, ta nhớ rất rõ là lúc đó ta đang trú mưa trong 1 cái đình, người phi ngựa chạy vào trú mưa, đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, người có hỏi ta đi đâu người có thể cho ta đi nhờ 1 đoạn, người đã nhớ ra chưa.

Lý Triễn Phong trầm ngâm 1 chút, có chút quen nhưng lại bị sát khí phía sau làm giật mình liền nhanh chóng nói: - Không có ấn tượng.

Mỹ nữ kinh ngạc xong rồi nhìn sang cô, ánh mắt hấn học. Cô cũng rất không sợ chết mà vắt chéo chân ăn nho, 1 tư thế của nữ hoàng làm mỹ nữ đó tức giận thêm. Đám người Hiên Triết Doãn Chính thì thầm kêu khổ, cái kiểu vắt chân họ biết nó tượng trưng cho điều gì, chủ thượng khổ rồi, không thấy Lý Triễn Phong cũng đồ mồ hôi hột luôn rồi sao.

- Vì nàng ta mà người không nhớ ra ta sao? Ta gặp người trước mà. Ta không chấp nhận. Mỹ nữ tức giận xông kiếm vào Lý Triễn Phong, nhưng Lý Triễn Phong lại không ra tay, chỉ né đi.

Mỹ nữ thở hổn hển càng thêm tức giận nói: - Chỉ là 1 con ả yếu đuối mà chê ta, ta cũng xinh đẹp mà, ại sao lại không yêu ta chứ, con ả đó có đẹp bằng ta sao?

Lúc này thì cả 2 đều toả ra sát khí, tất nhiên là cô và hấn rồi. Lý Triễn Phong lạnh lùng nói:

- Rút lại câu nói vừa rồi của người đi, nếu không ta sẽ cho người biết thế nào là địa ngục. Sảnh Nhi đẹp hơn tất cả loại nữ nhân tâm địa xấu xa như người và nàng ấy cũng không yếu đuối.

Toàn trường run sợ vì sát khí của hấn nổ ra. Vũ Vinh cũng run run bàn tay là hiểu rồi. Cô tuy rất hưởng thụ chồng bệnh vực nhưng cũng hận không thể mỹ nữ đó 1 phát xuống gặp tổ tông.

- Hừ. Hừ dọa ta sao? Chẳng lẽ người dám giết ta thật sao? Mỹ nữ bị hù dọa quá mức nên cũng không thấy đáy của Suối Vàng mà đớp chất tiếp.

Lý Triễn Phong giơ tay ngay thắt lưng rút ra nhuyễn kiếm chìa thẳng vào mỹ nữ đó, lực mạnh đến mức thanh kiếm rung rung phát ra những tiếng rên âm u làm ai ai cũng tái mặt. Cô thì sát khí bay hết nhìn hấn trở tài, vì cô cũng là lần đầu tiên nhìn thấy hấn dùng kiếm mà. Cô có chút cảm thán thì ra nội lực của chồng cô mạnh đến vậy, 1 nửa nội lực bị phong ấn thể mà vẫn xài tốt đến đáng sợ.

- Đó chính là Hàn kiếm. 1 khán giả nhịn không được ở dưới thốt lên, mọi người lại ồ lên lần nữa nhưng vẫn không giấu được sự hoảng sợ vì sự lợi hại của cây kiếm đó.

Mỹ nữ bắt đầu run sợ rồi nhưng Lý Triễn Phong lại bồi thêm 1 câu: - Rút lại câu nói đó và xin lỗi đi. Làm mỹ nữ rút luôn cả thanh kiếm trong tay. Đã biết là không thể thắng, mỹ nữ đành nhận thua rồi nhặt kiếm

đi, trước khi đi lại nhìn lên Tạ Huệ Mẫn rồi nhìn vào cô bằng ánh mắt hần học rồi mới chịu quay lưng bỏ đi.

- Chủ thượng thắng! Trọng tài rất thông minh mà không dùng tên của hần.

Hần thu kiếm lại rồi đi về phía cô đang ngồi.

- Không có gì rồi, không ai dám uy hiếp nàng nữa đâu. Hần ngồi xuống nhẹ vuốt lọn tóc bay đi của cô nói.

- . . . Ủ. im lặng 1 lúc rồi cô mới nói, cái ỹ nghĩ bỏ đi để hần mấy ngày trước cũng tự động theo gió mà bay đi.

- Tiếp theo, xin mời X đấu với công tử Trần Bạch. Trọng tài hô to nói trận tiếp theo.

Lúc này cả cô và hần đều nhìn lên. Trần Bạch đã ở trên chờ X tới. Cùng lúc đó, X cũng xuất hiện, cũng với thân ảnh mây hồng, khuôn mặt được bịt kín bởi chiếc mặt nạ chỉ lộ ra đôi mắt nâu to tròn và mái tóc dài thướt tha trong gió. Trần Bạch đứng như chết lặng với vẻ kiêu se huyền bí đó.

- Có đấu không? X lên tiếng hỏi, giọng nói vẫn thướt tha như vậy.

Vũ Hạo Tuyết nhìn lại cô rồi nhìn lên khán đài. Xong lại thở hắt ra vì biết rõ nguyên nhân thế nào, chỉ có thể bái phục nàng ấy khi lâm trận đến vậy.

- Không đấu nữa, tại hạ nhận thua, nàng quá đẹp nên ta không thể ra tay với nàng được, ta là quân tử. Trần Bạch nói.

- Nào có nam nhân nào lại không tự nhận bản thân mình là quân tử. Cuồng ngôn. X nói.

Hiên Triết ở dưới đen mặt đi, nhìn hần học vào Trần Bạch như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Haha. . vậy ta nhận thua cũng không có gì sai, ta sẽ chờ đến ngày cuối cùng, ta sẽ chờ xem đằng sau chiếc mặt nạ này là 1 khuôn mặt xinh đẹp như thế nào. Trần Bạch nói xong rồi bước đi, để lại X đang đứng đực ngu ngơ ra đó. Lý Triển Phong và cô liếc nhìn Hiên Triết đang toả ra sát khí nhìn hần học vào Trần Bạch thì chột dạ. Hiên Triết quay qua nhìn 2 người âm ức, họ chỉ có thể quay sang chỗ khác, lảng tránh vấn đề.

Ngày hôm nay cũng là toàn thắng nhưng mùi chua thì cũng thoang thoảng bay theo gió quanh Duẫn thành. Aiz. . đó gọi là chủ nào thì tớ này.

61. Chương 61: Đại Hội Võ Lâm!!! (7)

Tối đó, cô đang nằm trên giường, quay lưng vào trong nhắm mắt nghỉ ngơi thì cánh cửa được mở nhẹ ra phát ra âm thanh cọt két. 1 bóng người nhẹ nhàng đi vào, đôi mắt nhìn chằm chằm vào cô đang quay lưng vào trong như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô mở mắt ra rồi lại nhắm lại, vờ như ta không quan tâm. Bóng người đó đi đến càng lúc càng gần, tay đã cầm sẵn thanh kiếm đang phản xạ ánh sáng với bóng trắng khuya ngoài cửa sổ.

Bàn tay nâng kiếm lên khi đã tới cạnh giường, 1 nhát bổ xuống dự định sẽ nghe 1 tiếng “phập” nhưng lại thành tiếng “pắc”. Ly đã chụp được cánh tay chuẩn bị ám sát chị mình, còn Đinh thì kẻ kiếm vào cổ của người đó. Cô lạnh lùng nhìn vào người đó rồi mới nói:

- Thì ra là ngươi? Ta có làm gì ngươi sao mà giờ lại chơi trò đánh lén.

Là mỹ nữ lúc chiều đấu với Lý Triển Phong, mỹ nữ kinh ngạc nhìn cô ú ớ hồi lâu mới có thể nói: - Ngươi rốt cuộc là ai?

- Ta là ta chứ là ai.

- Ngươi. . ngươi chính là môn chủ của Liễu Y môn, vậy tại sao. . tại sao. . mỹ nữ áp úng khó hiểu, quên luôn mục đích vào đây là để giết cô rồi mới câu dẫn lại được Lý Triển Phong.

- Ngươi đã biết được thứ không nên biết thì hậu quả là gì ngươi chắc cũng đã rõ. Tạm biệt, không hẹn ngày tái ngộ. Cô mỉm cười vẫy tay tạm biệt.

Vừa xong, cây kiếm của Đinh cũng xuyên qua cổ của mỹ nữ, không có 1 lời trần trối hỏi han, máu bắn vào khuôn mặt của họ, lộ ra khuôn mặt không biểu cảm. Lý Triển Phong lúc này cũng bước vào thấy cảnh đó liền chạy tới lo lắng hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Không có gì, mỹ nữ kia muốn ám sát ta thôi. Cô lo sợ nhìn hần, sợ hần sẽ trách mắng cô.

Lý Triển Phong nhìn khuôn mặt đang nằm bẹp dưới sàn đó liền nổi sát khí gọi lớn: - Hiên Nguyên, Hiên Đình.

- Vâng, chủ thượng. Cả 2 lập tức có mặt báo danh.

- Đem cái xác này quảng đi đi, nếu không ta xé xác ả. Hần tức giận nói.

Hiên Nguyên, Hiên Đình nhìn vào cái xác đó thì kinh ngạc đôi chút nhưng cũng rất nhanh chóng nhận lệnh vác xác rời đi. Ly với Đinh cũng rất biết điều lui vào góc tối cho họ nói chuyện.

- Không sao đâu, ta sẽ không cho ai đụng vào nàng đâu cho dù là 1 sợi tóc. Hần nhẹ ôm cô vào lòng nói.

- Không phải là Tạ Huệ Mẫn kêu cô ta tới, cô ta là tự tới vì hận ta làm chồng thay đổi. Cô ở trong ngực hần nói.

- . . . Ta xin lỗi nàng. Sẽ không có việc như vậy nữa đâu. Hần im lặng 1 lúc rồi mới nói.

- Không sao, có trách thì phải trách chúng ta gặp nhau quá muộn. Cô hít thở mùi thơm nam tính trên người hần rồi mới nói, dạo này có vẻ như cô bị nghiện rồi, chỉ thích gần gũi hần, ngửi mùi thơm trên người hần thôi.

Bỗng nhiên, hần đẩy cô ra, cúi xuống hôn sâu vào môi cô, 2 đầu lưỡi cứ dây dưa trong khoang miệng đến khi cô khó thở hần mới rời khỏi. Tiếp đến không cho cô hít thở hần liền chỉnh lại tư thế của 2 người trên giường. Tay hần bắt đầu mân mê sờ vào eo của cô rồi rút dây thắt lưng ra, chiếc thắt lưng rơi ra cũng là lúc chiếc áo bị tuột xuống. Đôi mắt hần đầy nhiệt huyết nhìn chằm chằm vào nơi xuân thu đó của cô.

- Hôm nay ta muốn được không? Âm thanh khàn đặc vì dục vọng của hần vang lên.

Cô tuy không phải lần đầu với hần nhưng vì quá xấu hổ khi bị hần nhìn chằm chằm như vậy nên lấy tay che ngang ngực mình lại. Hần nhẹ nhàng kéo tay cô ra hôn vào má cô ôn nhu nói: - Không sao, ta biết nàng lo sợ sẽ ảnh hưởng đến hài tử, ta sẽ nhẹ nhàng mà. Ta muốn chứng minh cho nàng biết, dù có gặp sau hay trước ta vẫn chỉ yêu nàng.

Dứt lời, hần cúi xuống hôn cô, 2 đầu lưỡi dây dưa trong khoang miệng lần nữa, hôn đến thở dốc làm phát ra những âm thanh làm lòng người dao động nên động tác cũng gấp gáp hơn. Hần xé toang luôn quần áo còn lại trên người cô và hần, 2 thân ảnh loáng lờ đối diện lẫn nhau làm kích thích thêm không khí mờ ám.

Hần liền cúi xuống hôn vào cổ của cô, đôi môi cứ dần dần trượt xuống đến đôi ngực của cô thì dừng lại, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ lên nó, người cô run lên càng kích thích thêm hần, hần nhanh chóng mút lấy nó làm cô phát ra những tiếng “ưm” mê người. Hần thở dốc nói:

- Nàng thật là đủ trò, người khó chịu không phải là nàng mà là ta mới đúng.

Cô phì cười quàng tay qua cổ hần, chủ động dâng hiến đôi môi của mình. Cứ như vậy 2 người ôm hôn nhau cho đến khi hần tách 2 chân của cô ra, móng vuốt bắt đầu lần lên chỗ sâu kín nhất của cô làm cô lại không nhịn được mà rên khẽ.

Như thỏa mãn vì cô đã tiếp nhận nó, hần liền nhấc thân dưới tiến sâu vào người cô như muốn hoà nhập 2 thân thể vào 1 làm 1 với nhau, cả 2 cứ như thế xoay quần nhau cho đến sáng sớm mới dừng lại mà ngủ. Vì họ cần nghỉ ngơi có sức để sáng hôm sau đến Đại hội võ lâm.

Sáng hôm sau. .

Lý Triển Phong 1 thân 1 mình đến Đại hội võ lâm cùng thuộc hạ của mình. Và tất nhiên với lý do là phụ nhân bệnh phong hàn lại tái phát nên không thể xuất hiện ở Đại hội.

Hôm nay là vòng bán kết của tất cả để quyết định ai vào vòng chung kết. Họ sẽ đấu trong 2 ngày, được chia ra mỗi người đấu 2 trận. Cứ như thế sẽ quyết định 2 người thắng nhiều nhất để tiến đến trận đấu cuối cùng.

Hôm nay, trận đấu được chia ra thành như sau: Lý Triển Phong- Thanh Thiên Tuấn, X- Vũ Hạo Nghi, Doãn Chính- Vũ Vinh, Vũ Hạo Tuyệt- Quỷ Hạnh, Mạc Tử Từ- Âu La.

Gi? Có Mạc Tử Từ và Thanh Thiên Tuấn nữa sao? Sao cô không biết nhỉ?

X nhìn qua Lý Triển Phong khi xem xong bảng phân vai. Hắn hiểu ý liền đi tới hỏi họ.

- Các người cũng tham gia Đại hội sao? Sao ta không hay biết gì vậy?

Mạc Tử Từ khinh bỉ nhìn hắn: - Các người lúc nào trong mắt cũng có nhau còn thấy chúng ta sao? Khi ở đại tiệc các người lo đút cháo cho nhau có thấy chúng ta giờ tay kêu các người sao? Khi ở Đại hội nàng ấy bị bệnh người cũng lo cho nàng, còn sợ mấy con sói kia thêm thường nàng người hôn nàng vậy người có thấy người đi qua chúng ta để lên đài mà không thêm chào không.

Hắn và những người có mặt ở đây cảm nín kinh ngạc. Nói vậy, hắn mới để ý là hình như có, hắn mân mê sờ cằm nhớ xem.

- Thôi đừng nhớ, người nhớ làm ta đây thật sợ hãi. Mạc Tử Từ càng khinh bỉ thêm.

Hắn chẳng biết nói gì ngoài phì cười nhưng cái nụ cười đó lại hút biết bao nhiêu là mật, những chị em phụ nữ xiêu vào ngã vào nhau la hét thật to như gặp được thần tượng Kpop. X đột nhiên toả ra sát khí kinh hồn nhìn Lý Triển Phong, hắn tắt nhanh nụ cười, khôi phục lại khuôn mặt lạnh như băng ở Bắc cực.

- Trận đấu thứ nhất, xin mời chủ thượng và công tử Thanh Thiên Tuấn. Trọng tài đi lên khán đài tuyên bố.

Cả 2 cùng đi lên, gật đầu rồi vào trận đấu. Thanh Thiên Tuấn không tin là võ công mình lại thua kém đến vậy nên công kích trước. Lý Triển Phong vẫn chưa xuất kiếm trong tay, kiếm của Thanh Thiên Tuấn cứ lao tới thì Lý Triển Phong chặn được hết, hơn nữa còn xuất chiêu lực lại, mỗi chiêu cũng phải mang tới 7 thành công lực làm cho Thanh Thiên Tuấn hơi hoang mang.

Quả nhiên giao đấu hơn 20 chiêu Thanh Thiên Tuấn thu kiếm nhận thua rồi đi xuống. Tuy họ là đấu thủ nhưng nhờ có Lăng Sảnh Nhi họ đã trở thành bằng hữu, nên khi xong trận đấu họ lại cười nói đi xuống chung lần nữa.

- Trận tiếp theo, mời X và nhị thiếu gia Vũ Hạo Nghi. Trọng tài lại lên tiếng 1 lần nữa sau khi công bố Lý Triển Phong là người được phép vào vòng trong.

Vũ Hạo Nghi lần này chơi chảnh hơn chút, phi thân bay lên đài, duy chỉ có X là rất nhàn nhã câu giờ đi từ từ lên khán đài.

Đến khán đài, X vẫn rất bình thản như không có ý định đánh nhau. Vũ Hạo Nghi thấy tốn thời gian nên cũng nhanh chóng lên tiếng nói:

- Lần trước ngươi còn nợ ta, vì vậy lần này ta sẽ trả đủ.

- Nhiều lời. X vẫn vậy, kiêu lời đến khác lạ.

Vũ Hạo Nghi tức giận rút kiếm xông lên nhưng nhớ tới lần trước bị X đánh nên cũng rất cẩn trọng. X ung dung dùng tay hất những đường kiếm muốn giết người kia. Vũ Hạo Nghi lập tức tung ra bí kíp thể nhưng vẫn không qua nổi X, toàn trường đều khiếp sợ vì trận đấu này. Lý Triển Phong tuy có kinh ngạc về cô và hận Vũ Hạo Nghi kinh khủng nhưng cũng đành ngậm ngùi mong cô và hài tử không sao.

- Người cũng chỉ có thể thôi sao? X nhàn nhạt lên tiếng nói.

- Người. . Vũ Hạo Nghi tức giận đến mức nói không ra lời nào.

- Có muốn xem thể nào là bí kíp võ công không? Ngay giờ những chiêu thức của ngươi không phải là bí kíp mà là đá gà đó. X cũng rất nhàn nhã nói nhưng trong giọng nói lại pha chút bóng đùa.

- Hừ. Xâm ngôn. Vũ Hạo Nghi lại xông lên.

Lần này X không chơi đùa nữa mà vung tay áo, 1 thanh kiếm màu xanh của ngọc từ trong tay áo lần ra. Vũ Hạo Nghi khựng lại khi thấy thanh kiếm đó, mọi người lại kinh sợ 1 lần nữa. . đó chẳng phải là Kim kiếm sao?

- Ta chẳng phải đã nói sẽ cho người xem sao? Hãy chiêm ngưỡng thật kỹ nhé. X nhìn thanh kiếm đôi chút rồi ngược lên nhìn Vũ Hạo Nghi nói.

Chưa đợi Vũ Hạo Nghi nói gì, X nhanh chóng lao tới, nhanh đến mức Vũ Hạo Nghi không nhìn thấy gì.

“Xoẹt” là tiếng mọi người nghe được cho đến khi X dừng lại đằng sau Vũ Hạo Nghi và nhàn nhạt bước tiếp, đầu cũng chưa từng quay lại. Vũ Hạo Nghi khụy gối xuống đất, quần áo bắt đầu hiện ra những đường cắt dính đầy máu. Rồi Vũ Hạo Nghi nằm phịch xuống sàn đầu ngất xỉu luôn.

Mọi người kinh ngạc há hốc nhưng cô lại nhàn nhạt nói: - Yên tâm, không chết được, ngất xỉu thôi.

- X. . X thắng. Trọng tài kinh hoàng đến lắp bắp nói ra.

Từ đó có thêm 1 lời đồn rất thuần khiết về môn chủ của Liễu Y môn:môn chủ Liễu Y môn là 1 con người đáng sợ, đừng va vào thì sẽ toàn mạng mà lấy vợ sinh con.

62. Chương 62: Đại Hội Võ Lâm!!! (8)

Nhìn X ung dung bước xuống đài mà Tạ Huệ Mẫn tay nắm chặt thành quyền trên khuôn mặt giả tạo đó.

Trận tiếp theo là Doãn Chính đấu với Vũ Vinh. Trận đấu phải nói là không xem không nghe cũng biết kết quả ra sao, tất nhiên là Doãn Chính thua cuộc rồi. Cho dù Doãn Chính có bí kíp trong người nhưng Vũ Vinh là con người đầy tham vọng, thử hỏi hắn sẽ để cho Doãn Chính leo lên đầu sao. Vừa vào trận, Vũ Vinh đã nhanh chóng xuất chiêu để giữ thế thượng phong. Quả nhiên cũng hơn 20 chiêu Doãn Chính bị đá bay xuống đài. Vũ Vinh dùng vẻ mặt giả tạo cười nói nhưng trong mắt lại không giấu nổi vẻ giễu cợt: - Thật thất lễ.

Doãn Chính lại khôi phục vẻ mặt ban đầu cười nói: - Không sao, chỉ là thua 1 trận thôi mà, ta còn trận thứ 2. Hình như trận sắp tới mình chủ sẽ gặp đại ca ta thì phải.

Xong Doãn Chính quay đi cũng không thèm nhìn Vũ Vinh khuôn mặt lúc này đã biến sắc.

- Minh chủ thắng. Trận tiếp theo mời đại thiếu gia Vũ Hạo Tuyết với Quỷ Hạnh.

Cả 2 cùng lên đài. Quỷ Hạnh này nhìn có chút quen thuộc nên ai cũng nhìn chăm chăm vào, đột nhiên nàng ta lại cười nói:

- Chủ thượng, đã lâu không gặp, người nhớ ta không?

Lý Triễn Phong nhú mày nhìn Quỷ Hạnh nhưng trong lòng lại suy nghĩ khác, không biết tối qua là ả nữ nhân xâm nhập nàng ấy mới chịu ở chung với ta, vậy tối nay người này tới nàng ấy có đồng ý không nhỉ? . . . Aiz . . bởi mới nói Lý Triễn Phong là đồ biến thái.

- Người không nhớ Tiểu Tình sao chủ thượng? Lúc này Quỷ Hạnh bỏ lớp mặt nạ ra.

Ai cũng hơi ngậm khí lạnh nhìn Tiểu Tình, kẻ phản đồ của Hiên Phong Các sao lại ở đây.

- Không ngờ lần trước người lại có thể trốn thoát, có phải có kẻ đã giúp người? Tình Ngọc đi lên lạnh giọng nói.

- Hừ. Phải thì sao mà không phải thì sao? Tiểu Tình liếc mắt nhìn Tình Ngọc khinh thường rồi quay qua nhìn Lý Triễn Phong nói:

- Chủ thượng à, người chờ thiếp 1 lát nhé, thiếp đánh đuổi kẻ ngang đường rồi sẽ lại gặp người.

Nàng ta thật sự bị ảo tưởng nặng rồi. X ở chiếc ghế đối diện thăm thán.

- Người là người của Độc Cốc? Ta đoán lần này người đến đây không đơn giản là tranh đấu chức vị minh chủ? Lúc này Vũ Hạo Tuyết mới lên tiếng nói.

- Phải, ta đến đây có mục đích khác, ta không có hứng thú với vị trí minh chủ, ta chỉ hứng thú với chủ thượng thôi. Tiểu Tình cười sán lạn nói.

Oẹ. . nàng ta thật bệnh nặng rồi. X đột nhiên muốn nôn bữa sáng vừa ăn với chồng yêu ra. Mà cái hành động này đương nhiên lọt vào mắt Lý Triển Phong và Vũ Hạo Tuyết rồi. Vì vậy, 2 chàng mỹ nam đồng thanh nói: - Đừng có hàm hồ.

- Ta nói cho người biết, Sảnh Nhi là phu nhân của Hiên Phong Các, nếu kẻ nào muốn tranh giành với muội ấy tức là kẻ thù của ta. Vũ Hạo Tuyết đột nhiên toả ra sát khí nói.

Mọi người hóp ngum khí lạnh kinh sợ không thôi, bởi vì Vũ Hạo Tuyết nổi tiếng khác người nhất trong Vũ gia, vì hắn không mê danh lợi, suốt ngày như ngọn cỏ phiêu diêu, cho dù ai mắng hắn cũng chỉ cười, nhưng lần này hắn lại toả ra sát khí đáng sợ đến vậy. Giang hồ lại rút thêm 1 kết luận: cả đại thiếu gia của Thiên Tự Nhất cũng không nên trêu vào.

Tiểu Tình càng ngông cuồng hơn: - Haha. . chỉ bằng chúng ta thử đi, ta không tin là ta thua người. Dứt lời, Tiểu Tình xông vào.

2 người giao đấu nhưng thật ra chỉ có 1, Vũ Hạo Tuyết dùng chiêu Lăng Ba Vi Bộ di chuyển trong tích tắc để né những đòn ra gươm có độc của Tiểu Tình. Động tác nhanh- gọn- lẹ Vũ Hạo Tuyết xuất cây quạt ngay thất lưng cản đường kiếm của Tiểu Tình, 1 chưởng bay xuống đài.

Tiểu Tình đứng dậy phun máu từ khoang miệng rồi nhìn hần hần học yếu ớt nói: - Tại sao lại là nàng ta chứ, chủ thượng vì nàng ta nên có bao giờ nhìn ta lấy 1 lần, còn người thì cũng vì quá yêu nàng ta nên mới tức giận đánh ta thảm hại đến vậy. Nam nhân các người cũng là yêu nhan sắc của nàng ta mà thôi. Hừ!

Nói xong Tiểu Tình quay bước đi để ai ai cũng run sợ nhìn Lý Triển Phong đang tràn ngập sát khí. Duy chỉ có X vẫn nhàn nhã uống trà như chuyện này không liên quan đến X vậy, nhưng ai mà biết được trong tâm X thì lo sợ vô cùng khi Tiểu Tình nói thế, nổi sợ mất đi hắn.

- Đại thiếu gia Vũ Hạo Tuyết thắng. Trong tài lớn tiếng tuyên bố.

Trận tiếp theo là Mạc Tử Từ và Âu La là người của Độc Cốc mò vào thi đấu. Nhưng Mạc Tử Từ lại không muốn thi đấu nữa nên đã nhận thua cho Âu La đi vào vòng trong, bởi vì trong thâm tâm hắn biết rằng nếu đánh với Âu La đồng nghĩa với việc hắn sẽ bị thương, hắn không muốn làm xấu hình tượng hắn xây trong lòng các mỹ nữ đâu.

Sau đó trọng tài đi lên tuyên bố ngày mai là ngày cuối cùng để các cặp đôi cùng tranh tài để nhận chức minh chủ mới.

Ngày hôm sau, ngày cuối cùng để chọn ra 2 người thắng cuộc vào vòng chung kết.

Bản phân ra cặp đấu được chia như sau:

Doãn Chính- Thanh Thiên Tuấn

Vũ Hạo Tuyết- Âu La

Lý Triển Phong- Quỷ Hạnh (Tiểu Tình)

Mạc Tử Từ- Vũ Vinh

Vì Vũ Hạo Nghi bị thương nặng đến giờ vẫn chưa tỉnh lại nên bị tước luôn quyền thi đấu. Chỉ có X được rảnh rỗi không đấu thôi. X sẽ đấu với người thắng cuộc ở trận thứ 2.

Trận đầu tiên, Thanh Thiên Tuấn cũng cảm thấy không hứng thú nữa nên đánh vài chiêu rồi nhận thua với Doãn Chính.

Trận thứ 2, Âu La tự động rút lui, thật ra là vì môn chủ đã ra lệnh.

Trận của minh chủ với Mạc Tử Từ cũng tự động được quyết định, vì Mạc Tử Từ đã nhận thua từ trước khi trận đấu đầu tiên bắt đầu. Hắn cũng chỉ là ham vui nên mới tới đây tham dự thôi.

Cô ngồi uống trà mà cảm thấy lạ, vì sao lại rút lui hết vậy không biết nữa.

Trận quan trọng của ngày, Lý Triển Phong đấu với Tiểu Tình. Vì câu nói ngày hôm qua nên mọi người có chút xao động mong chờ trận chiến này.

- Chủ thượng, thiếp sẽ không đấu. Thiếp nhận thua. Tiểu Tình vừa lên khán đài đã nói với hắn.

Hắn vẫn là khuôn mặt lạnh như băng nói: - Được. Vậy thì từ nay hãy tránh xa Sảnh Nhi ra, ta không muốn gặp lại ngươi lần nữa. Ta sẽ bỏ qua chuyện ngươi đã giết Ngự bá là phụ thân của ngươi.

- Thiếp giết phụ thân của mình là vì ai chứ, vì người mà chủ thượng. Tiểu Tình uất ức nói.

- Ta không nhận, lời nói ngày hôm qua của ngươi ta đã nhận được. Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết ta không phải vì sắc mà yêu Sảnh Nhi, ta chọn nàng ấy là vì nàng ấy cho ta cảm giác ấm áp, còn ngươi từ trước đến giờ ta chưa hề động tâm với ngươi, dù chỉ 1 khắc. Hắn vẫn thế, lạnh như băng nói.

Nói xong, hắn quay người đi xuống. Tiểu Tình nhìn hắn mà nước mắt tuôn rơi.

“Lăng Sảnh Nhi, ngươi sẽ phải chết vì đã làm cho chủ thượng nói những lời cay nghiệt đó với ta”.

63. Chương 63: Đại Hội Võ Lâm!!! (9)

Bao sự kiện xảy ra trong 1 ngày, hiện tại còn 3 cặp tham gia đấu với nhau. Ban tổ chức lại quyết định làm luôn cho xong 1 ngày rồi nghỉ ngơi 2 ngày cho tới ngày thứ 3 sẽ bắt đầu trận chung kết.

Vì vậy, trận đấu của Lý Triển Phong và Tiểu Tình vừa xong đã đến X đấu với Vũ Hạo Tuyết.

Vừa lên khán đài, Vũ Hạo Tuyết đã lớn giọng tuyên bố: - Ta bỏ cuộc.

- Vì sao? X kinh ngạc đôi chút.

- Ta tham dự Đại hội vì biết muội sẽ tham gia, ta chỉ là dẹp bỏ những kẻ ngáng đường giúp muội thôi. Vũ Hạo Tuyết cười nói.

- . . . Cảm ơn.

- X thắng. Trọng tài tuyên bố trước sự ồ lên đầy kinh ngạc của tất cả. Đại thiếu gia Vũ Hạo Tuyết lại biết X là ai, có vẻ như họ có quen biết mà hình như đại thiếu gia yêu nàng ta, thế không phải đại thiếu gia yêu phu nhân của Lý Triển Phong sao? Những tin đồn cứ như thế truyền ra.

Trận tiếp theo là trận đấu của Lý Triển Phong và Doãn Chính. 2 huynh đệ sẽ không bao giờ chém giết lẫn nhau, chỉ khi nào họ có thứ để tranh giành như nữ nhân, quyền lực. Thế nhưng họ lại rất thân thiết thì sao mà đánh lẫn nhau được. Doãn Chính là vì yêu cầu của Lý Triển Phong mới tham dự đến phút cuối cùng để dẹp bỏ những kẻ ngáng đường giúp tẩu tử chứ có đam mê gì cái này. Nên vừa khi lên đài, hắn cũng quảng lại 1 câu “Ta bỏ cuộc” rồi đi xuống chỗ Tinh Ngọc đứng chờ.

Trận quan trọng để quyết định người thứ 2 vào vòng chung kết. Ai cũng đặt cược 50:50 cho trận đấu này vì là X- môn chủ Liễu Y môn đấu với môn chủ Vũ Vinh.

Khi cả 2 vừa lên khán đài, xung quanh đã ồn ào cổ vũ. Cả khán đài như muốn nổ ra, Vũ Vinh giơ tay vỗ vỗ mỉm cười cảm tạ, duy chỉ có X vẫn như tượng tạc đứng yên 1 khúc.

- Trận đấu bắt đầu. Trọng tài tuyên bố.

Vũ Vinh đã nhanh tay lấy cây đại đao mạ vàng của mình ra làm dáng chuẩn bị xông vào.

- Ta muốn xem thử ông mạnh đến thế nào. X lạnh nhạt nói rồi vung tay ra, cây kiếm màu xanh từ tay áo vụt ra nằm yên vị trên tay của X.

Cả 2 cùng xông lên. 2 thanh kiếm va vào nhau tạo ra 1 đường sáng, khí lực thật là kinh khủng làm toả ra 1 lớp khói ngăn hết tầm nhìn của mọi người.

Khói vừa tan mọi người liền hít ngậm khí lạnh vì khung cảnh vừa rồi. 2 thân ảnh đang kề kiếm vào cổ nhau.

Lý Triển Phong kinh ngạc muốn chạy lên can ra, nàng ấy sao lại liều như vậy, là 2 mạng người chứ không phải là 1 nữa đâu.

Bỗng nhiên cả 2 lui về 3 bước. Rồi mọi người thấy khoé miệng Vũ Vinh chảy ra vài giọt máu. Kinh ngạc đồng khiếp sợ, rốt cuộc môn chủ của Liễu Y môn là X đó trình độ đến đâu vậy? Nhưng nhìn lại thì thấy góc áo của X có 1 vết rách cũng kinh hãi hơn, mình chủ còn kém xa X sao?

- Ông tại sao lại chưa dùng quyền bí kíp mà ông tâm đắc nhất? Chẳng phải 28 năm trước, tại nơi này ông cũng đã dùng bí kíp đó hại người huynh đệ của mình để được làm mình chủ sao? X vẫn nhẹ nhàng từ tốn hỏi.

Vũ Vinh tái mặt đi nhìn chằm chằm vào X. Duẩn Khiếu ngồi ở vị trí khách mời càng nghi hoặc vì lời nói đó.

- Hừ! Xâm ngôn. Vũ Vinh nhanh chóng bác bỏ rồi toả ra 1 lượng khí lực lớn chuẩn bị công kích. Lưng Lý Triển Phong lại tuôn ra mồ hôi lo sợ X sẽ xảy ra chuyện không may.

- Ta chờ thật lâu. X vẫn thế mà nói.

Vũ Vinh cầm thanh đao mạ vàng đang run run vì khí lực truyền vào toả ra sát khí như muốn giết X lập tức xông vào, thế nhưng X vẫn chỉ nhàn nhạt đứng chờ.

Đòn đao cứ thế xông tới, những chưởng lực thật lớn làm X lùi lại vài bước. Vũ Vinh ngừng lại đôi chút vì cảm thấy đã quá mất bình tĩnh, mọi người đang nhìn hẩn nghi hoặc.

- Cũng được đấy chứ. Đến ta nhé. X đứng thẳng lưng lên sau khi bị đẩy lùi.

Một ngọn gió thổi lên, xung quanh X phát phơi những cánh hoa anh đào. X gơ Kim kiếm lên hướng về Vũ Vinh rồi thả tay ra, thanh kiếm đứng giữa không trung rồi hoà nhập với những cánh hoa anh đào phóng về phía Vũ Vinh.

Vũ Vinh kinh ngạc đỡ lấy từng đường đao đó, lâm vào thế bị động cứ bị đẩy lùi ra sau. Ngọn gió càng mạnh hơn, cánh hoa càng xao động tấn công liên miên rồi 1 chưởng lực lao tới, Vũ Vinh được đà mà lao xuống đài luôn.

- Minh. . . minh. . . chủ thua. X thắng. Trọng tài nhìn cảnh tượng trước mắt mà lắp bắp run rẩy đến độ giọng nói cũng ấp úng vài phần.

Toàn trường vỗ tay nhiệt liệt chúc mừng. Thật ra á, chúc mừng như vậy là vì họ thắng được bạc.

Xong X lại biến mất ngay giữa khán đài làm cho Lý Triển Phong cũng vội đứng dậy đi về để mặc ai muốn làm gì thì làm. Về chăm vợ yêu đã rồi tính sau.

- Sảnh Nhi, nàng đâu rồi? Lý Triển Phong vừa quay vào phòng đã tìm cô.

Nhìn thấy phía giường có 1 thân ảnh đang nằm xụi ở đó tìm hẩn đập nhanh hơn chạy tới xem cô ra sao.

- Sảnh Nhi, nàng thấy thế nào rồi? Có chuyện gì sao. Hẩn run rẩy nâng cô dậy hỏi.

- Chồng à, người về rồi sao? Cô lơ đãng mở mắt ra.

- Lúc này nàng có bị gì không? Hẩn nắm chặt 2 vai của cô mà hỏi.

- Cũng có, bị rách mất 1 góc áo rồi. Chỉ là dùng nhiều nội lực nên động thai khí, may là Ly cho ta uống thuốc rồi nên nghỉ ngơi chút là không sao.

Đám người Hiên Triết hớp ngụm khí lạnh. Động thai khí mà còn dùng nội lực để phi thân, như vậy chẳng phải là quý sao, phu nhân thật bá đạo, còn đâu là con người a.

- Vậy nàng nghỉ ngơi đi, ta sẽ dặn người mang chút đồ ăn cho nàng. Hẩn thả lỏng ra đỡ cô nằm xuống.

Vừa xong thì Hiên Nguyên chạy vào báo tin: - Chủ thượng, phu nhân, hoàng thượng báo tin đến. . . hoàng hậu và thái tử mất tích rồi ạ.

Cô vừa nghe lại bật dậy nhưng vì quá nhanh nên bị choáng, hấn cũng rất nhanh tay lẹ mắt mà đỡ cô rồi cho cả người cô dựa vào hấn nghe tiếp câu chuyện của Hiên Nguyên.

- Sự tình là thế nào? Nói rõ ra xem. Cô hồi thúc Hiên Đình.

- Hồi phu nhân, đêm hôm trước có thích khách lên vào hoàng cung bắt hoàng hậu và thái tử đi rồi ạ. Giờ cả hoàng cung đang ra lệnh truy nã. Hoàng thượng cũng đang trên đường đến đây, dự định là 2 ngày nữa sẽ tới. Hiên Nguyên trình bày rõ sự việc ra.

- 2 ngày sao? Đó chẳng phải là ngày quyết đấu trận cuối cùng sao? Xem ra bà già đó định làm luôn một mẻ rồi. Cô nghi hoặc nói.

Lý Triển Phong nhìn cô rồi quay sang phân phó thuộc hạ: - Hiên Nguyên, người của ta hiện đang ở đâu?

- Bẩm đã ở đây chờ lệnh ạ.

- Tốt. 2 ngày nữa mai phục xung quanh chờ hiệu lệnh của ta.

- Ngọc Đàm. Muội báo tin cho Uyển Chi biết thực hiện kế hoạch đi. Cô nghĩ nghĩ rồi nói.

Ngọc Đàm chỉ gật đầu tượng trưng rồi đi ra ngoài mà đương nhiên là có Hiên Triết đi cùng rồi.

- Nàng định làm gì? Hấn nghi hoặc hỏi.

- Báo thù chứ làm gì? Đập cái gì của ta thì ta đập nát lại. Cô liếc mắt nhìn hấn nói, trong mắt hiện ra luồng sát khí.

Mọi người run sợ chuồn lẹ để Lý Triển Phong nhận lấy tai họa. Hấn cười đau khổ, đành ngồi xuống giường đỡ cô nằm xuống rồi cũng nằm xuống cạnh cô, ôn nhu ôm lấy cô rồi nói: - Nhất định ta sẽ bảo vệ nàng và hài tử thật tốt. Sẽ không có chuyện gì đâu.

Cô cọ cọ vào vùng ngực của hấn hít mùi thơm nam tính nói: - Chồng à, khi chuyện này kết thúc chúng ta đi du ngoạn nhé. Ta lần trước đi du ngoạn thì gặp chồng rồi đi theo tới giờ, ta còn chưa có đi tiếp.

Hấn cười lớn nói: - Ừ. Nàng thích sao thì sẽ như vậy.

Thế là 2 người ôm nhau mà ngủ trong khi họ đâu biết rằng 2 ngày nữa sẽ có sự xuất hiện của 1 con người còn bá đạo hơn 2 người này.

64. Chương 64: Đại Hội Võ Lâm!!! (10)

Tối đó.

- Chủ nhân, tất cả đã sẵn sàng hết rồi, chỉ còn chờ 2 ngày sau sẽ thực hiện kế hoạch thôi ạ. 1 người mặc áo đen đứng trong bóng tối cung kính nói.

- Tốt, ta sẽ lấy lại tất cả những gì đã mất trong ngày hôm nay. Vũ Vinh ngồi ở trên ghế thượng nói mà mắt hằn ra đầy tia chết chóc.

- Nếu phu quân muốn trả thù họ thì thiếp sẽ giúp chàng. Đột nhiên có 1 thân ảnh bay vụt ra ngừng trước mặt Vũ Vinh rồi nói. Đó là Tạ Huệ Mẫn.

- Mẫn nhi, nàng. . Vũ Vinh kinh ngạc nhìn trân trân vào Tạ Huệ Mẫn.

2 ngày sau.

Tất cả đều đang xôn xao vì trận đấu cuối cùng này. Ai ai cũng đã yên vị từ sớm mong chờ giờ phút quyết định. Thứ nhất vì đây là trận đấu của môn chủ Liễu Y môn và chủ thượng Hiên Phong Các, thứ hai vì môn chủ Liễu Y môn từng nói thích Lý Triển Phong và thứ 3 là vì từ trước đến giờ chưa có tiền lệ nữ nhân trở thành minh chủ của cả thiên hạ.

Mọi người đang xôn xao thì tất ngúm tiếng nhìn Lý Triển Phong đang tiêu sái anh tuấn bế phu nhân của mình vào đấu trường lớn. Mọi người chỉ có thể tắc lưỡi lắc đầu vì sao hắn lại chọn 1 nữ nhân yếu đuối đến vậy, suốt ngày bệnh tật, thật là mau chán tuy là phu nhân cực xinh đẹp. Đúng là ông trời không cho ai quá nhiều, được cái này thì sẽ mất cái khác.

Hắn bế cô vào ngồi trên ghế dành cho khách, hắn không cho cô ngồi ghế khác mà để cô ngồi lên đùi hắn, cả người cô đều dựa vào hắn luôn cho tất cả các cặp mắt thêm thường kia nhìn sang chỗ khác.

Vũ Vinh và Tạ Huệ Mẫn ngồi trên ghế thượng liếc nhìn nhau rồi quay lại nhìn sự việc đang tiếp tục diễn ra. Duẩn Khiếu thấy vậy cũng chỉ mỉm cười rồi lại nhìn sang Vũ Hạo Tuyết đang dùng ánh mắt đau thương nhìn họ.

- Chủ thượng, X vẫn chưa đến, ngài có thể chờ không? Trọng tài đi đến lễ phép nói, mạng nhỏ, sợ chết lắm.

- Không sao, hôm nay ta cũng rảnh rồi, ta chờ bao lâu cũng được. Hắn vuốt nhẹ lọn tóc của cô cũng không thèm nhìn tên trọng tài dung nhan thế nào mà trả lời luôn.

- À, vâng. Trọng tài cúi chào rồi lên bục tuyên bố.

Mọi người dù không muốn chờ cũng phải chờ vì đây là trận đấu của thế kỷ mà.

Thời gian cứ thế trôi đi, lâu thật lâu rồi mà X vẫn chưa tới. Mọi người bắt đầu xôn xao X có phải sợ quá nên bỏ chạy mất rồi không.

- Xin lỗi chư vị, có vẻ như X không tham gia thi đấu, vậy trận đấu này xem như không tính. Vũ Vinh đi lên nói.

- Vậy chứ không lẽ mình chủ muốn đấu lại với tướng công của ta sao? Cô lúc này mới lên tiếng nói khi im lặng từ đầu đến giờ, đáng vẻ yếu ớt dựa vào hắn làm cho ai ai cũng xót lòng.

- Phu nhân có lẽ hiểu nhầm ý ta, trận đấu này không tính tức là tước bỏ quyền dự thi của X thôi. Vũ Vinh cười giả tạo nói.

- Tước bỏ quyền của X tức là phu quân của ta sẽ thành minh chủ, nhưng nếu như vậy thì các vị anh hùng ở đây sẽ không phục, lúc đó chẳng khác nào cự minh chủ lão được tham gia vào trận này, rồi lỡ may lão đánh thắng được phu quân của ta thì lão lại là minh chủ tiếp trong khi lão đã thua dưới tay X sao? Cô tựa vào người hắn, đôi mắt to cũng không hề mở mà nói.

Mọi người lúc này mới ồ lên vì sự tình thế này, thấy đúng liền gục gặc đầu ủng hộ. Vũ Vinh mặt đen thui vì cô nói lên suy nghĩ của hắn nhưng cũng rất nhanh khôi phục nói: - Có lẽ phu nhân nói đúng, vậy theo phu nhân chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Ngồi chơi để chờ X đến chứ làm gì? Có vậy cũng hỏi. Cô mở mắt liếc mắt khinh thường nhìn Vũ Vinh.

Vũ Vinh cứng họng luôn. Vũ Hạo Tuyết và Duẩn Khiếu đồng loạt phì cười xong lại nhìn nhau gật đầu chào 1 cái rồi quay sang chỗ khác.

Thấy ai ai cũng im lặng vậy cô nghĩ nghĩ rồi lại nói tiếp: - Mọi người có muốn nghe 1 câu chuyện không? Ta có 1 câu chuyện đã ấp ủ rất lâu, muốn chia sẻ với mọi người, không biết mọi người có muốn nghe không, vừa nghe để bớt đi thời gian chờ đợi X cũng tốt mà.

- Phu nhân, thỉnh tự trọng, nơi này không phải là phủ của các người, nên phu nhân không thể muốn như nào thì thế ấy được. Tạ Huệ Mẫn lên tiếng nói.

- Ta chỉ là muốn kể 1 câu chuyện thì có gì sai? Trong khi mọi người đang nôn nóng trận chiến. Cô cũng đốp chát lại.

- Phu nhân hãy thận trọng, nữ nhân không có tiếng nói tại nơi này. Tạ Huệ Mẫn cũng đã bắt đầu muốn bùng nổ.

- Vậy X là nữ nhân hay nam nhân, nàng ta vào tới vòng cuối cùng này, nếu phu nhân cũng nói nữ nhân không có tiếng nói ở nơi này vậy tổ chức đại hội cho nữ nhân tham gia làm gì, phu nhân cũng có quyền lên tiếng ở đây sao? Cô càng khích vào, bùng nổ đi.

Mọi người hóp ngum khí lạnh khi nghe cô và Tạ Huệ Mẫn cãi nhau mà run rẩy, nhưng có vẻ ủng hộ cô nhiều hơn, vì cô ủng hộ nữ nhân mà.

- Người. . . Tạ Huệ Mẫn chuẩn bị bùng nổ thì lại bị Vũ Vinh kéo tay lại liền bình tĩnh mà khôi phục dáng vẻ dịu nhất mỹ nữ của thiên hạ mà cười nói: - Thật ngại quá, ta có vẻ đã nhiều chuyện. Nói xong cũng tự động chỉnh lại tư thế.

- Nếu phu nhân đã nói có câu chuyện hay chi bằng hãy kể ọi người cùng nghe. Duẩn Khiếu xen vào nói hộ.

Mắt cô mở to, nhìn hấn đá lông nheo 1 cái rồi nhảy xuống người hấn, khuôn mặt xanh xao trắng bệch đã biến mất, chỉ còn lại dáng vẻ khoẻ khoắn tung tăng khuôn mặt hồng hào nhìn rất đáng yêu.

- Hừm. . . hừm. . . vậy mọi người hãy lắng nghe câu chuyện của ta nhé.

Mọi người kinh ngạc nhìn cô kinh sợ không thôi. Nào có ai thay đổi nhanh đến vậy, từ vẻ ngoài đến bên trong.

65. Chương 65: Đại Hội Võ Lâm!!! (11)

- Phu nhân, người. . . Tạ Huệ Mẫn kinh ngạc nói không ra hơi.

Cô cười rồi nhẹ nhàng thoát tục đi lên khán đài, vừa đi vừa nói kể:

- Ngày xưa ngày xưa, à không phải nói là 28 năm trước chứ. Có 1 đôi tỷ muội rất thân nhau. . . Cô kể tới đây đột nhiên dừng lại nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Tạ Huệ Mẫn. . . tái mét rồi. . . tốt. . . - Tỷ tỷ thì có tên là Liễu Mẫn Châu, muội muội thì có tên là Tạ Huệ Mẫn, bọn họ. . .

- Phu nhân, thỉnh tự trọng. Tạ Huệ Mẫn lên tiếng nói nhưng bị Duẩn Khiếu cắt ngang. - Tiếp tục đi, lão nạp rất muốn nghe.

- Thế thì ta tiếp tục câu chuyện nhé. Cô cười hỏi lại thì nhận được cái gật đầu của Duẩn Khiếu liền kể tiếp.

- Bọn họ thật ra chỉ là tỷ muội kết nghĩa, nhưng lại thân hơn cả ruột thịt. Vào 1 ngày đẹp trời chỉ cách Đại hội võ lâm hơn 10 ngày họ đi du ngoạn ở bờ hồ thì lại gặp được 2 vị huynh đệ cũng là kết nghĩa tâm giao đang ngắm hoa ngâm thơ liền đi tới đối đáp lại những câu thơ đó rồi kết thành bạn hữu. 2 vị đó, đại ca là Duẩn Khiếu, tiểu đệ là Vũ Vinh cũng đang trên đường đến Đại hội võ lâm để thử sức. Ngày hôm đó, Duẩn Khiếu và Liễu Mẫn Châu đã phải lòng nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, nhưng trở trêu thay tiểu đệ cũng phải lòng người tỷ tỷ đó mà đâu hay biết rằng muội muội của nàng cũng phải lòng hấn. Bọn họ cứ như vậy đi đến Đại hội võ lâm này trong quan hệ mờ mờ nhạt, rồi đến 1 ngày Duẩn Khiếu quyết định bày tỏ lòng mình với Liễu Mẫn Châu, nhận được sự đồng ý của người, bọn họ thành 1 đôi. Vũ Vinh vì không cam lòng mà trước ngày Đại hội võ lâm vào vòng trong đã hạ độc Lý Hạo rồi đổ tội cho Duẩn Khiếu. Tạ Huệ Mẫn vì biết được chuyện này cũng âm thầm giúp hấn xử lý Diêu Linh là phu nhân của Lý Hạo lúc bấy giờ. Liễu Mẫn Châu biết được chuyện này nên đã cãi nhau với Tạ Huệ Mẫn, sau đó mấy hôm lại được Tạ Huệ Mẫn hẹn ra để giải bày sự việc. Hẹn nơi nào không hẹn lại hẹn ngay 1 đỉnh núi, Tạ Huệ Mẫn đã hạ độc Liễu Mẫn Châu sau đó đẩy người xuống vực vì Vũ Vinh. Vũ Vinh vì không có đối thủ nên nghiêm nhiên trở thành minh chủ võ lâm, vì thấy thương hại Tạ Huệ Mẫn nên đã cho nàng trở thành phu nhân của mình. Duẩn Khiếu đau lòng vì người yêu mất đi và bị mang tiếng hại người nên đã quy y cửa Phật mà đâu biết rằng Liễu Mẫn Châu đã để lại 1 sinh linh nhỏ bé. Sinh linh này lại bị Tạ Huệ Mẫn biết được nên đã âm thầm đem về nuôi, nàng ta không giết sinh linh này vì nghĩ rằng cuối cùng cũng đã có được Vũ Vinh nên đã cho sinh linh đó 1 danh phận là Vũ Hạo Tuyết. Không biết câu chuyện của ta có giống với cuộc đời của bà không phu nhân Tạ Huệ Mẫn, à không phải gọi là môn chủ Độc Cốc chứ.

Câu chuyện cô kể tới đó, toàn trường chỉ có gió lùa ruồi bay chứ không còn thanh âm nào khác, cô nhìn lên 2 người bọn họ đang tím mặt đi và nhìn Vũ Hạo tuyết đang thần thờ. Còn Vũ Vinh thì kinh ngạc nhìn sang nữ nhân đã nằm chung giường với mình bao nhiêu năm.

- Người. . . người bịa chuyện. Tạ Huệ Mẫn không nhìn được rít gào lên.

- Phu nhân, không biết người có muốn nghe đoạn sau? Cô lại hỏi.

Không chờ Tạ Huệ Mẫn lên tiếng, Duẩn Khiếu đã nói tiếp: - Hãy nói tiếp đi.

- Liễu Mẫn Châu đã biết trước Tạ Huệ Mẫn sẽ giết mình nên đã uống thuốc giải trước khi đến đó, khi bị đẩy xuống vực, nàng ấy không chết ngược lại là sống trong nỗi giày vò vì Độc cổ mà Tạ Huệ Mẫn đã cho nàng, sau đó thời gian cứ thế trôi đi. 2 năm trước, không biết từ đâu rơi xuống 1 nữ nhân, rơi ngay chỗ Liễu Mẫn Châu đang ẩn mình chờ đợi cái chết. Liễu Mẫn Châu lúc đó đã nghĩ có lẽ ông trời muốn giúp nàng báo thù nên đã dạy cho nữ nhân này về y thuật, võ công, 2 người sống chung với nhau như mẹ con ruột thịt cho tới ngày nàng ấy chết đi vì căn bệnh đó. Nữ nhân kia tiếp tục việc luyện tập rồi đến Liễu Y môn tiếp nhận vị trí môn chủ lập nên kế hoạch báo thù cho nàng ấy.

Cô nhìn sang Hiên Triết nhướng mày. Hiên Triết mặt đen thui xách cái ghế có đệm bông lên khán đài cho cô, cô ngồi xuống đối diện với Tạ Huệ Mẫn và Vũ Vinh, nhận xâu hồ lô mà Ngọc Đàm đưa cho ngồi mút lấy mút để nhâm nhi.

Toàn trường là 1 sự kinh sợ. Ai ai cũng nhìn cô nghi hoặc.

- Phu nhân, từ đâu người nghe được câu chuyện này, có phải là đặt điều xằng bậy. Duẩn Khiếu lên tiếng hỏi.

- Lão nghĩ ta nói xằng nói bậy thật sao? Hay trong lòng lão đã tin sự thật này mà cố hỏi để tìm thấy cái gậy đầu của ta. Chẳng phải ngay từ khi gặp Tuyết ca ở đại sảnh Thiên Tự Nhất lão đã nghi ngờ rồi sao? Cô mút lấy viên hồ lô rồi mới nhàn nhạt nói.

Duẩn Khiếu không nói gì nữa nhìn sang Vũ Hạo Tuyết xúc động.

- Hừ! Hàm hồ, phu nhân người nói ra 1 câu chuyện không có thực này để làm gì? Theo như phu nhân nói vậy phu nhân chứng kiến câu chuyện này sao? Tạ Huệ Mẫn đập tay vào thành ghế tức giận nói, hoàn toàn mất đi vẻ hiền dịu thoát tục rồi, chỉ như 1 ả điều ngoa mà thôi.

- Tuy ta không chứng kiến, nhưng ta được người trong cuộc kể lại sự việc này thì có gì là chứng minh là ta bịa chuyện. Cô vẫn mút lấy cây kẹo hồ lô mà nói.

- Hàm hồ, phu nhân hãy nhớ ta có đệ đệ là Tể tướng đương triều, chỉ cần ta nói 1 tiếng đệ đệ của ta sẽ san bằng Hiên Phong Các của các người. Tạ Huệ Mẫn hầu như là rít gào.

- Nếu đệ đệ của bà là Tể tướng thì đệ đệ của ta là Hoàng thượng. Cô vẫn nhàn nhạt nói.

- Không thể nào, hoàng thượng không hề có tỷ tỷ, người bịa chuyện. Tạ Huệ Mẫn kinh ngạc chút rồi lại nói lớn tiếp.

Cô nhún vai tỏ vẻ không quan tâm rồi mút kẹo tiếp.

- Không biết phu nhân nghe ai nói câu chuyện lạ lùng thế này, lại đổ cho lão phu như vậy? Vũ Vinh lúc này mới lên tiếng nói.

- Nếu ta nói, người đó là. . . Liễu Mẫn Châu thì sao? Cô khựng lại đôi chút rồi nói tiếp, vẫn không quên mút tiếp viên kẹo hồ lô cuối cùng trong xâu đó.

- Hàm hồ. Người đã chết rồi, đừng đổ lỗi cho nàng ấy. Tới phiên Vũ Vinh tức giận đập tay vào thành ghế đứng bật dậy nói: - Ta định sẽ không cần dùng đến chiều này nhưng các người ngày hôm nay, ta sẽ thanh lý môn hộ Hiên Phong Các các người. Vũ Vinh nói rồi phất tay lên, bạo loạn thì bạo loạn, không có chức đó hẳn vẫn có thể làm bá chủ mà.

Xung quanh tường thành hiện ra những hắc y nhân chuẩn bị công kích họ. Người xem thì loạn cả lên chỉ có Lý Triển Phong cũng rất bình tĩnh ra lệnh cho quân của họ chuẩn bị tổng tiến công. Cô vẫn nhàn nhạt mút cho xong cây kẹo, ngồi vắt chân lên nhìn cục diện.

- Các người nếu muốn 2 người này sống sót thì dừng tay lại đi nếu không hoàng hậu và thái tử sẽ chết trong đau đớn đấy. Chẳng phải hoàng thượng là đệ đệ của phu nhân người như lời nói lúc này sao. Tạ Huệ Mẫn cho người đem 2 Bối Bối và Lăng Nhật Duy đang bị trói ra.

Người của Hiên Phong Các thấy vậy liền khựng lại chưa dám manh động. Cô nhìn chút rồi lại mút lấy cây kẹo của mình như chưa hề thấy sự việc đó.

- Người không hề động lòng sao? Ta thật bất ngờ là 1 nữ nhân yếu đuối như người sao lại có 1 lá gan thật lớn, hết lần này đến lần khác đều xỏ xiên ta.

Đùng. Yếu đuối sao? Cô nhìn xuống cây kẹo hồ lô vừa ăn hết, ngược lên nhìn Tạ Huệ Mẫn mỉm cười, nụ cười đầy mùi máu tanh. Tạ Huệ Mẫn kinh ngạc nhìn nụ cười đó rồi hồi tưởng lại mình đã gặp nó ở đâu rồi.

“Ngày hôm đó, X kéo tấm mặt nạ lên chỉ lộ ra đôi môi đỏ đang mỉm cười”

- Các người có muốn nghe phần quan trọng cuối cùng của câu chuyện đó không? Các người không muốn biết nữ nhân đó là ai sao? Nàng ấy trước đây luôn sống trong cảnh không có tình thương của cha mẹ là gì cho đến khi gặp được Liễu Mẫn Châu nàng ấy mới cảm nhận được thế nào là tình thương của 1 người mẹ, vì vậy nàng ấy đã thề trước ngôi mộ đó là sẽ trả thù cho người và nữ nhân đó chính là môn chủ của Liễu Y môn và. . . cũng là ta, Lăng Sảnh Nhi. Vì vậy, Tạ Huệ Mẫn hôm nay chính tay ta sẽ thanh lý môn hộ bọn người vô liêm sỉ các người.

1 luồng gió mang theo mùi máu tanh thổi lên. 1 dấu ấn hiện lên trên trán của cô, 1 bông hoa anh đào màu hồng hân lên trán, những cánh hoa anh đào quây quần xung quanh cô reo vui rồi phân tán bay về những hắc y nhân đó. Cánh hoa như 1 miếng kính cắt xuyên qua cổ tay và cổ họ, hàng hàng hắc y nhân ngã xuống rớt xuống mái nhà. Cánh hoa lại thu về xung quanh cô nhảy múa, duy chỉ có dấu ấn là vẫn còn. 1 biểu tượng minh chứng cho thân phận của môn chủ Liễu Y môn.

Toàn trường khiếp sợ nhìn cô, không còn nét yếu đuối nhỏ nhắn thường ngày mà thoát nhìn rất là cao lớn, đầy quyền rũ biết bao.

Tạ Huệ Mẫn kinh ngạc nói lắp bắp: - Thật sự là người, ta còn phân vân đã gặp nụ cười này ở đâu? Vậy ra người chính là kẻ năm lần bảy lượt phá hỏng hết kế hoạch của ta.

- Các vị ở đây đã thấy rồi chứ? Đây chính là đệ nhị mỹ nhân mà trước đây các người kính trọng hơn trời đất, ai biết được rằng trong tâm can cả con đề cũng không bằng. Nực cười thật. Cô đổi chân lại rồi chống tay lên thành ghế nói duy cái dấu ấn hoa anh đào đó vẫn hiện ra như thế chưa bao giờ mất đi.

Lại kinh ngạc lần nữa, cũng ngay người trong giang hồ lá gan rất lớn nên không bị những chuyện này làm đau tim mà ngất đi.

Duẩn Khiếu đi đến chỗ Vũ Hạo Tuyết nhìn bằng hân bằng đôi mắt đầy tội lỗi: - Sao ta lại không nhận ra con sớm hơn nhỉ? Nếu ta nhận ra sớm hơn đôi mắt con là đôi mắt của nàng ấy thì chúng ta sẽ không phải nhận nhau tại 1 nơi như thế này.

- . . . Vũ Hạo Tuyết im lặng không nói gì với Duẩn Khiếu vì hân chẳng biết nói gì trong tình cảnh này, hân trước đây đã nghĩ ngờ hân không phải là con họ nhưng ai ngờ hân lại là con trụ trì Thiếu Lâm cùng với đệ nhất mỹ nhân hồi đó là Liễu Mẫn Châu chứ.

- Thật là cảm động, tỷ tỷ còn chờ gì mà không giết hoàng hậu và thái tử đi, đệ sẽ được lên ngôi đó. Tạ Linh cười lớn đi vào cùng với 1 đoàn quân, nhìn có vẻ là hơn ngàn người rất đông nha.

- Ngủ giấc, họ chết rồi chẳng lẽ hoàng thượng không được lấy người khác sao mà tới phiên người lên làm vua. Cô nhàn nhạt nói trong khi vẫn quan sát biểu hiện của Bối Bối, máu đang chảy ướt quần Bối Bối rồi. Cô liếc nhìn sang Tĩnh Ngọc gật gật đầu.

Tĩnh Ngọc nhận lệnh quay đi đâu đó 1 lúc sau lại quay về nhưng trên tay lại cầm theo 1 cái khay được bao khăn trắng che lại.

- Hừ, ta hôm nay sẽ cho người phải hối hận Lăng Sảnh Nhi, giết 2 người đó cho ta. Tạ Huệ Mẫn lên tiếng ra lệnh.

Tên hắc y nhân vung kiếm chỉ cách Bối Bối 1 tấc thì 1 chưởng lực xung tới làm tên hắc y nhân bị đánh văng ra ngoài phun ra ngụm máu rồi tắt thở mà chết. Nhìn cũng đủ thấy 1 chưởng này mạnh đến mức nào.

- Tên điều dân to gan, ngay cả hoàng hậu và thái tử của bốn vương cũng dám bắt giết tại 1 nơi như thế này. Lăng Ngạo Quân đẩy sát khí hùng hồn tới chỗ của Bối Bối và Lăng Nhật Duy đang bị bắt quỳ ở đó.

Lăng Ngạo Quân hiên ngang đi tới trước sự khiếp sợ của mọi người. Chưởng lực mạnh như vậy là do hoàng thượng bụng sao?

- Bối Bối nàng thế nào rồi? Lăng Ngạo Quân tiến lại hỏi Bối Bối đang tái tím khuôn mặt, nhìn rất đau đớn.
- Thiếp. . đau. . Bối Bối nói không ra hơi trong khi tay thì vẫn ôm chặt Lăng Nhật Duy như sợ cậu nhỏ sẽ bị tổn thương.

Lăng Ngạo Quân thấy vậy không nói 2 lời bế luôn cả 2 người đi đến chỗ cô. Vừa đi cũng không quên bày ra bộ dáng của bậc quân vương:

- Các người đã biết trẫm là ai mà còn không mau khấu đầu!

Ai cũng sợ mất mặt lật đật đặt quỳ xuống đồng thanh nói: - Tham kiến hoàng thượng!

Duy chỉ có cô và Lý Triển Phong đã đến ngồi cạnh cô từ bao giờ vẫn đang ngồi trên ghế nơi mà Lăng Ngạo Quân đang tiến đến.

Ai ai cũng nghi hoặc khó hiểu vì sao cô không cúi chào, Lý Triển Phong không quỳ thì không nói gì nhưng sao cô lại không?

- Tỷ tỷ, tỷ mau xem Bối Bối. . nàng ấy. Lăng Ngạo Quân đến nói với cô mà lắp bắp không ra hơi.

Miệng chữ O mắt chữ A là hình ảnh toàn trường lúc này. Quả thật là tỷ tỷ của hoàng thượng, giống nhau như 1 khuôn đúc ra. . . Cô với tay ra bắt mạch rồi kêu Tĩnh Ngọc đưa cái khay đó đến, kéo chiếc khăn trắng là 1 chén thuốc màu đen sì. Cô đưa cho Lăng Ngạo Quân ý bảo cho Bối Bối uống rồi ôm Lăng Nhật Duy cho cu cậu bớt sợ nhưng lại ngược lại cậu nhỏ không sợ mà hình như còn đang trông ngóng cái gì đó, chỉ thấy nhìn dáo dác xung quanh.

- Không sao đâu, Bối Bối bị động thai khí thôi. Cô nói cho Lăng Ngạo Quân bớt lo, vì hần đang xanh mặt giúp cho Bối Bối uống chén thuốc đó.

- Baby??? Nàng ấy có baby nữa sao? Thật sao chị? Lăng Ngạo Quân đại ra hỏi liên tục.

- Ủ. Haha. Cô cười nói.

- Người. . . người rốt cuộc là thân phận gì? Tạ Huệ Mẫn nghi hoặc không thôi.

- Chẳng phải ta đã nói rồi sao. Sao hỏi mãi thế. Cô cũng không thèm nhìn lên mà chỉ lo cho Lăng Nhật Duy.

Vũ Vinh giơ tay ngăn Tạ Huệ Mẫn định nói gì đó rồi quay sang nhìn cô mở miệng nói: - Phu nhân của Lý Triển Phong, ta muốn quyết đấu lại lần nữa.

- Người sẽ đấu với người là ta, không phải là nàng ấy, ta mong người nhớ món nợ của phụ thân ta. Lý Triển Phong nãy giờ để cô làm nhân vật chính bây giờ mới xen và nói, chỉ giọng nói thôi đã toả ra sát khí ngút trời làm tay của Vũ Vinh không kiềm được mà run run.

Thế là trận chiến hỗn tạp nổ ra, Lý Triển Phong đấu với Vũ Vinh và người của Hiên Phong Các đấu với người của Thiên Tự nhất, chỉ có Tĩnh Ngọc, Doãn Chính, Hiên Triết, Ngọc Đàm ở lại bảo vệ cho cô theo lệnh của hần. Ngay cả Mạc Tử Từ và Thanh Thiên Tuấn cũng vào trợ giúp tuy rằng trong lòng còn kinh ngạc rất nhiều về cô.

Vũ Hạo Tuyết nhìn cục diện mà hần không muốn nhìn thấy nhất mà lòng đau như cắt, rút cây quạt ngay hông ra đi từ từ đến chỗ Tạ Huệ Mẫn lên tiếng hỏi: - Thật sự giết mẫu thân của ta sao? Nhận nuôi ta vì cảm thấy ta vô tội hay cảm thấy ta không uy hiếp được tương lai của người nữa nên cho ta con đường sống.

- . . . Không sai, ta là như vậy đó. Tạ Huệ Mẫn nói.

- Vậy thì người chết đi, ta tuy cảm kích người cho ta được sống nhưng ta hận người vì đã giết mẫu thân của ta, còn cho ta tình cảm giả tạo mà người tạo ra, ta hận người. Vũ Hạo Tuyết giơ cao cây quạt lên, cả người toả ra sát khí dữ dội.

Cô nhìn cục diện như vậy cũng không định xen vào, người nên trả thù phải là Tuyết ca, cô chỉ có thể đứng nhìn thôi.

Đột nhiên 1 giọng nói thu hút mọi người dừng tay: - Nhìn kìa, đó là cái gì vậy? Mọi người dừng tay lại rồi nhìn theo cánh tay đang chỉ đó.

Nhìn vào không trung thì thấy có 1 hố đen hiện ra, 1 cô gái mặc 1 bộ đồ đen bó sát người với đôi boots cao và cái mũ kết đen đội trên đầu cùng với cái khăn che mặt nối liền với cái áo đen của cô gái đó, cả người chỉ lộ ra 1 đôi mắt tím đang nhìn từ trên cao xuống.

Lăng Sảnh Nhi thì kinh ngạc nói không ra lời nào. Sao nó lại có thể đến đây???

66. Chương 66: Đại Hội Võ Lâm!!! (12)

Thân ảnh vẫn đứng như thế trên không, cứ nhìn qua nhìn lại ở trên không rồi mới nhìn xuống dưới, nhìn thấy mục tiêu mình tìm kiếm, định nhảy xuống thì phía sau cô gái đó có 2 con sư tử đi ra đang gầm gè nhìn xuống phía dưới như nhìn thấy con mồi ngon. Cô gái nhìn lại mắt tím lay động đôi chút, 2 con sư tử thấy liền rụt cổ lại. Đứng yên vị sau cô gái đó không di chuyển, chỉ chờ cô gái đó đi đâu thì sẽ đi theo mà thôi.

Cô gái xoay người lại, xác định mục tiêu rồi nhảy xuống tiến đến mục tiêu đó, 2 con sư tử cũng tự khắc đi theo ở phía sau.

Đáp xuống không gây ra 1 tiếng động, nhẹ nhàng như cánh hoa phiêu diêu, cô gái đó đứng trước mặt Lăng Sảnh Nhi đang thần thờ và Lăng Ngạo Quân đang trợn mắt há to, còn Ly và Dĩnh cũng không nói đờ ra tại chỗ luôn chứ sao.

Lý Triển Phong nhú mày đôi chút rồi cũng giãn ra khi biết cô gái đó là ai. Tuy nhiên vẫn còn kinh ngạc là từ độ cao đó mà phi thân xuống đây với cái giày nhọn nhọn đó và cái túi to đeo ở đằng sau lưng mà không phát ra tiếng động cũng thuộc hàng cao thủ rồi, còn có 2 con sư tử kia nữa, có vẻ rất nghe lời cô gái đó.

- Sao lại tới được đây? Lăng Sảnh Nhi hỏi cô gái đó.

Cô gái chỉ nhìn lên, mắt tím lay động dưới cái vành mũ kết rồi không nói gì nữa hết.

- Tìm ta nên đến đây sao? Lăng Sảnh Nhi lại hỏi khi nhận được câu trả lời của cô gái đó.

Cô gái đó gật nhẹ đầu rồi quay đi nhìn qua nhìn lại viễn cảnh xung quanh sau đó lại nhìn sang cô nhưng không hỏi gì mà cô lại hiểu mới hay.

- Ta 2 năm trước bị đưa đến đây rồi gặp được nghĩa mẫu, nay ta chỉ trả thù cho người thôi. Cô giải thích.

Cô gái gật gật rồi thôi không nói gì nữa, đứng yên đó trước sự ngu ngay của tất cả mọi người, kinh ngạc vì cô biết cô gái kì lạ đó, và cô gái đó giống như bị cấm chỉ nhìn thôi là cô đã hiểu cô gái đó nói gì.

- Hừ. Kẻ ngáng đường, người cút mau. 1 tên hắc y nhân không biết gì la hét chỉ kiếm vào mặt cô gái đó.

Cô, Lăng Ngạo Quân, Ly và Dĩnh hít ngậm khí lạnh, không xong, năm sau ngày này là ngày giỗ của hắn rồi.

Cô gái đó đảo mắt tím nhìn tên đó, miệng nói ra 1 câu nhẹ tựa như không có trọng lực: - Dừng cây kiếm đó để lên cổ mình rồi tự xử đi.

Vậy mà tên hắc y nhân đó không hiểu sao lại gỡ kiếm để lên cổ mình, xoẹt 1 đường rồi ngã xuống, linh hồn thoát ra đi gặp tổ tiên luôn. Có những kẻ đứng gần cũng bị ảnh hưởng mà làm theo thể rồi 1 đoạn đường có bạn cùng vui cho bọn họ trên hành trình đi tìm tổ tiên của mình. Ai nói là không có trọng lực chứ, cả ngàn tấn trọng lực thì có. Cô khinh bỉ không thôi.

Những tên khác run sợ liên, không dám hó hé gì nữa. Cô gái đảo mắt tím nhìn thấy 1 thằng bé đang nhìn cô gái đó cười rạng rỡ, bỗng nhiên cô gái đi tới chỗ thằng bé đó, ngồi xuống đối diện cậu nhìn chăm chăm vào.

- Ta tên Lăng Nhật Duy, ngươi tên gì? Lăng Nhật Duy hỏi.

- . . . Lãnh Băng Tâm. Im lặng 1 hồi cô gái đó mới nói.

- Tâm lạnh như băng sao? Tên ngươi rất đẹp, sau này ngươi làm nương tử của ta nhé, ta là thái tử, ngươi sẽ không sợ đối đầu. Lăng Nhật Duy ngây ngô cười, giơ tay tháo cái mũ kết xuống.

Cô gái vừa xưng tên đó nhìn cậu chẳng biểu hiện gì nhưng trong đôi mắt là sự dao động kì lạ. Nhưng lại rất nhanh trở lại bình thường bởi cái mũ vừa tháo cũng là lúc mái tóc dài màu đen bóng xoả xuống làm Băng Tâm phải tập trung vuốt lại mái tóc của mình.

Hớp ngệm khí lạnh vì đoạn hội thoại ngắn ngủi vừa rồi. Đó không phải là lời nói của 1 đứa trẻ 2 tuổi, là lời của 1 ông lão thì có.

- Ngươi là ai? Đến đây với mục đích gì? Tạ Huệ Mẫn hầu như là mất luôn vẻ hiền thực nết na thường ngày mà trảng ra luôn rồi.

Lãnh Băng Tâm nhìn lên Tạ Huệ Mẫn, sâu trong mắt tím lộ ra 1 loại khí nguyên thủy, sát khí. Sát khí toả ra mãnh liệt làm ai ai cũng run sợ.

- Ngươi là kẻ nào mà dám nhìn bằng ánh mắt đó với ta. Tạ Huệ Mẫn run run tấn công rồi phóng 3 cái kim châm đã tẩm độc về phía Lãnh Băng Tâm đang đứng cùng Lăng Nhật Duy.

Lãnh Băng Tâm chẳng quan tâm chỉ quay qua nhìn tiếp Lăng Nhật Duy mở miệng hỏi: - Nhóc bao nhiêu tuổi? Thanh âm nhẹ nhàng làm động lòng người.

- Ta 2 tuổi. Lăng Nhật Duy ngây thơ trả lời cũng chẳng thêm quan tâm kim độc đang phóng tới.

Kim chỉ cách họ 30cm thì lại bị cầm gọn trên tay 2 người đàn ông cao to lực lưỡng đang toả ra sát khí nhìn chăm chăm vào Tạ Huệ Mẫn. Có vẻ Lãnh Băng Tâm cũng không quan tâm gì lắm chỉ đảo mắt tím nhìn Lăng Nhật Duy nói: - Chỉ 2 tuổi vì sao lại muốn lấy ta? Ngươi chưa biết ta là ai mà?

Lăng Nhật Duy chỉ cười rồi kéo khăn bịt trên mặt của Lãnh Băng Tâm từ nãy giờ xuống, lộ ra 1 khuôn mặt đẹp rực rỡ, ai nhìn vào nó chỉ có thể xiêu vẹo mà không kìm được thú tính thôi, nét đẹp ngây thơ có, quyến rũ có, nó hoàn hảo đến mức không thể chỉ diễn tả là xong 1 khuôn mặt được đúc ra từ tượng tạc.

Toàn trường kinh sợ khi nhìn thấy bộ mặt của Lãnh Băng Tâm, thứ nhất vì quá đẹp, thứ 2 là vì giống hệt khuôn mặt của Liễu Mẫn Châu 28 năm trước duy chỉ có đôi mắt màu tím là không phải.

- Thế này là biết rồi nhé. Lăng Nhật Duy vẫn cười khanh khách không quan tâm ai, chỉ nhìn Lãnh Băng Tâm cười đáng yêu.

Lãnh Băng Tâm nhìn Lăng Nhật Duy rồi không hiểu sao lại đưa tay ra vuốt vuốt cái mặt cậu nhỏ rồi cúi xuống hôn nhẹ vào mặt cậu.

Lăng Sảnh Nhi trợn ngược trông mắt nhìn tình cảnh đó, nhất định là nhìn nhầm, Lăng Nhật Duy không bị ảnh hưởng bởi giọng nói của nó của nó sao, nhìn có vẻ như thằng cháu cô hiểu rõ con bé đó nghĩ gì hơn cô. Song lại bị cắt đứt khỏi dòng suy nghĩ bởi giọng nói chất chúa quen thuộc.

- Các ngươi lơ ta đi sao? Người đâu, lên cho ta. Tạ Huệ Mẫn lên tiếng lệnh cho 1 đám thuộc hạ xông lên thế nhưng lại bị người của Hiên Phong Các ra ngăn cản.

Thế là 1 trận đấu lại nổ ra, người đấu với người tuy rằng ai ai cũng không tập trung được mà thỉnh thoảng lại liếc nhìn khuôn mặt đó đang ngồi nhìn chăm chăm vào Lăng Nhật Duy.

- Đấu với ta được chưa? Ta phải trả thù ấu thân ta. Vũ Hạo Tuyết nhìn chăm chăm vào Tạ Huệ Mẫn lạnh giọng nói.

Tạ Huệ Mẫn nhìn rồi hừ giọng 1 cái xông lên, thế là 2 mẹ con trên danh nghĩa mấy chục năm lại đối đầu, 1 tình cảnh trở trêu của tạo hoá.

- Lăng Sảnh Nhi, hôm nay ta quyết phải giết cho được ngươi. Ta phải lấy lại chủ thượng mà ngươi đã cướp của ta. Tiểu Tình trong tình cảnh hỗn loạn hét to lên về hướng cô.

Cô nhúu mày nhìn Tiểu Tình nói: - Phong không phải đồ vật muốn lấy là lấy, chàng là người, người có lấy lại chàng từ tay ta thì sao? Người cũng không có được trái tim chàng.

- Ta không quan tâm, người hôm nay phải chết. Tiểu Tình nói rồi xông lên, mấy người kia ra yểm trợ nhưng bị cô gạt ra.

Cô rút ra Kim kiếm xông lên đấu Tiểu Tình, thà là giải quyết luôn 1 lần, nếu không nàng ta sẽ mắc ảo tưởng nặng hơn.

Cứ thế các cặp đấu được chia nhau ra đấu: Lý Triển Phong- Vũ Vinh, Tạ Huệ Mẫn- Vũ Hạo Tuyết, Lăng Sảnh Nhi- Tiểu Tình, Tinh Ngọc- Âu La.

Trận hỗn loạn cứ thế diễn ra mà không hay để ý rằng có những kẻ đang bí mật núp trên tường giương cung sẵn sàng như chờ lệnh, Lãnh Băng Tâm cả nhận được nhưng chỉ đưa mắt nhìn xung quanh rồi không có biểu hiện gì quay sang nhìn Lăng Nhật Duy tiếp, cậu nhóc lại cười với nhỏ làm cho người không biết cười là như thế nào đột nhiên lại giãn đôi môi ra làm thành 1 hình trăng khuyết, 1 nụ cười đẹp tuyệt mỹ mà chỉ có Lăng Nhật Duy được thấy làm cho cậu ngưng động lại 1 lúc lâu.

- Các người ngừng tay mau, ta đã bao vây nơi này hết rồi. Tạ Linh hét lớn.

Toàn trường dừng lại nhìn Tạ Linh đang đắc ý.

- Tể tướng, ông hãy nhớ ông là ai? Lăng Ngạo Quân lạnh giọng nói.

- Hừ, hôm nay ta không chết thì người chết, hôm nay ta sẽ giết người để lên ngôi hoàng đế, giấc mộng đẹp của ta haha. Tạ Linh tự xử rồi phá lên cười.

- Hừ, cuồng ngôn, Tạ Linh tội nghịch bất đạo, người đầu, bắt hấn mang về chờ ngày xét xử. Lăng Ngạo Quân bày ra thái độ của 1 hoàng đế nói.

Những tên lính chạy lên định bắt Tạ Linh thì bị cung tên xuyên thủng ngực mà chết.

- Haha. . hoàng thượng người hôm nay muốn không nhường ngôi thì không được rồi. Tạ Linh càng đắc ý hơn.

1 thanh kiếm từ đâu phóng như bay tới, Tạ Linh cũng có chút thủ thuật trong người nên né nhanh nhưng khỏi tránh khỏi 1 đường kiếm làm chảy máu ngay mặt. Lý Triển Phong gầm nhẹ rồi thanh kiếm lại phóng vút về nằm yên vị trên cánh tay hấn.

Tạ Linh run sợ nhìn Lý Triển Phong đang toả ra sát khí. Tạ Huệ Mẫn kêu lên “Linh đệ”

- Nếu không muốn ngay họng thì bớt hàm hồ đi. Hấn chỉ nhẹ nhàng nói ra rồi quay lại toả sát khí với Vũ Vinh đang bị trọng thương nói:

- Tiếp tục thôi.

- Hừ. Người. . người. Vũ Vinh ôm ngực gượng dậy, Tạ Huệ Mẫn nhìn thấy vậy đành lăm nhắm gì đó trong miệng.

Bỗng người Lý Triển Phong run run, đôi mắt chuyển sang màu đỏ nhìn chăm chăm vào Lăng Sảnh Nhi đang nhìn hấn. Hấn gầm gừ đi tới lê bước nặng nhọc kiếm cứ không ngừng run rẩy chìa thẳng vào cô. Cô nhìn hấn thì biết đã xảy ra chuyện liền lấy viên thuốc ra nói với Lãnh Băng Tâm: - Tâm, ta nhờ con việc này, giết ả nhanh đi, chồng của sư phụ sắp không chịu nổi rồi.

Lãnh Băng Tâm khựng lại, vút nhẹ má của Lăng Nhật Duy rồi đứng dậy nhìn người đang đứng trên kia. Lấy đà nâng bước, lao nhanh đến trước mặt Tạ Huệ Mẫn, Tạ Huệ Mẫn nhanh chóng đấu với Lãnh Băng Tâm nhưng đối với nhỏ chỉ là gà múa mà thôi, nhanh gọn lẹ, nhỏ dùng tay không đâm thẳng tim của Tạ Huệ Mẫn, máu bắn lên khuôn mặt nhỏ nhưng chỉ có ánh mắt vô hồn là không thể hiện điều gì về cái chết tàn nhẫn này cả.

Tạ Huệ Mẫn gục xuống rồi từ từ trượt xuống nền đất. Ắ chính là không cam tâm vì sao bản thân cố gắng đến vậy mà cho dù phút cuối cùng ả cũng không có được trái tim của người đó. Tạ Huệ Mẫn nhìn sang Vũ

Vinh đang nhìn vào ả mà không có biểu hiện gì cả mà lòng đau như cắt. Ả cười lớn khi nằm trên nền đất, cười cho bản thân ngu dốt của mình, cười cho cả thiên hạ này.

Lãnh Băng Tâm càng tàn nhẫn hơn nữa, lượm 1 thanh kiếm nằm dưới nền đất, nhìn chăm chăm xuống Tạ Huệ Mẫn đang nằm đó không biểu hiện gì là thương sót mà ghim xuống ngực ả 1 nhát kiếm đâm sâu vào phổi. Máu lại bắn lên, khuôn mặt vẫn là vô hồn không biểu cảm.

“Tỷ tỷ, muội xin lỗi tỷ, giờ muội đến với tỷ đây” Tạ Huệ Mẫn chảy ngược nước mắt nói vào giữa hư vô rồi nhắm mắt lại, khoé môi vẫn là đang mỉm cười.

67. Chương 67: Đại Hội Võ Lâm!!! (13)

Toàn trường tĩnh lặng nhìn sự ra đi của Tạ Huệ Mẫn, Vũ Vinh không có biểu cảm gì cả, còn Vũ Hạo Tuyết thì là cứng như tượng đá, đó là biểu hiện của không thể tin.

- Mẫu thân. . . 1 tiếng nói thật to vang lên, đồng loạt nhìn qua thì thấy Vũ Hạo Nghi đang ôm ngực đứng phồng đó nhìn mẹ của hắn đang nằm yên đó với đôi môi đang mỉm cười cùng cây kiếm còn ghim trên ngực.

Hắn lết từng bước tới chỗ mẫu thân hắn, nhìn thân ảnh nằm đó mà không thể tin, khụy gối xuống ôm mẫu thân hắn vào lòng mà giọt nước mắt rơi. Tại sao? Hắn tuy rằng thường hay cãi lời nhưng người hắn yêu nhất là mẫu thân hắn mà, hắn không cam lòng, những thứ đáng lẽ là của hắn thì lại bị cướp tuột khỏi tay, hắn hận.

- Là ai làm? Kẻ nào giết mẫu thân của ta. Vũ Hạo Nghi điên cuồng gào thét nhìn xung quanh, 1 giọng nói nhẹ nhàng truyền đến bên tai hắn.

- Là ta.

Vũ Hạo Nghi bị giọng nói này làm ê hoặc, choáng váng đầu óc như thuốc mê, hắn lắc mạnh đầu cố nén lại sự chóng mặt đó nhìn sang Lãnh Băng Tâm. Hắn ngờ người kinh sợ rồi kiềm nén sự dục hoặc run run nhìn nhỏ nói: - Tại sao người lại giết mẫu thân ta, người là ai, là ai hả?

- Ta theo lệnh mà làm. Giọng nói vẫn nhẹ tựa hư vô. Vũ Hạo Nghi càng bị choáng hơn, hắn lắc mạnh đầu lần nữa cố giữ sự bình tĩnh.

- Ai lệnh cho người? Nhỏ chỉ tay về phía cô.

Vũ Hạo Nghi nhìn theo hướng tay chỉ thì kinh ngạc, sững sờ có, không thể tin có. Là nàng ấy ra lệnh sao? Vì sao vậy?

Cô không để ý lắm vì đang lo cho Lý Triển Phong. Lúc này chưởng lực chỉ cách cô 1 gam tay thì dừng lại, cô mừng còn không kịp nữa là vì Tâm đã không làm phụ lòng mong đợi của cô. Cô đang đỡ lấy hắn mỗi một gục đầu vào vai cô thở hổn hển, hắn lại suyết chút nữa hại cô và con của hắn rồi.

- Chồng à, uống viên thuốc này vào đi. Cô đưa lên miệng cho hắn nuốt vào. Cô thật không ngờ độc cổ này lại mạnh đến vậy. Lý Triển Phong vừa uống xong thì 3 giây sau ọc ra 1 chất lỏng màu đen kịt như nhớt.

Mọi người nhăn nhó mặt mày vì cái thứ đó, trông tởm kinh khủng, nhưng cũng nhờ vậy mà biết được thì ra trước tới giờ chủ thượng của Hiên Phong Các nhìn đẹp trai sáng sủa mà trúng độc nặng tới vậy.

Lo lắng cho hắn xong cô mới nhìn lên Vũ Hạo Nghi đang đứng sững nhìn cô. Cô không biểu cảm lạnh nhạt nói: - Như đã thấy, ta cần phải giết bà ta mới giúp được phu quân của ta.

- . . . Vũ Hạo Nghi vẫn không nói gì đứng như tượng đá, hắn không thể tin nổi là cô làm.

Đột nhiên 1 tiếng la hét truyền đến: - Tất cả các người mau bỏ kiếm xuống, nếu không ta sẽ giết thái tử.

Mọi người bị thu hút bởi tiếng nói đó nên nhìn qua thì thấy Tạ Linh đang kè dao lên cổ Lăng Nhật Duy trong khi cậu nhỏ chẳng có biểu hiện gì là run sợ cả. Đôi mắt tím lay động, người của Hiên Phong Các bắt đầu chần chừ, Lăng Ngạo Quân hầu như bị chọc điên lên rồi, không màng ai hết, phóng 1 cái đứng trước mặt Tạ Linh, dùng tay bóp cổ hắn hất ra, còn tay kia thì đỡ lại con trai yêu dấu của mình.

Hộp ngậm khí lạnh, Hiên Triết, Doãn Chính nhìn nhau rút ra kinh nghiệm không nên chọc giận những người nhìn có vẻ hiền lành ngay thơ, chết không có đất chôn thân đó.

Lãnh Băng Tâm lướt qua Vũ Hạo Nghi đang ôm mẫu thân mình trong tay mà nhìn trân trân vào cô. Đi tới trước mặt Tạ Linh cách hần 1 mét thì dừng lại, nhìn chằm chằm vào hần, đôi môi mở ra nói lời nhẹ nhàng thanh thoát:

- Hamster, Chipmunk. . ăn hần đi.

2 con sư tử đang nằm yên tắm nắng ngắm quang cảnh hỗn loạn này giờ nhảy phốc lên đè Tạ Linh xuống và bắt đầu ăn 1 cách cuồng dại như chưa bao giờ được ăn.

Tất cả hộp ngậm khí lạnh run sợ, lính của Tạ Linh thấy thế liền vứt kiếm mà bỏ chạy tán loạn, người của Hiên Phong Các thì kinh ngạc khi phu nhân của họ lại biết 1 người tàn nhẫn đến vậy. Lăng Sảnh Nhi mí mắt giật giật vì đứa đồ đệ bá đạo này, không ưa ai là cho 2 con vật to đùng có thể đè người đó xức, mà 2 cái con to đùng đó thì lại quất cái tên khó đỡ, nào là Hamster rồi Chipmunk. . chúng mà nhỏ bé như con chuột bạch thế thì cô sẽ mua cả xe về nuôi ấy.

2 con sư tử xức Tạ Linh không còn manh giáp, chỉ còn bộ quần áo dính máu bị xé tan tác, như bị máu kích thích, 2 con sư tử hần lên những viên đỏ trong đáy mắt, nó quay ngoắt qua tìm mồi ngon. Tìm thấy mồi ngon, gầm ghè tiến tới nhưng bị giọng nói nhẹ nhàng ngăn cản: - Hamster, Chipmunk! Stop! (Dịch: Hamster, Chipmunk! Dừng lại!)

Chúng quay qua nhìn thấy mắt tím đang nhìn chúng lay động, rụt cổ lại vì sợ, liền đi qua chỗ nhỏ vòng ra sau đứng như bảo vệ chủ mình. Kinh ngạc muốn rớt cả tròng mắt, bọn họ không ngờ là 2 con vật to lớn kinh khủng đó lại sợ nhỏ tới vậy.

Lãnh Băng Tâm đi tới chỗ Lăng Nhật Duy được Lăng Ngạo Quân ôm trong lòng, nhẹ nhàng nói: - Không sao chứ?

Lăng Nhật Duy nở nụ cười của mặt trời nói: - Không sao hết, người làm rất tốt.

Lăng Ngạo Quân kinh ngạc run run nói: - Sao con lại nói vậy? Hải tử ngốc?

- Hần ăn hiếp người, ta giết hần cho người, thích không? Lãnh Băng Tâm không quan tâm nói.

- Rất thích. Lăng Nhật Duy lại cười.

Lãnh Băng Tâm không nói gì với tay lên vuốt mặt nhỏ đáng yêu đó trong sự kinh ngạc của Lăng Ngạo Quân.

- Đủ rồi, tại sao? Nàng nói đi, tại sao lại giết hại mẫu thân ta? Vũ Hạo Nghi thét lên trong tuyệt vọng.

- Vì mẫu thân ngươi là người xấu, bà ấy hại sư phụ ta, hại phu quân ta, ta trả thù lại thì có gì là sai? Lăng Sảnh Nhi lạnh nhạt nói.

- . . . Vũ Hạo Nghi chỉ có thể câm nín.

- Nếu không phải muội ấy giết, thì chính tay ta sẽ giết. Vũ Hạo Tuyết im lặng này giờ cũng lên tiếng nói.

Vũ Hạo Nghi kinh ngạc hơn nữa, mở miệng khó nhọc nói: - Vì sao? Người là mẫu thân của huynh mà?

- Bà ấy không phải, bà ấy đã giết mẫu thân của ta. Mẫu thân của ta là Liễu Mẫn Châu. Vũ Hạo Tuyết gắt lên: - Bà ta cho ta thứ tình cảm giả tạo để ta có cảm tình mẫu tử, rốt cuộc thì tất cả chỉ là lừa dối.

Vũ Hạo Nghi không thể tin nhìn lại xác mẫu thân mình với đôi môi đang mỉm cười mãn nguyện mà chết. Rồi ngược nhìn lên phụ thân mà mình kính trọng đang không có biểu cảm gì nhìn hần.

- Có thật không cha?

- . . . Vũ Vinh không nói gì, vì bản thân hần cũng đang rất bất ngờ và trong thâm tâm hần là 1 nỗi đau không thể nào tả được.

- Mẫu thân bị người ta giết lúc đó ông đang làm gì? Bà là phu nhân của ông đấy, rốt cuộc ông xem mẫu thân của ta là gì? Vũ Hạo Nghi tức giận quát to.

Cũng không nói gì hết. Vũ Hạo Nghi tức giận mặc cho thân thể đang bị thương mà xông tới túm lấy áo Vũ Vinh quát tháo tùm lum văng cả nước “mưa” vào mặt lão nhưng lão vẫn không nói gì hết, chỉ im lặng nghe chửi và nước dính mặt mà thôi.

Vũ Hạo Nghi tức giận vì sự im lặng này nên tung 1 chưởng cho đỡ tức, ai ngờ cứ tưởng lão sẽ không tránh mà nhận nó, thì ra lão đỡ nó và gằn giọng nói: - Đủ rồi đấy, con phát điên đủ chưa?

- Ta hận ông. Vũ Hạo Nghi gắt lên rồi 2 cha con đánh nhau, Vũ Hạo Nghi mặc kệ thân thể mình đang bị trọng thương mà xông vào đánh.

Vũ Hạo Tuyết xông vào cản 2 người ra nhưng vô ích. Bất lực trước tình cảnh này, không ai biết phải làm sao thì Lãnh Băng Tâm nhẹ nhàng ra lệnh: - Hamster, Chipmunk, ngăn 2 tên đó lại, giết tên già già kia đi, chị không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó còn sống trước mặt chị.

2 con sư tử lập tức phóng lên tách 2 tên ra, dùng 4 chân “nhỏ” của mình đè người họ xuống, khuôn mặt “nhỏ nhắn, đáng yêu” găm giữ làm cho ai cũng run sợ.

- Hamster, ăn lão đi, chị không thích nhìn thấy khuôn mặt của lão. Lời nói nhẹ nhàng làm phiêu diêu lòng người nhưng trọng lượng của câu nói ấy thì lại không nhẹ nhàng chút nào cả.

Hamster găm giữ nhào xuống thế là chết 1 thời inh chủ oanh liệt trong tay 1 con chuột “nhỏ bé, đáng yêu”.

Tức giận, đồng thanh quát lên: - Vì sao người giết hấn, hấn phải là của ta. Cả 3 Lý Triển Phong, Vũ Hạo Tuyết, Vũ Hạo Nghi quát lên.

- Ta thích. Lời nói nhẹ nhàng mây bay nhưng nghe thì như 3 cục đá nghìn tấn đè lên đầu họ, nhức nhối không thôi.

Thế là ngày Đại hội võ lâm trở thành đại hành quyết như thế, 1 ngày nắng đẹp nhưng mang bao tang tóc, chỉ có hoa anh đào bay xung quanh cô thì vẫn reo vui vì đã giành được chiến thắng.

68. Chương 68: Một Sự Khởi Đầu Mới!!!

Việc mình chủ tiền nhiệm và đệ nhị mỹ nhân kiêm môn chủ Độc Cốc bị sư tử ăn thịt với bị giết làm cho ai ai tại hội trường cũng đều hoang mang. Trong tình cảnh hỗn loạn như thế này, người người thì chạy đông chạy tây trốn, cò những nhân vật chính thì đứng lặng tại chỗ mà nhìn Lãnh Băng Tâm cùng 2 con sư tử “nhỏ bé, đáng yêu” đang đùa giỡn với Lăng Nhật Duy không quan tâm biết bao con mắt nghi hoặc ra sao.

Đột nhiên Duẫn Khiếu đi đến chỗ họ, lão hình như là kích động nên không màng đến cái gì gọi là nam nữ thụ thụ bất tương thân mà nắm chặt 2 cánh tay nhỏ nói: - Người là ai? Người không phải Châu nhi? Vì sao lại giống nàng như vậy?

Ánh tím lay động nhìn người đang giữ chặt tay nhỏ, 2 nam nhân cao to lực lưỡng bắt cánh tay đang chạm vào chủ họ và nhìn Duẫn Khiếu bằng ánh mắt tràn ngập sát khí như nếu làm vậy thử xem, ta cho người chết không có đất chôn thân.

Duẫn Khiếu đành thả ra. 1 nam nhân trong 2 đó nói: - Không ngờ đường đường là đại hoà thượng của Thiếu lâm tự lại ở ngay thanh thiên bạch nhật đụng tay đụng chân với chủ nhân của chúng tôi sao?

- Black, keep silent, he was like my stepfather. Don't be disrespect! Nhỏ mở miệng nói, giọng nói nhẹ nhàng đó như mê hoặc chúng sinh làm Duẫn Khiếu hơi choáng váng, nhưng lão cũng rất nhanh chóng điều lại hơi thở mà nhìn nhỏ vừa phát ra ngôn ngữ kì lạ. (Dịch: Black, giữ im lặng, ông ấy giống cha dượng của ta. Đừng vô lễ!)

Người vừa gọi là Black đó liền bỏ tay ra, cùng với người bên cạnh nữa vụt mắt trước mặt họ. Duẫn Khiếu kinh hoàng nhìn nhỏ 1 hồi lâu sau lại lấy lại hình dáng điềm tĩnh ban đầu nói: - Có lẽ lão nạp đã mạo phạm, tiểu thư không phải người đó, chỉ là người giống người, thật thất lễ.

Nhỏ không nói gì nữa quay sang vuốt vuốt khuôn mặt Lăng Nhật Duy đang ngu ngơ nhìn nhỏ.

- Vũ Hạo Nghi, đệ vừa nói gì? Đệ nói lại xem? Đột nhiên Vũ Hạo Tuyết gất lên, lớn tiếng nên thu hút biết bao ánh mắt của mọi người.

Vũ Hạo Nghi chờ đợi không quan tâm ai cũng nhìn mình mà nói: - Đệ nói đệ sẽ rời khỏi đây, đệ đã quá mệt mỏi rồi. 2 con người không xứng là cha mẹ đệ đều đã chết, đệ đã được tự do, đệ sẽ tìm lại 1 con đường khác cho bản thân mình.

- Ở lại đi, đệ còn có ta, chúng ta sẽ ngao du sơn thủy, tìm lại nửa kia của mình, không màng đến những chuyện giang hồ nữa. Vũ Hạo Tuyết nhỏ giọng lại nói, dù gì cũng là huynh đệ cả chục năm, chẳng lẽ 1 câu nói không phải thì sẽ không phải sao.

- Đại ca à, đệ thật sự. . . Vũ Hạo Nghi chưa nói hết câu thì Lý Triển Phong xen vào: - Các người ai cũng không thể đi.

- Tại sao? Cả 2 đồng thanh quay qua nhìn hần.

Hần cười khê rồi nói: - Sảnh Nhi đang thai, cần được nghỉ ngơi nhiều, mà ta thì cần phải ở bên cạnh nàng để chăm sóc và bảo vệ nàng, vì vậy ta cần các người về làm việc giúp ta, để ta có thời gian chăm sóc nàng.

- Chỉ vì vậy mà bảo chúng ta giúp người, vì sao chúng ta phải làm vậy chứ? Lại đồng thanh lần nữa.

- Vì. . . các người đều yêu nàng ấy, mà nàng ấy đang cần nghỉ ngơi, chẳng lẽ các người nỡ để nàng chịu khổ sao? Lý Triển Phong cười khê tiếp tục nói.

Im lặng nhìn nhau trao đổi ý kiến bằng mắt. Lý Triển Phong càng cười sáng lạn hơn vì thấy được họ đang ngầm đồng ý với nhau. - Cứ quyết định vậy đi.

Bỗng 1 luồng gió lạnh người thổi đến, Lãnh Băng Tâm nổi lên sát khí đi từ từ đến trước mặt Lý Triển Phong đang đỡ người vì luồng sát khí mạnh mẽ đó. Ánh tím đảo qua nói: - Người vừa nói, sư phụ ta có thai?

- Phải. Lý Triển Phong vững vàng nhìn lại nhỏ, ánh mắt không dịch chuyển, cũng không sợ giọng nói nhẹ nhàng đó.

Ánh tím bỗng nhiên hần lên tia đỏ, luồng khí đen tối lồng lộng lên làm ai ai cũng run sợ. Lý Triển Phong hơi dao động vì chỉ là 1 đứa nhỏ khoảng 16 17 tuổi lại có 1 lượng sát khí lớn đến vậy.

Bỗng nhiên, 1 giọng nói chua chát xé gió truyền đến: - Lãng Sảnh Nhi, vì sao người lúc nào cũng có tất cả, người có tất cả phải là ta, ta hận người, người chết đi.

Tiểu Tình vùng kiếm phi về phía Lãng Sảnh Nhi đang nhìn Lãnh Băng Tâm và Lý Triển Phong. Lý Triển Phong phản ứng nhanh xông tới giữa chặn lại, dùng chưởng lực cản đường kiếm ra, tay khác rút ra Hàn kiếm đâm thẳng vào ngực Tiểu Tình, lạnh lùng nói: - Ta đã cho người rất nhiều cơ hội, nhưng là người không biết nắm giữ, muốn hại nàng thì người phải trả lại cái mạng này.

- Tại. . . sao. . . vậy. . . thiếp. . . yêu. . . người. . . đến. . . vậy. . . mà. . . Tiểu Tình nói chưa hết câu rồi quy xuống, phun ngụm máu rồi chết tại chỗ.

Ánh tím đảo qua, thu sát khí của mình lại, giọng nói nhẹ nhàng nói: - Chipmunks, ăn đi.

Dứt lời, con sư tử liền nhào vào xức Tiểu Tình. Bối Bối và cô không nhận được mà làm động tác nôn ọe. Tất nhiên động tác này thu hút mỹ nam của họ, 2 chàng liền chạy tới cùng 1 câu mà hỏi: - Nàng thế nào rồi?

2 vị mỹ nữ cười đáng yêu xua tay lắc đầu. Lãng Sảnh Nhi đi tới trước mặt Lãnh Băng Tâm nói: - Việc hôm nay ta cảm ơn con. Con vất vả khi đến đây tìm ta rồi. Nhưng Băng Tâm à, ta sẽ không theo con quay về. Ta nhận ra cuộc sống của ta là ở đây, hạnh phúc của ta nữa. Ta xin lỗi con vì sự ích kỷ này, Băng Tâm à.

Lãnh Băng Tâm không nói gì, chỉ tháo ba lô đeo trên vai từ nãy giờ xuống đưa cho cô rồi mới nói, giọng nói nhẹ nhàng làm cả cô nghe cũng choáng váng, dù đã nghe mấy năm chứ chả ít.

- Đây là những thứ sư phụ sẽ cần dùng ở cái thời này, con biết người sẽ không quay về nên đã chuẩn bị nó đem đến cho người. Người ở lại mạnh giỏi, khi nào rảnh con sẽ đến thăm người.

Rảnh đến thăm? Nó nghĩ nó đi du lịch sao mà rảnh đến thăm. Nó là thánh sao? Nhưng cô cũng cười cười nói: - Được, cảm ơn con.

Lãnh Băng Tâm đưa ba lô cho cô xong rồi nhìn qua Lăng Nhật Duy đang nhìn nhỏ mong chờ, nhỏ ngồi xuống đối mặt với cậu nói: - Ta phải đi rồi, tạm biệt nhé.

- Người ở lại với ta đi, người phải làm nương tử của ta chứ. Lăng Nhật Duy bủi môi nói.

- Ta và người không cùng thời đại, tạm biệt. Nhỏ vuốt mặt cậu rồi hôn nhẹ vào má cậu, 1 nụ hôn đúng theo nghĩa của nó.

Xong nhỏ đứng dậy quay đi, nhưng khựng lại nhìn Lý Triển Phong nói: - Hãy chăm sóc sự phụ cũng là tỷ tỷ của ta thật tốt, tỷ phụ.

Rồi nhỏ phi người lên không trung, bay về hố đen còn trên không trung đó. Thân ảnh nhỏ và 2 con sư tử biến mất ngay hố đen đó.

Mọi người bắt đầu quay về, để lại chiến trường cho ai dọn thì dọn. Bỗng có tiếng nói của 1 vị trọng tài nói: - Xin dừng bước, 2 vị đã thắng cuộc ở đại hội, vậy ai sẽ là minh chủ kế tiếp ạ?

Cô và hắn cùng chỉ về Doãn Chính: - Hắn sẽ làm. Xong rồi quay người đi để lại Doãn Chính bị trọng tài kéo lại mà kêu ơ ới với họ.

Duẩn Khiếu nhìn Vũ Hạo Tuyết quay lưng đi mà không nhìn nhận mình thì lòng chùng xuống, lão nhìn hắn biến mất ở cổng vào thì ra 1 quyết định.

Đoàn người bắt đầu tản đi chỉ có Lăng Nhật Duy vẫn nhìn chằm chằm về phía nhỏ vừa biến mất mà mong chờ, vì cậu tin 1 ngày nào đó họ sẽ gặp lại.

69. Chương 69: Lễ Thành Thân!!!

Sau sự kiện ở Đại hội võ lâm, cả giang hồ như muốn nổ ra vì những sự thật đằng sau bức rèm 28 năm qua, nào là phu nhân của Hiên Phong Các trước đây tưởng yếu đuối ai ngờ có bí kíp trong người, khi lộ ra mới biết nàng ta là môn chủ của Liễu Y môn và là vị công chúa đã thất lạc bao nhiêu năm của triều đình, rồi 2 vị thiếu gia của Thiên Tự Nhất lại làm không công cho Hiên Phong Các, rồi 1 sự kiện kinh hoàng hơn nữa là đại phương trưởng Thiếu lâm khi vừa quay về Thiếu lâm tự 3 ngày sau lại chết đi không rõ lý do.

3 ngày trước khi Duẩn Khiếu chết đi. Tại Thiên Tự Nhất, trong 1 cái đình.

- Người hẹn ta ra đây có việc gì? Vũ Hạo Tuyết hỏi khi cả 2 cùng nhìn về phía mặt trăng đã lên cao.

- Ngày mai, lão sẽ quay về Thiếu lâm tự, từ nay có thể sẽ không gặp lại con. Nên hôm nay lão muốn hẹn con ra đây để đàm đạo, tâm sự. Duẩn Khiếu nhìn thẳng vào mặt hắn nói.

- . . . Được. Vũ Hạo Tuyết im lặng hồi lâu mới mở miệng nói.

- Con bao nhiêu năm nay vẫn sống tốt chứ?

- Vẫn tốt.

- Con yêu nữ nhân đó, đồ đệ của mẫu thân con sao?

- Phải, yêu từ ngày đầu tiên gặp mặt, nhưng không ngờ nàng lại là người đã ở cạnh mẫu thân khi người cần có người chia sẻ nhất, ta nợ nàng ấy.

- Phải, vì vậy hãy chuyển biến nó từ tình yêu thành tình nghĩa huynh muội, nữ nhân đó sinh ra đã không phải giành cho con, sẽ có nữ nhân khác giành cho con thôi.

- Cảm ơn, ta sẽ.

- Lão nạp phải đi rồi, tạm biệt con, hãy khỏe mạnh, mô phật. Duẩn Khiếu nói rồi quay người đi xuống bậc thang.

Vũ Hạo Tuyết nhìn theo rồi nói: - Tạm biệt, hãy sống tốt nhé. . . Phụ thân!

Duẩn Khiếu khựng lại vài bước rồi lại mỉm cười bước đi, khoé mắt đã đắm lệ vì niềm hạnh phúc.

Sau đó 3 ngày chính là nhận được tin Duẩn Khiếu chết đi, Vũ Hạo Tuyết không nói gì chỉ đi ra nơi họ nói chuyện với nhau lần đầu cũng là lần cuối mà uống rượu, trên tay vẫn cầm chặt bức thư đã bị nhàu nát được gửi vào ngày hôm nay từ người của Thiệu lâm. Những bình rượu cứ thế mà uống vào, uống mãi nhưng không thể say, 1 bình Vũ Hạo Tuyết uống vào đều nhớ đến cuộc nói chuyện ngày hôm đó.

“Ta dù đã quy y nơi cửa Phật vẫn không thể quên được nàng, khi biết đến nàng ấy đã để lại con trên cõi đời này ta thật sự rất hạnh phúc. Khi nghe con nói 1 tiếng ” phụ thân ” ta thật sự rất vui vì con đã chịu nhìn nhận người cha trốn tránh trách nhiệm thế này, ta đã an lòng và có thể gặp lại mẫu thân con. 28 năm qua dù ta có nương nhờ cửa Phật, lòng ta vẫn không thể thanh tịnh, nên giờ đây ta chọn cách bỏ lại tất cả, kể cả con để đi gặp lại nàng ấy. Con hãy sống thật tốt nhé con trai ta. ”

Vũ Hạo Tuyết càng uống, tim càng đau. Rốt cuộc thì tại sao lại sinh hấn ra trên cõi đời này, rồi lại lần lượt bỏ hấn mà đi.

- Ta uống cùng ngươi nhé. Lý Triển Phong không biết đã đứng đó từ lúc nào mở miệng nói.

Không chờ Vũ Hạo Tuyết nói hấn đã ngồi xuống bên cạnh, với tay lấy bình rượu nốc vào cổ họng, rượu cứ thế chảy xuống.

2 người cũng không ai nói gì cứ uống hết bình này tới bình khác, 1 lần nốc rượu đều cạn chung với nhau như để chia sẻ với nhau.

1 lúc sau khi cả 2 đã ngà ngà say, Vũ Hạo Tuyết mới nói.

- Lý Triển Phong, ngươi biết không? Ta rất hâm mộ ngươi vì có được nàng ấy.

- Phải, ta thấy mình rất may mắn, nhưng ta vẫn ganh tỵ với ngươi. Lý Triển Phong cũng ngà ngà mà nói.

- Ganh tỵ? Vì sao? Vũ Hạo Tuyết kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn.

- Vì ngươi gặp được nàng trước ta, ta chỉ muốn những thứ gọi là đầu tiên của nàng đều thuộc về ta.

- Haha, ngươi thật bá đạo, là do mệnh trời sắp đặt sao lại ganh tỵ như vậy, ta còn ganh tỵ hơn ngươi.

- Nhưng ta vẫn ganh tỵ hơn.

- Ta chứ.

- Ta mà.

- Ta.

- Chúng ta thi đấu đi, ai thắng thì người đó ganh tỵ hơn.

- Được.

Thế là 2 mỹ nam rảnh rỗi xem ai ganh tỵ hơn thi đấu với nhau. Giữa đêm trăng, 2 thân ảnh đang đấu kiếm với nhau, người tấn người lui, người bay người đáp, mà lại là 2 mỹ nam làm cho khung cảnh đầy sắc xuân động lòng người.

Qua 1 hồi bất phân thắng bại, 2 người thở hổn hển ngồi xuống tựa lưng vào nhau như những bằng hữu lâu năm vẫn thường làm tiếp tục cạn chung rượu.

- Thật ra ta và Sảnh Nhi định sẽ quay về Hiên Phong Các thành thân, nàng ấy hiện giờ đã mang hài tử của ta, ta muốn cho nàng ấy 1 danh phận. Lý Triển Phong nốc rượu vào họng rồi nói.

- Ngươi không cần thành thân nàng ấy cũng đã có 1 danh phận mà ai ai cũng phải kính nể rồi.

- Ta biết, nhưng Hiên Phong Các chúng ta không phải dạng dễ chơi.

- Được, ta sẽ làm chủ cho hôn sự của các ngươi, dù gì ta cũng là ca ca của nàng ấy.

- Vậy từ nay ta sẽ gọi ngươi là đại ca, ca ca của nàng cũng là ca ca của ta.

- Được, hảo huynh đệ, cạn.

“Coong” tiếng bình rượu đất chạm vào nhau minh chứng cho 1 mối quan hệ tốt bắt đầu.

Cô đứng từ xa nhìn họ mà bật cười, 1 giọt lệ hạnh phúc nơi khoé mắt chảy xuống, cô mau chóng lau đi rồi quay người đi để không ảnh hưởng tới họ.

1 tháng sau, tại Hiên Phong Các đang treo chữ Hỷ ở trước cửa.

Người người nườm nượp vào, tiếng pháo nổ khắp nơi, những câu nói “cung hỷ” cũng thật nhiều.

Hôm nay là ngày đại hỷ của chủ thượng Hiên Phong Các và môn chủ của Liễu Y môn cũng là công chúa của triều Lăng nên lượng khách vào không phải là nhỏ, mọi người cứ bận rộn tiếp khách, dẫn khách vào bàn rồi lại tiếp khách khác mà không ai để ý 2 nhân vật chính không có tại thánh đường thế này cho đến khi. . .

- Chủ thượng đâu rồi? Người có thấy chủ thượng đâu không? Hiên Nguyên đi tới hỏi Hiên Triết.

- Không, chẳng phải chủ thượng đi tìm phu nhân rồi sao? Hiên Triết kinh ngạc nói.

- Không ổn rồi, chủ thượng đột nhiên xông vào phòng bế phu nhân đi rồi. Ngọc Đàm chạy ra thở hồng hộc nói.

- Cái gì? Chủ thượng nghĩ sao mà vào giờ này lại làm như vậy, không hợp lễ nghĩa chút nào. Đi tìm đi, chia nhau ra.

- Không cần đâu, Lý Triển Phong mang Sảnh Nhi đi vào giờ phút mà hần chờ đợi lâu như vậy chắc chắn có mục đích mà. Vũ Hạo Tuyết đi đến nói.

Mọi người trầm ngâm rồi tản ra lo tiếp việc của mình, họ đi đâu kệ họ vậy. Vũ Hạo Tuyết mỉm cười đi ra tiếp khách tiếp.

- Đại ca thật sự từ bỏ được nàng ấy? Vũ Hạo Nghi đi tới hỏi.

- Ta bây giờ rất vui vẻ, ta sẽ cố gắng xem Sảnh Nhi là muối muối của ta. Đệ cũng hãy từ bỏ đi. Vũ Hạo Tuyết cười nói.

- Đệ chỉ đùa thôi, đệ chỉ có cảm giác muốn chiếm hữu thôi chứ khi gặp mặt đệ đã biết nàng ấy không thuộc về đệ. Vũ Hạo Nghi cười khổ nói.

- Vậy thì tốt, nhanh chóng tìm người thuộc về đệ đi. Đại ca sẽ chúc phúc cho đệ. Vũ Hạo Tuyết vỗ vai hần nói.

2 anh em mỉm cười rồi cùng nhau đi tiếp khách hộ hần và cô.

- Chồng à, chồng đưa ta đi đâu thế? Sắp tới giờ lành rồi mà. Cô đang ngồi trong lòng hần trên con ngựa mà đi về phía trước.

Vì bụng cô bắt đầu to lên rồi, nên hần chỉ đi từ từ, nghe cô nói vậy hần mỉm cười: - Chúng ta đến đây này.

Cô quay sang thì kinh ngạc không thôi. : - Đây. . chẳng phải đã. . .

- Phải, là ta đã cho người sửa lại. Hần đỡ cô xuống, vừa dẫn cô đi vào trong vừa nói: - Tuy là không phải như trước, cũng không có hồi ức như trước đây nhưng sẽ là nơi chúng ta bắt đầu.

Cô không nói gì để hần dẫn cô đi vào trong, vẫn là 1 ngôi nhà nhỏ có 1 ao cá dưới gốc hoa anh đào, cái vồng lớn ở giữa 2 cây hoa anh đào nữa.

- Chồng à, sao lại. . . Cô vui mừng quay sang hỏi hần.

Hần mỉm cười vuốt lọn tóc rối cho cô rồi nhìn về phía trước nói: - Khi ta cho người đến nơi này chỉ bị cháy 1 nửa, thật may là ngôi nhà bị hư hại chứ không phải mấy cây hoa anh đào mà nàng yêu quý nếu không ta cũng không biết phải sửa sang lại nó như thế nào.

- Vậy giờ chàng sửa sang lại sao? Mà ta lại không hay biết gì. Cô kinh ngạc mà cũng cảm động không kém.

- Vì nàng đang mang thai, không nên suy nghĩ quá nhiều, nếu ảnh hưởng đến thân thể là không tốt.
 Cô nhào vào lòng hắn, ôm thật chặt, 1 giọt nước mắt lại rơi: - Cảm ơn chồng vì đã yêu ta đến thế.
 Hắn mỉm cười ôm cô lại, đặt cằm ngay bờ vai cô, ngửi mùi thơm trên người cô, mùi thơm làm hắn mê đắm.
 - Sảnh Nhi, ta yêu nàng. Hắn nói thầm bên tai cô.
 Cô cười vui vẻ nói: - Ta cũng yêu chàng, chồng à.
 Hắn ngẩng đầu nhìn vào mắt cô, cúi đầu đặt 1 nụ hôn vào môi cô, 1 nụ hôn thật sâu của sự ngọt ngào và hạnh phúc.
 Hôm đó, có 2 con người mặc hỷ phục đứng trước 1 ngôi nhà có biển là " Hoa đào trang " hôn nhau thắm thiết, người đẹp, khung cảnh đẹp thật động lòng người, những cánh hoa anh đào bay tung tăng theo gió xung quanh họ như reo vui vì đôi tình nhân này.
 Và từ đó về sau, họ sống hạnh phúc với nhau đến bạc đầu cùng với những đứa con của họ.
 Toàn văn hoàn.

70. Chương 70: Phiên Ngoại!!!

8 tháng sau, sau ngày đại hôn của cô và hắn.

- Chồng à, người đang làm gì thế? Cô mang 1 bụng to khó khăn đi vào sảnh chính, nơi hắn làm việc mà hỏi.
 Hắn ngẩng đầu lên thấy cô đi vào nguy hiểm như thế, hoảng hồn chạy tới đỡ cô đến ghế ngồi xuống rồi mới thở hắt ra nói: - Nàng giờ đang mang thai không nên đi lại nhiều thế này, cần thì cứ cho người đến báo, ta sẽ tới gặp nàng.
 - Ừ, ta biết rồi chồng yêu à. Cô nũng nịu kêu 2 tiếng " chồng yêu " với hắn mới làm cho hắn mau nguôi giận.
 Hắn ngồi xuống cạnh cô rồi hỏi: - Sao bụng nàng to thế nhỉ, làm ta mỗi tối muốn ôm nàng cũng khó.
 Cô cười toe toét vì tính trẻ con của chồng mình để hắn vuốt bụng to của cô.
 - Còn 2 tuần nữa tỷ tỷ sẽ sinh rồi, nên cẩn thận đi, đừng để tỷ phụ lo lắng quá. Ly đang được Hiền Nguyên ôm eo đi vào nói.
 - 2 người đến rồi à, việc ta giao đã hoàn thành chưa? Lý Triển Phong vẫn không nhìn họ mà chăm chú nhìn cái bụng to của cô suy nghĩ, nên ra 1 đứa thôi, chứ 2 3 đứa tranh giành nàng với hắn thì khổ mất.
 - Đã xong rồi chủ thượng, thuộc hạ đã đến kinh thành xem tình hình của thái tử, người vẫn khỏe ạ, chỉ là hay đứng ở cây cầu nhìn lên bầu trời, lắm lúc thở dài thôi. Hiền Nguyên báo cáo tình hình.
 - Từ ngày Tâm nhi đi thì nó thanh như thế, cũng tội thật. Cô thở dài cảm thán.
 - Nhưng ta luôn thắc mắc, vì sao nàng lại nhận 1 đứa như thế làm đồ đệ? Hắn hỏi cô.
 - Để muội nói cho, tỷ phụ à, tỷ tỷ không muốn nhận, là nó tìm đến đó. Con bé cứ bám riết như vậy, nên tỷ tỷ đành nhận nó, có 2 lý do vì con bé có tài và hoàn cảnh của nó. Ly xen vào.
 - Dĩnh đâu? Cô hỏi khi thấy Lý Triển Phong trầm ngâm vì câu nói đó.
 - Chắc đang ngao du với Hiền Dật rồi, họ xin nghỉ phép đi chơi mà. Ly cười nói vì hiểu ý cô, không cho hắn tìm hiểu thêm nữa.
 - Ta nghĩ thái tử và đồ đệ của nàng sẽ còn gặp lại. Hắn nhìn cô nói.
 - Vì sao? Không thể nào? Cô kinh ngạc nói.
 - Ta nghĩ thế. Hắn cười vuốt lọn tóc của cô.

Cô định nói gì đó nhưng bụng truyền đến 1 cơn đau làm cô tái mặt đi, tay trái ôm chặt bụng còn tay phải nắm chặt tay hắn mà đau khổ nói: - Chồng à, bụng ta. . đau. . .

Hắn hoảng hồn nhìn Ly bắt mạch cho cô. Ly tái mặt nói: - Không xong, sắp sinh rồi, mau chuẩn bị nước nóng, tỷ phụ bé tỷ về phòng nhanh. Sao lại sinh sớm vậy, chẳng phải tới 2 tuần nữa mới sinh sao?

Thế là tất bật lo cho cô, nha hoàn thì cứ bê thau nước nóng chạy ra chạy vào, Lý Triển Phong như đứng trên đồng than cứ đi qua đi lại chốc chốc lại hoảng sợ nhìn vào trong phòng khi tiếng hét chói tai của cô.

Thời gian cứ trôi qua, mọi người đứng ngoài cửa lo lắng không thôi. Bỗng trong phòng truyền đến tiếng khóc của 1 đứa bé mọi người mới thả lỏng ra mà nở nụ cười.

- Chúc mừng, chúc mừng chủ thượng là. . . bà đỡ chưa nói câu quan trọng thì hắn đã bay vèo phòng, đến bên giường xem cô thế nào.

- Nàng thế nào rồi? Hắn ngồi xuống than giường vuốt giọt mồ hôi trên tóc cô, đau lòng hỏi han.

- Hơi mệt, họng đau. Cô thở yếu ớt nói, đứa bé cũng lý thật, hành cô mấy giờ đồng hồ mới chịu ra.

- Chúc mừng chủ thượng, phu nhân. . . là 1 thiếu gia rất bụ bẫm a. Bà đỡ lại chạy tới lần nữa nói cho họ biết.

- Ta muốn nhìn con. Cô cười nói khi thấy hắn quay qua nhìn học với bà đỡ, vì biết hắn chắc chắn cũng chưa nhìn con của mình mà lo cho cô trước tiên.

Hắn đành nhận hài tử từ tay bà đỡ đưa cho cô. Nhưng khi nhìn thấy đứa nhỏ đó nhìn hắn cười toe toét, hắn khựng lại nhìn chăm chăm vào đứa bé. Thằng bé càng cười toe toét hơn làm hắn không nhận được bật cười rồi đưa đến bên cạnh cô.

Mọi người nhìn nhau cười rồi đi ra ngoài để lại không gian riêng cho họ.

- Chồng à, thằng nhỏ đáng yêu quá. Khuôn mặt hết chàng chưa này. Cô nhìn thằng bé không nhịn được reo lên.

- Phải, thằng bé khi cười cũng rất giống nàng. Hắn vuốt vuốt cái má nũng nịu của thằng bé nói.

- Chồng à, đặt tên thằng bé là gì đây? Cô mỉm cười hỏi hắn, niềm hạnh phúc cứ lâng lâng trong lòng.

- Lý Triển Anh. được không? Hắn vuốt lọn tóc nhìn cô.

- Được, chồng quyết định đi. Triển Anh, từ nay tên con sẽ là Triển Anh nhé, con trai. Cô cười nhìn thằng bé.

Hắn mỉm cười nắm chặt tay cô đưa lên môi hôn rồi nói: - Nàng vất vả rồi, cảm ơn nàng.

Cô mỉm cười với hắn rồi lại nhìn đứa bé đang ở trong lòng cô và hắn cười toe toét mà hạnh phúc không thôi.

Họ cứ hạnh phúc như thế cho đến trọn đời.

71. Chương 71: Cuộc Gặp Gỡ Của Vũ Hạo Tuyết!

Tôi là Vũ Hạo Tuyết, là đại thiếu gia của Thiên Tự Nhất, mọi người nói tôi có bề ngoài tuấn mỹ, lãng tử, tôi cũng từng cho là thế, tôi cứ ngây thơ nghĩ rằng nếu tôi để ý được nữ nhân nào thì nàng cũng sẽ để ý đến tôi. Nhưng có vẻ tôi đã lầm, cho tới khi tôi gặp được nàng.

Đó là 1 lần tôi bị thích khách truy sát, bị trúng độc nên ngất trong 1 hang động dưới chân núi. Nàng đã cứu tôi, khi tỉnh dậy nhìn thấy nàng tôi mới hiểu thế nào là vừa gặp đã yêu, nàng cho tôi cảm giác ấm áp. Khi đó tôi hỏi nàng mới nói cho tôi biết nàng tên là Lăng Sanh Nhi, lúc đó tôi đã nghĩ cái tên đó tôi sẽ khắc ghi nó vào tận tim. Tôi ngỡ lời với nàng, đã nghĩ là sẽ thành công nhưng không ngờ nàng từ chối không cần suy nghĩ, sau đó nàng bỏ đi khi tôi vừa bình phục. Tôi liền nghĩ lại, thì ra tôi đã sai nên tôi quyết định giữ hình bóng nàng vào trong tim, chỉ mong có ngày gặp lại.

Quả nhiên, tôi đã gặp được nàng, nhưng lúc đó là lúc nàng đang giết người của Độc Cốc, tôi đứng nhìn mới biết được người của Độc Cốc gọi nàng là môn chủ Liễu Y môn, lúc đó tôi bất ngờ không thôi. Nhưng nàng không giết tôi để bịt miệng mà chỉ nói “nếu người dám nói ra việc này, ta sẽ đích thân lấy đi sinh mạng

người mà ta vừa lấy lại từ Diêm vương”. Tôi gật đầu hứa với nàng. Lúc đó, chúng tôi lại chia tay nhau ra mà đi.

Lần thứ 3 gặp lại, nàng lại mang 1 danh phận khác, là phu nhân của Hiên Phong Các. Lúc đó tôi vô cùng đau khổ, đau khổ vì biết đệ đệ của mình yêu nàng, muốn có được nàng, đau khổ vì nàng không chọn tôi mà lại chọn Lý Triển Phong lãnh khốc vô tình mà giang hồ đồn đại. Sau đó, chúng tôi lại chia tay nhau.

Lần thứ 4 gặp lại là ở Thiên Tự Nhất, nơi diễn ra Đại hội võ lâm, lúc đó nàng đã mang thai, tôi biết nàng sẽ tham dự để tiêu diệt kẻ thù của nàng. Vì vậy tôi tham gia Đại hội để dẹp bớt những kẻ ngáng đường nàng. Đến cuối cùng tôi mới biết thì ra người mà nàng muốn giết lại là mẫu thân tôi. Tôi lựa chọn im lặng để xem xét tình hình. Điều tôi không ngờ nhất là người nuôi tôi bao nhiêu năm lại là người hại mẫu thân ruột thịt của tôi. Vì vậy tôi đã quyết định sẽ giết ả nữ nhân vô liêm sỉ đó, nhưng không ngờ đồ đệ của nàng lại giết chỉ vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó. Tôi chấp nhận, vì tôi biết cho dù tôi có nói sao tôi cũng không xuống tay được, tình mẫu tử giả tạo cũng là tình mẫu tử, tôi đành im lặng.

Qua 1 bữa uống rượu với Lý Triển Phong vì phụ thân của tôi đã tự vẫn, tôi và hắn thành huynh đệ. Trước đó tôi đã từ bỏ, sẽ chỉ yêu nàng trong im lặng với vai trò là “Tuyệt ca”. Sau đó tôi lại thành chủ hôn cho họ, tôi cảm thấy hạnh phúc chứ không đau khổ như tôi đã nghĩ.

Khi chờ họ quay về để làm lễ thành thân, tôi đã gặp được nàng, người con gái định mệnh sinh ra dành cho tôi như lời phụ thân trước khi chết đã nói. Nàng lạnh lùng, không cười nhiều như Sảnh Nhi, nàng và Sảnh Nhi là 2 người đối lập nhau hoàn toàn. Khi tôi và đệ đệ đi ra cửa, mắt tôi và nàng giao nhau, lúc đó tôi cứ tưởng chừng như thời gian ngừng lại. Không hiểu sao tôi lại mỉm cười trước nàng, nàng cũng mỉm cười lại với tôi. Cứ như chúng tôi đang chờ thời khắc đó, giống như chúng tôi đã hẹn ước sẵn từ lâu, đây gọi là định mệnh chăng?

Sau đó, tôi và nàng thành thân sau 2 năm. Nàng từng nói nàng không ép buộc tôi quên đi Sảnh Nhi, lúc đó tôi đã nghĩ mình thật may mắn vì có được nàng, 1 người biết cảm thông cho tôi. Ngay lúc động phòng tôi đã nói với nàng:

- Sảnh Nhi giờ chỉ là hồi ức đối với ta, nàng mới là hiện tại. Ta yêu nàng, Dương Lan Hàn.

Đúng, tên của Sảnh Nhi tôi vẫn không thể quên vì nó đã là hồi ức, đã bị chôn sâu trong tim tôi. Còn nàng, Dương Lan Hàn mới là người có thể giữ chặt trái tim tôi, người mà tôi yêu hơn cả bản thân tôi.

72. Chương 72: Cuộc Gặp Gỡ Của Vũ Hạo Tuyệt!

Tôi là Vũ Hạo Tuyệt, là đại thiếu gia của Thiên Tự Nhất, mọi người nói tôi có bề ngoài tuấn mỹ, lãng tử, tôi cũng từng cho là thế, tôi cứ ngây thơ nghĩ rằng nếu tôi để ý được nữ nhân nào thì nàng cũng sẽ để ý đến tôi. Nhưng có vẻ tôi đã lầm, cho tới khi tôi gặp được nàng.

Đó là 1 lần tôi bị thích khách truy sát, bị trúng độc nên ngất trong 1 hang động dưới chân núi. Nàng đã cứu tôi, khi tỉnh dậy nhìn thấy nàng tôi mới hiểu thế nào là vừa gặp đã yêu, nàng cho tôi cảm giác ấm áp. Khi đó tôi hỏi nàng mới nói cho tôi biết nàng tên là Lăng Sảnh Nhi, lúc đó tôi đã nghĩ cái tên đó tôi sẽ khắc ghi nó vào tận tim. Tôi ngỏ lời với nàng, đã nghĩ là sẽ thành công nhưng không ngờ nàng từ chối không cần suy nghĩ, sau đó nàng bỏ đi khi tôi vừa bình phục. Tôi liền nghĩ lại, thì ra tôi đã sai nên tôi quyết định giữ hình bóng nàng vào trong tim, chỉ mong có ngày gặp lại.

Quả nhiên, tôi đã gặp được nàng, nhưng lúc đó là lúc nàng đang giết người của Độc Cốc, tôi đứng nhìn mới biết được người của Độc Cốc gọi nàng là môn chủ Liễu Y môn, lúc đó tôi bất ngờ không thôi. Nhưng nàng không giết tôi để bịt miệng mà chỉ nói “nếu người dám nói ra việc này, ta sẽ đích thân lấy đi sinh mạng người mà ta vừa lấy lại từ Diêm vương”. Tôi gật đầu hứa với nàng. Lúc đó, chúng tôi lại chia tay nhau ra mà đi.

Lần thứ 3 gặp lại, nàng lại mang 1 danh phận khác, là phu nhân của Hiên Phong Các. Lúc đó tôi vô cùng đau khổ, đau khổ vì biết đệ đệ của mình yêu nàng, muốn có được nàng, đau khổ vì nàng không chọn tôi mà lại chọn Lý Triển Phong lãnh khốc vô tình mà giang hồ đồn đại. Sau đó, chúng tôi lại chia tay nhau.

Lần thứ 4 gặp lại là ở Thiên Tự Nhất, nơi diễn ra Đại hội võ lâm, lúc đó nàng đã mang thai, tôi biết nàng sẽ tham dự để tiêu diệt kẻ thù của nàng. Vì vậy tôi tham gia Đại hội để dẹp bớt những kẻ ngáng đường nàng. Đến cuối cùng tôi mới biết thì ra người mà nàng muốn giết lại là mẫu thân tôi. Tôi lựa chọn im lặng để xem xét tình hình. Điều tôi không ngờ nhất là người nuôi tôi bao nhiêu năm lại là người hại mẫu thân ruột thịt của tôi. Vì vậy tôi đã quyết định sẽ giết ả nữ nhân vô liêm sỉ đó, nhưng không ngờ đồ đệ của nàng lại giết chỉ vì không muốn nhìn thấy khuôn mặt đó. Tôi chấp nhận, vì tôi biết cho dù tôi có nói sao tôi cũng không xuống tay được, tình mẫu tử giả tạo cũng là tình mẫu tử, tôi đành im lặng.

Qua 1 bữa uống rượu với Lý Triển Phong vì phụ thân của tôi đã tự vẫn, tôi và hắn thành huynh đệ. Trước đó tôi đã từ bỏ, sẽ chỉ yêu nàng trong im lặng với vai trò là “Tuyết ca”. Sau đó tôi lại thành chủ hôn cho họ, tôi cảm thấy hạnh phúc chứ không đau khổ như tôi đã nghĩ.

Khi chờ họ quay về để làm lễ thành thân, tôi đã gặp được nàng, người con gái định mệnh sinh ra dành cho tôi như lời phụ thân trước khi chết đã nói. Nàng lạnh lùng, không cười nhiều như Sảnh Nhi, nàng và Sảnh Nhi là 2 người đối lập nhau hoàn toàn. Khi tôi và đệ đệ đi ra cửa, mắt tôi và nàng giao nhau, lúc đó tôi cứ tưởng chừng như thời gian ngừng lại. Không hiểu sao tôi lại mỉm cười trước nàng, nàng cũng mỉm cười lại với tôi. Cứ như chúng tôi đang chờ thời khắc đó, giống như chúng tôi đã hẹn ước sẵn từ lâu, đây gọi là định mệnh chăng?

Sau đó, tôi và nàng thành thân sau 2 năm. Nàng từng nói nàng không ép buộc tôi quên đi Sảnh Nhi, lúc đó tôi đã nghĩ mình thật may mắn vì có được nàng, 1 người biết cảm thông cho tôi. Ngay lúc động phòng tôi đã nói với nàng:

- Sảnh Nhi giờ chỉ là hồi ức đối với ta, nàng mới là hiện tại. Ta yêu nàng, Dương Lan Hàn.

Đúng, tên của Sảnh Nhi tôi vẫn không thể quên vì nó đã là hồi ức, đã bị chôn sâu trong tim tôi. Còn nàng, Dương Lan Hàn mới là người có thể giữ chặt trái tim tôi, người mà tôi yêu hơn cả bản thân tôi.

73. Chương 73: Tâm Sự Của Lý Triển Phong!

Tên của ta là Lý Triển Phong, là chủ thượng của Hiên Phong Các- tổ chức sát thủ của thế giới, người đời phong ta là đệ nhất sát thủ, ta cảm thấy cũng tốt sẽ không bị ai xem thường. Nhưng họ lại đồn đại ta rằng lãnh khốc vô tình, không tiếp xúc với nữ nhân, đằng sau chiếc mặt nạ là 1 ác quỷ. Ta thật muốn giết chết hết những miệng lưỡi đáng sợ đó nhưng rồi ta lại nghĩ đó cũng là 1 cách hay, ta sẽ không bị làm phiền. Vì vậy, ta rất vui vẻ tiếp nhận những tin đồn không có thật đó của họ. Rồi theo thời gian, ta cũng trở thành 1 người như giang hồ đồn đại, ta không còn lộ ra cảm xúc thật của mình như thế nào, cho đến khi.... nàng xuất hiện.

Ta còn nhớ rõ ngày hôm đó là lúc ta cùng thuộc hạ đang trên đường đến Liễu Y môn xin thuốc giải khổng chế nội công mà ta bị kẻ gian hãm hại. Trên đường đi chúng ta bị người của Độc cốc tập kích, nàng xuất hiện thật sự rất hoa lệ. Một thân cải nam trang vận y phục màu hồng phấn phiêu diêu trong gió đi lướt qua ta, 1 mùi thơm xộc vào mũi ta, mùi thơm làm ta xao xuyến. Và khi nàng quay lại đối mặt với ta, ta đã biết thế nào là tình yêu sét đánh mà mẫu thân cùng phụ thân nói khi đó. Ta biết nàng là nữ và ta cũng biết là ta yêu nàng ngay từ ánh mắt đầu tiên. Lúc đó, ta đã nghĩ:quả nhiên là ta đứng khi trước đây ta từng nghĩ nếu Lăng Ngạo Quân là nữ ta chắc chắn sẽ yêu hắn, giờ đây ta lại yêu 1 nữ nhân có ngoại hình giống hắn.

Ta bỏ lại nàng nhảy lên ngựa mà đi vì ta nghĩ nếu như còn gặp lại lần thứ 2 mà ta vẫn còn cảm xúc đó với nàng ta sẽ thú nàng vào cửa, đó là suy nghĩ điên rồ nhất ta từng có. Nhưng rồi đi được 1 quãng nghe được tiếng thét của nàng ta đột nhiên phì cười mà nghĩ: để nàng đi bộ như thế, rất đáng giá.

Quả nhiên, chúng ta lại gặp nhau tại ngôi miếu. Nhìn nàng 1 thân ướt ta rất đau lòng nhưng khi nhìn thấy nàng cởi áo ngoài vắt nước ta lại nghĩ: để nàng tắm mưa như thế, rất đáng giá. Nàng chính là 1 mỹ nữ, ngũ quan rất hoàn hảo, đôi mắt to tròn màu nâu sậm đó đã hút mất linh hồn ta. Trước giờ không ai dám đánh ta, kể cả mẫu thân và phụ thân, vậy mà nàng lại dám ta còn không quên chửi ta. Ta thật bất ngờ cũng rất rung động, lòng ta đã quyết định nàng phải là của ta.

Điều ta không ngờ là nàng biết y thuật mặc dù ta đã biết trước là nàng có võ công rất cao cường, và đáng ngờ hơn là nàng lại biết Ngọc Đàm- thủ hạ của môn chủ Độc cốc. Sau đó ta mới biết thì ra Ngọc Đàm là nội

gián cùng với nàng mới là người của Liễu Y môn. Ta được nàng chữa trị, mặc dù nàng ra điều kiện nhưng ta trực tiếp bỏ ngoài tai mà nghĩ để nàng bên cạnh có thể dễ dàng ăn nàng, như vậy nàng sẽ là của ta.

Hôm sau chúng ta người người quay về Hiên Phong các, đến 1 khách điểm dừng chân thì gặp Vũ Hạo Nghi-con trai thứ của minh chủ võ lâm, ta không ưa gì hắn nên khi nàng làm hắn bề mặt ta rất biết điều mà không xen vào. Thế nhưng nữ nhân này lại lôi luôn ta vào, không sợ ta mất mặt với thiên hạ sao, dù gì ta cũng là chủ thượng của Hiên Phong Các tiếng tăm lừng lẫy, thế là từ đó ta biến nàng thành phu nhân có danh không có thực của ta, cứ như vậy từ từ nàng sẽ trở thành phu nhân thực sự. Nhưng nàng biết bao lần lại lừa ta, không thương tiếc đập ta xuống giường, gài bẫy ta, bắt ta công nàng làm xích đu làm cho đục vọng nguyên thủy của ta phải rục rịch đầy khó chịu. Haiz. . cũng khó trách, ai bảo ta yêu nàng.

Chúng ta cứ như thế cho đến ngày rằm, chất độc của ta tái phát, nàng hôn ta để ta có thể uống được thuốc giải không chế lại chất độc, khi nói ra mới biết thì ra đó là nụ hôn đầu của nàng, ta đột nhiên thấy trứng độc cũng là 1 điều tốt.

Vào ngày đại hỷ của Hiên Minh và Hiên Tước, chúng ta bị phục kích. Nàng lôi thân phận môn chủ Liễu Y môn ra giúp chúng ta mau kết thúc cuộc chiến, cũng lúc đó nàng rất xanh xao, ta lại nghĩ là nàng lừa giỡn nên phát ra từ không nên nói để rồi nhìn nàng ngất xỉu ta mới biết ta căn bản không hiểu nàng. Khi nàng tỉnh dậy ta như tìm thấy cọc gỗ nơi biển sâu mà ngoi lên, ta đã tự hứa là sẽ tin tưởng nàng.

Rồi chúng ta lại bị Tiểu Tình quấy rối, ta cứ nghĩ là nàng đang ghen nhưng không ngờ từ Tiểu Tình ta mới biết nàng có khả năng đọc được suy nghĩ của lòng người- giống ta, nàng chỉ là đang phối hợp với Tiểu Tình để cho vở kịch của nàng ta được hoàn thiện, ta tức giận nên đã xoay người ra ngoài.

Hôm sau ta quay lại tìm nàng vì đã nguôi được giận và quyết định nói cho nàng biết ta cũng có khả năng đó giống nàng nhưng ta càng giận hơn là nàng lại để lại 1 mảnh giấy bỏ rơi ta mà đi, ta của lúc đó như 1 tên ngốc chỉ mong muốn tìm lại nàng, bảo nàng quay về. Khi tìm thấy nàng là lúc nàng đang bị 1 đám người áo đen bao vây, ta không nghĩ gì hết mà lao tới chất vấn nàng, tranh cãi với nàng để rồi nàng lại ngất xỉu trong ngực ta lần nữa.

Ly và Dĩnh xuất hiện bảo cần có thuốc dẫn giúp nàng giải được độc mà bài thuốc quan trọng nhất lại có hoa tuyết liên- loài hoa ta căm hận nhất, loài hoa đã lấy đi tính mạng của phụ thân và mẫu thân ta nhưng vì nàng ta tình nguyện đi vào Độc Xà cốc hái nó. Ta bị trọng thương khi đấu với con mãng xà để hái hoa tuyết liên, ta bị hôn mê rất sâu, trong cơn hôn mê đó ta thấy được hình ảnh ta và nàng quen biết và đối xử với nhau như thế nào, ta mới biết thì ra ta cứ im lặng chiều theo nàng chứ chưa từng nói lời yêu với nàng.

Được Liễu Y môn chữa trị ta cũng hồi phục rất nhanh, trong thời gian đó nàng lại hôn mê để ép đi căn bệnh của nàng, ta quyết định nhờ em trai song sinh của nàng giúp ta.

Khi nàng tỉnh dậy ta đưa nàng đến nơi ta đã chuẩn bị vì nàng, ta không ngại quỳ xuống cầu hôn nàng mặc dù trước giờ ta chưa quỳ gối trước ai nhưng ta biết nàng là tất cả với ta, ta có thể vì nàng làm tất cả, quỳ thì có sá gì. Ta cũng vì nàng hát bài hát mà nàng yêu nhất để chứng tỏ nàng cũng là thiên thần của ta, ngày hôm đó nàng đã thực sự là của ta. Trong lúc ân ái, ta lại thốt ra câu “Ta yêu nàng, Lăng Sảnh Nhi” cái tên đó đã khắc sâu vào tâm ta, vào trái tim ta. Nàng là người duy nhất cũng là người cuối cùng trong cuộc đời Lý Triển Phong ta.

Giờ đây nàng đang nằm cạnh ta, mặc dù khuôn mặt nàng cũng đã xuất hiện vài nếp nhăn nơi khoé mắt, đã là mẹ của đứa nhỏ nhưng ta vẫn thấy nàng rất đẹp. Nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang say ngủ của nàng, ta không nhịn được hôn lên trán nàng và nói:

- Ta yêu nàng, Lăng Sảnh Nhi.

74. Chương 74: Tình Yêu Của Lý Triển Anh! (1)

- Mẫu thân, người nói sao? Con có hôn ước từ nhỏ sao?

- Phải. Cô nay đã mang theo nếp nhăn trên mặt ngồi uống trà nói.

- Sao giờ con mới biết? Người đó là ai? Lý Triển Anh nhảy dựng lên, cá tính thật giống mẹ đi.

- Là con của Tuyết ca, là tiểu Lan Anh đó, giống con tên Anh nhĩ. Cô cười nói.
 - Cái gì, nhỏ xấu xí đó sao? Con chỉ mới gặp nó 1 lần vào năm 5 tuổi thôi, bây giờ là 15 năm nữa rồi đó, ai biết nó xấu đến thế nào nữa? Lý Triển Anh thở dốc nói.
 - Con bé rất xinh đẹp, ta vừa gặp con bé vào 3 hôm trước kia. Cô không quan tâm lấy kẹo mà chồng yêu chuẩn bị à bỏ vào miệng ăn. Aiz. . . già rồi mà vẫn như con nít a.
 - Làm ơn đi, xinh đẹp của mẫu thân chỉ có mỹ nam mà thôi. Con không đồng ý.
 - Không đồng ý cũng phải đồng ý. Đây là nửa miếng ngọc giao ước. Con 1 miếng, con bé 1 miếng. Đi gặp người ta đi, 3 ngày nữa ở Vọng Nguyệt lâu đấy. Cô liếc nhìn bằng ánh mắt sắc lạnh.
 - Con không đi. Lý Triển Anh gắt lên, coi bộ con cô không sợ mẹ nó rồi.
 - Có chuyện gì thế Triển Anh? Con vừa gắp mẫu thân con sao? Lý Triển Phong cũng đã mang theo nếp nhăn trên mặt mà vẫn còn nét phiêu diêu lạnh lùng của 1 lão tử nói.
 - Phụ thân. Lý Triển Anh run sợ khép nép.
 - Chồng à, ta bảo nó lấy tiểu Lan Anh mà nó không chịu. Chúng ta đã hẹn ước với Tuyết ca rồi mà nó. . . Cô làm bộ uỷ khuất nhào vào lòng hắn.
 - Được rồi, chúng ta đã hẹn với đại ca thì phải làm theo chứ, sao lại thất hứa được. 3 ngày nữa con hãy theo ta cùng mẫu thân đến Vọng Nguyệt lâu.
- Lý Triển Anh khóc không ra nước mắt, nào có mẫu thân nào như thế chứ, già rồi chứ trẻ gì đâu mà làm nũng với phụ thân. Đáng hận.

3 ngày sau. Tại Vọng Nguyệt lâu.

- A. . Tuyết ca, Hàn tỷ. 2 người đã tới. Cô ngồi cạnh cửa sổ ngắm đường xá, nghe thấy tiếng bước chân liền quay lại vui mừng không thôi.
 - Tiểu Nhi, tỷ rất nhớ muội. Dương Lan Hàn đi vào cười nói rồi ôm cô 1 cái, thể hiện sự thân thiện. Nhớ năm đó, họ vừa thấy cũng đã thân nhau ngay tức thì.
 - Muội cũng rất nhớ tỷ a, tiểu Lan Anh đâu rồi? Con dâu tương lai của muội đâu rồi? Cô nói rồi nhìn xung quanh.
 - Con bé đang ở phía dưới, sẽ lên ngay. Triển Anh đâu rồi? Dương Lan Hàn niềm nở nói.
 - Nó cũng đang ở Cô chưa nói hết câu thì nghe tiếng ầm phía dưới.
- Lý Triển Phong và Vũ Hạo Tuyết đang ôm vai mừng gặp mặt cũng khựng lại nhíu mày, gặp trúng 2 vị phụ nhân nhiều chuyện có tiếng của họ nữa, nên họ bị kéo xuống dưới xem sự tình thế nào mặc dù là rất không muốn.
- Người là ai mà ngăn bốn đại gia? 1 tên nhìn có vẻ giàu có làm kiêu với Lý Triển Anh đang nhìn mỹ nữ.
 - Cút, trước khi ta đá người ra khỏi quán đây. Lý Triển Anh vẫn không thèm nhìn tên đó mà mỉm cười đá lông nheo với mỹ nữ. Aiz. . đây gọi là mẹ nào thì con nấy chứ nhĩ?
 - Người, cái tên khốn này. . bay đâu, đánh hắn vì đã xen vào khi ta đang nói chuyện với mỹ nhân. Tên đó lại không biết lượng sức mình mà nói.
- Thế là 1 đám binh tôm tướng cửa xông vào nhưng hắn đâu có thèm đánh, 1 cái búng tay, 2 chàng mỹ nam nữa bay ra đập bọn chúng ra khỏi quán. Xong việc 2 người này cũng rất thức thời mà lui xuống cho chủ nhân của mình của mỹ nữ.
- Đa tạ công tử cứu giúp. Vị mỹ nữ đó mỉm cười nhẹ nhàng nói.
- Cô nhìn qua Dương Lan Hàn cười nham nhở, mà cái người này cũng ghê gớm không kém, cũng cười lại càng nham nhở hơn. 2 ông chồng chỉ có thể nhìn nhau, lắc đầu bất đắc dĩ.

- Không cần khách sao. Xin hỏi quý danh của cô nương? Tại hạ là Lăng Hạo.

Gì? Lăng Hạo? Cô và hắn quay qua nhìn nhau rồi nhìn hẳn học cái người đó nổi sát khí.

- Tiểu nữ là Dương Chiêu Quân. Mỹ nữ cười khê nói.

Gì? Dương Chiêu Quân? Tới phiên Vũ Hạo Tuyết và Dương Lan Hàn nhìn nhau rồi nổi sát khí nhìn mỹ nữ đó.

- Thì ra là Dương cô nương. Tên nàng rất đẹp. Lăng Hạo cười tươi nói.

Cô ngoắc ngoắc người của mình đi đến nói cho 2 con người đó cái gì đó. C hỉ thấy khuôn mặt của Lý Triễn Anh hơn hử thể kia là hiểu cuộc gặp này hôm nay không có.

- Dạ tạ công tử quá khen. Tiểu nữ còn có việc, xin phép đi trước ạ. Dương Chiêu Quân nói rồi quay người đi ra cổng chính, đi rất nhanh và gấp gáp.

Lăng Hạo nhìn thân ảnh biến mất mà cười toe toét đi lên lầu, nơi có 4 con người đang mang sát khí chờ hắn.

- A. Phụ thân, mẫu thân, thúc thúc và bá mẫu. Lý Triễn Anh đi đến cười nói, rất tự nhiên cười nói, còn với tay lấy tách trà uống.

- Hồi nãy ở dưới đó ta nghe tiếng ồn, có chuyện gì vậy? Cô cố nặn ra nụ cười không mang sát khí hỏi hắn.

- À. Là 1 tên ghẹo con gái nhà lành thôi mà. Mẫu thân khỏi lo, con đã xử hắn rồi. Nơi này do các người mở ra mà, sao con có thể cho chúng đến phá được. Lý Triễn Anh anh dừng nói.

- À. Thế con xử lý xong có để lại danh tính cho nữ nhân đó biết sau này còn trả ơn không? Cô hỏi tiếp.

- Tất nhiên rồi, tên của nàng là Dương Chiêu Quân, tên đẹp mẹ nhỉ? Lý Triễn Anh cười nói rồi nhớ về hình dáng đó.

- Con nói tên mình cho nàng rồi nàng nói sao? Chẳng lẽ nàng không biết con là ai sao? Cô lại hỏi tiếp, cơn thịnh nộ sắp phun trào.

- Hình như không biết, thất vọng thật. Lý Triễn Anh cực ngáy thơ.

- Hải tử đáng chết, tên ngươi là gì hả? Lăng Hạo sao? Tên đó lão hàng xóm đặt cho ngươi à? Cô tức giận cú lên đầu Lý Triễn Anh 1 phát.

Hắn ôm đầu hoảng hồn, vội nói nhanh: - Ách, mẫu thân à, vì con sợ nàng biết được tên con sẽ nịnh bợ con nên con đành nói tên khác đó mà, người đừng giận.

- Hừ, sinh ngươi uống sữa, nuôi ngươi tốn cơm. Chồng à, ta buồn quá. Cô nhào vào lòng Lý Triễn Phong khóc nức nở.

- Hừ. Con không xin lỗi mẫu thân rồi đi đi, hôm nay tiểu Lan Anh không đến được, nó nhiễm phong hàn rồi nên con đi đâu thì đi đi.

- Thật. Con xin lỗi mẹ. Chào mọi người con đi. Tạm biệt. Lý Triễn Anh vui mừng nói 1 tràng rồi mất dạng.

- Nó đi rồi, không cần phải khóc nữa đâu? Hắn nói rồi quay người cô lại, đặt cô lên đùi hắn xoa xoa bập đùi cho cô.

- Haizz. . thật là đáng giận mà. Cô tức giận đâm vào ngực hắn.

- Tỷ cũng có lỗi mà, không ngờ con bé lại nói thế, về phải dạy dỗ cho 1 trận mới được. Dương Lan Hàn tức giận nói.

- Được rồi, con bé sức khỏe vốn không tốt, đừng làm ảnh hưởng tới nó. Vũ Hạo Tuyết nói để xoa dịu phụ nhân của mình.

- Haiz. . . để tự nhiên đi. Cho chúng tìm lại nhau.

4 người bất lực thở dài.

75. Chương 75: Tình Yêu Của Lý Triễn Anh! (2)

Lý Triễn Anh tung tăng đi dạo dưới phố với 2 thuộc hạ của mình.

- Thiếu gia à, đừng nói là giờ người đi tìm vị cô nương đó nhé.
- Đó là tất nhiên, Hiên Hạo người còn phải hỏi sao? Hấn cười nói.
- Nhưng biết vị cô nương đó ở đâu mà tìm chứ? Hiên Hạo đó bủ môi nói. - Về nhà chơi không sướng hơn sao? Cho đệ còn chơi với Hiên Lan Hương chứ.
- Đúng rồi, còn Hiên Huệ nữa, nàng ấy đang chờ ta đấy, thiếu gia cứ đi mãi, lỡ nàng ấy không yêu ta nữa thì khổ với phụ thân Hiên Dật rồi.
- Hiên Đoàn người chịu khó đi, khi ta tìm được nàng, ta cho các người về. Hấn vỗ vai 2 huynh đệ cũng là thuộc hạ của mình cảm thông.

2 tên thuộc hạ chỉ biết thở dài gật đầu.

Thế là tiếp tục đi về phía trước, tìm 1 người với tên là Dương Chiêu Quân.

Cứ như vậy 4 ngày lại trôi qua, hấn cứ đi tìm rồi lại tìm mà không thấy người làm hấn nổi nóng, gặp chuyện gì cũng cáu gắt. Cô thì rất nhớn nhoe cùng chồng yêu ngồi uống trà tâm sự, nhìn hài tử của mình phát điên tìm người mà không có ý định nói ra nữ nhân đó là ai.

- Thế có hơi quá không? Nó sắp điên lên rồi? Lý Triễn Phong trong 1 buổi tối nằm trên giường hỏi cô.
- Không quá đáng chút nào? Thiếp phải cho nó biết thế nào là Lãng Hạo, đó là trị nó vì tội dám nói tên không có thật ra. Cô quay qua nằm lên cánh tay hấn nói.
- Nhưng ta thấy. . . hấn chưa nói hết câu cô đã hôn vào môi hấn nói: - Cho nó chữa đi, nếu nó nói tên thật ra chẳng phải giờ nó được ở bên mỹ nhân của nó rồi sao? Là tại nó. Tên chồng đặt đẹp thế mà nó dám nói 1 cái tên xấu xí thế, trừng trị là đáng.
- Ủ. Kệ nó vậy. Chúng ta tiếp tục. Hấn mỉm cười rồi đổi tư thế, nở nụ cười gian manh rồi cúi xuống hôn cô.

Sáng hôm sau, Lý Triễn Anh lên đường 1 mình đi tìm người đẹp. Hấn đỡ dẫn đi dạo ven bờ sông. Bỗng mắt phát sáng khi nhìn thấy 1 thân ảnh quen thuộc đang ngồi bên dòng sông nhìn về phí xa xa.

Hấn phi ngựa lại gần, mỹ nữ đó nhìn qua, thấy hấn thì kinh ngạc không thôi.

- Thì ra Dương cô nương cũng có nhã hứng đến vậy? Tại hạ tìm cô nương mấy ngày nay thật đau khổ. Hấn mỉm cười nói.
- Thì ra là Lãng công tử, công tử tìm ta có chuyện gì sao? Dương Chiêu Quân hỏi.
- Cũng không có gì quan trọng, chỉ muốn tìm cô nương đi du thuyền mà thôi. Hấn rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng.
- À. Dương Chiêu Quân mỉm cười.
- Phải rồi, sao cô nương lại ở đây 1 mình thế này, nha hoàn của cô nương đâu? Hấn nghi hoặc hỏi.
- Ta trốn ra đây đấy, ta không thích có người đi cùng. Nàng cười e lệ nói.
- Vậy sao? Tại hạ cũng vậy, 1 mình tự do tự tại, muốn làm gì thì làm. Hấn mỉm cười nhìn về phía bờ sông. Nụ cười đó làm Dương Chiêu Quân sững sờ nhìn hấn xong lại mỉm cười nhìn cùng 1 hướng với hấn.
- À. Cô nương muốn đi đâu? Tại hạ giúp cô nương. Hấn quay qua hỏi.
- Ta muốn đến Hiên Phong Các. Dương Chiêu Quân cười nói.
- Để làm gì? Hấn nghi hoặc hỏi, vì sao lại là nhà hấn.

- Muốn giải quyết 1 số việc. Ta đã nghĩ giữa yêu và cảm mến là giống nhau nhưng giờ thì lại khác. Người đó có lẽ chỉ là quá khứ với ta, ta muốn tìm đến hiện tại. Lãng công tử, tiểu nữ biết có phần đường đột nhưng tiểu nữ vẫn muốn hỏi công tử có yêu tiểu nữ không? Mấy hôm trước được công tử cứu, tiểu nữ đã yêu công tử từ cái nhìn đầu tiên. Tiểu nữ đã suy nghĩ kỹ, quyết định sẽ đến Hiên Phong Các giải quyết 1 số việc rồi mới tìm đến công tử nhưng không ngờ lại gặp ở đây nên tiểu nữ muốn nói rõ với công tử. Dương Chiêu Quân nói ra lòng mình với hắn, đỏ mặt không thôi.

Hắn ú ớ không biết nói sao. Vì bất ngờ khi lần đầu tiên có 1 nữ nhân ngỏ lời với hắn hay vì sự dũng cảm của nàng. Thấy hắn im lặng, Dương Chiêu Quân mỉm cười nói:

- Không sao, tiểu nữ sẽ chờ. Vì vậy công tử có thể dẫn tiểu nữ đến Hiên Phong Các được không? Tiểu nữ muốn từ hôn. Và tên của tiểu nữ không phải là Dương Chiêu Quân, mà là Duẫn Lan Anh. Dương Chiêu Quân mỉm cười đứng dậy nói.

Hắn nghe xong thì kinh hoàng cùng với sững sờ nhìn nữ nhân trước mặt. Hắn đột nhiên cũng muốn nói rõ ra nhưng không hiểu sao lời nói đến miệng lại bị nuốt vào. Hắn đành im lặng đỡ nàng lên ngựa rồi phi về phía Hiên Phong Các.

Tại Hiên Phong Các.

Cô và hắn đang ngồi ở ghế thượng nhìn đôi nam nữ phía dưới, nhìn qua Duẫn Lan Anh đang quỳ xuống cáo lỗi, nhìn qua Lý Triển Anh đang mặt đen thui khó xử, 2 vợ chồng nhìn nhau, đã đến lúc nên nói rõ ràng.

- Tiểu Lan Anh, con nói con đến đây là muốn từ hôn? Tại sao? Lý Triển Phong hỏi.

- Bẩm bá phụ, con đã yêu người khác, nên không thể lấy người mà con không yêu được, mong bá phụ và bá mẫu thứ lỗi cho con, đây là miếng ngọc định ước, con xin hoàn vật về trí cũ. Duẫn Lan Anh cúi đầu nói rồi chìa ra nửa miếng ngọc định ước.

Lý Triển Anh nhìn thấy miếng ngọc thì kinh hoàng lẫn nữa, từ trong cổ lấy ra 1 nửa miếng ngọc như vậy nữa mà lòng thì lại không biết nói sao.

Cô nhìn thấy thế đành hỏi: - Con đã yêu người khác? Là ai vậy? Con cứ nói thử xem, bá mẫu muốn biết đó là kẻ nào lại có thể hơn Triển Anh.

Duẫn Lan Anh ngẩng đầu nói: - Chàng có nụ cười rất đẹp, mỗi lần chàng mỉm cười là bao muộn phiền của con lại tan biến.

Lý Triển Anh nghe xong lại ngây người, tay bất giác nắm chặt nửa miếng ngọc đó.

- Vậy. . . có phải là người đã đưa con đến đây?

- Vâng, là chàng ạ.

- Được rồi, vậy giờ người con yêu là Lăng Hạo hay Lý Triển Anh? Cô lại hỏi.

- Đủ rồi. Lý Triển Anh tức giận vung tay đập bàn, làm cái bàn nát vụn ra.

Duẫn Lan Anh kinh ngạc nhìn hắn. Hắn không nói gì đi đến kéo Duẫn Lan Anh đứng dậy rồi nắm chặt 2 vai nàng nói:

- Tiểu Lan Anh, đừng quan tâm đến bọn họ. Hãy nghe ta nói, thật ra ta chính là Lý Triển Anh, là Anh ca của muội, khi mà lúc 3 tuổi muội luôn chạy theo ta gọi ta là Anh ca.

Duẫn Lan Anh đang vùng vẫy nghe vậy liền buông lỏng 2 tay nhìn hắn. Bị cái nhìn đó hắn lại không biết nói sao, lời nói lại bị nuốt vào.

1 lúc lâu, Duẫn Lan Anh mới nói: - Buông.

- Gì cơ? Hắn nghi hoặc hỏi lại.

- Buông tay, đừng chạm bàn tay này vào người của ta. Người không xứng. Duẫn Lan Anh nói rồi vung tay chạy ra ngoài.

Hắn đứng sững như cục đất không biết nện đuổi theo hay không thì Lý Triễn Phong nói: - Yêu thì đuổi theo, không yêu thì quay vào. Nếu không mất đi 1 người tốt thì biết tìm lại đến bao giờ. Con đã yêu nó từ khi nó gọi con là “Anh ca” mà, sao cứ phải dối lòng.

Hắn nghe vậy liền đuổi theo Duẫn Lan Anh. Cô nhìn chồng mình hỏi: - Thì ra chồng cũng triết lý tới vậy. Có phải hay rú nó uống rượu không? Nên mới hiểu nó thế.

- Không phải, ta chỉ sợ nó làm mất đi 1 nương tử tốt thôi, giống như nàng năm đó để lại 4 chữ làm ta chạy đi tìm muốn đứt hơi. Hắn mỉm cười vuốt tóc cô.

- Hi. Cũng may chúng ta không mất nhau. Cô mỉm cười hạnh phúc.

Lý Triễn Anh phi ngựa chạy đi tìm Duẫn Lan Anh cả ngày trời mà không thấy đâu, hắn nhìn thấy 1 ngôi miếu từ xa, nên chạy lại xem thử.

Ai ngờ hắn vừa tới thì thấy 1 đám nam nhân hôm trước ở Vọng Nguyệt lâu đang uy hiếp tiểu Lan Anh của hắn.

- Mỹ nhân, tìm nàng thật khó đó nha. Tên phú hào hôm trước vuốt cái má của nàng khi nàng đang cật lực tránh né.

- Ấy. . . đừng sợ, 1 chút thôi sẽ xong hết thôi mà. Tên phú hào đó bắt đầu cầm đến áo của nàng.

- Bỏ tay của người ra nếu không ta sẽ chặt đứt nó.

Cả đám cùng nhìn ra thì thấy Lý Triễn Anh đang nổi sát khí, ánh mắt lạnh lẽo đến cực đỉnh. Đám tùy tùng hơi run sợ, nhưng tên phú hào lại không sợ chết mà nói: - Đi ra đánh chết hắn cho ta, không cho ngăn cản ta cùng mỹ nhân hưởng thụ, hôm nay hắn không đi cùng tùy tùng đâu.

Thế là tôm cua đó xông vào. Nhưng còn cách hắn tới 3 mét mà không hiểu sao lại ngã vật ra đất mà chết đi, không kịp thở giây cuối cùng.

Tên phú hào và Duẫn Lan Anh kinh ngạc.

- Người. . . người rốt cuộc là ai? Ta chính là con trai của đại thần trong triều đó. Tên phú hào bắt đầu nhìn nhận lại vấn đề.

- Đại thiếu gia của Hiên Phong Các, cháu của Đường kim hoàng thượng, Lý Triễn Anh. Người dám giở trò với con dâu tương lai của công chúa đương triều thì cả nhà người đều phải tru di cửu tộc. Lý Triễn Anh nổi đầy sát khí nói rồi 1 ngọn gió lửa vào, lá trúc bay như 1 cây kim đâm thẳng vào tim tên phú hào đó, làm cho hắn có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Lý Triễn Anh còn rút kiếm ngang hông ra chém đứt đi cánh tay của tên phú hào, cánh tay đó vừa chạm vào nàng.

- Đủ rồi, hắn chết rồi. Duẫn Lan Anh chạy tới ngăn hắn lại.

Lúc này Lý Triễn Anh mới hoàng hồn nhìn lại Duẫn Lan Anh lo lắng hỏi: - Nàng không sao chứ? Hắn có làm nàng bị thương không?

- Không sao. Duẫn Lan Anh lắc đầu mà nước mắt lại rơi.

Lý Triễn Anh ôm nàng vào lòng nói: - Đừng sợ, không sao nữa rồi.

Duẫn Lan Anh oà khóc trong lòng hắn, cũng quên mất hận hắn từ lúc này.

Sau đó, 2 người cưỡi ngựa về Hiên Phong Các. Họ cứ đi từ từ về. Trên đường về, Lý Triễn Anh cúi đầu hôn lên tóc nàng nói.

- Xin lỗi vì đã giấu nàng, khi nàng nói nàng là Duẫn Lan Anh ta mới biết nàng tiểu Lan Anh khi đó, ta đã thật sự không nhận ra. Khi đó ta muốn nói ta là Lý Triễn Anh nhưng không hiểu sao ta lại chẳng thể nào mở miệng được.

- Được rồi, không cần nói nữa. Chuyện đã qua rồi. Duẫn Lan Anh tựa vào ngực hắn nói.
- Vậy nàng vẫn là tiểu Lan Anh của ta nhé.
- Không biết.
- Sao vậy?
- Vì chàng quá lãng nhăng. Thiên hạ đồn khắp nơi.
- Ta chưa có ăn ngủ với họ mà. Nụ hôn đầu của ta vẫn còn mà.
- Mất rồi.
- Không thể nào?
- Thật, từ khi chàng 5 tuổi, ta 3 tuổi kia.
- Là nàng đỡ trò. Hắn kinh ngạc nhìn người trong lòng bao nhiêu năm của hắn.

Duẫn Lan Anh chỉ mỉm cười rồi nói: - Cho chàng 1 cơ hội vậy, nếu chàng lãng nhăng với nữ nhân khác, ta sẽ tìm Lăng Hạo.

- Được. Hắn mỉm cười hôn trộm vào môi nàng rồi thúc ngựa về phía trước.

Và từ đó về sau, họ sống hạnh phúc với nhau. Thiên hạ có lời đồn: Từ khi đại thiếu gia của Hiên Phong Các thành thân thì biết bao nữ nhân khóc lóc, hắn không còn đi tới kỹ viện chơi bời nữa, suốt ngày cùng nương tử của mình đi dạo khắp nơi. Và cả gia đại thần đều bị tru di tam tộc vì đại thiếu gia nhà họ dám lãng mạ con dâu của công chúa đương triều, người mà đương kim hoàng thượng kính trọng nhất.

Ai ai cũng có 1 kết cục hạnh phúc, duy chỉ có Thái tử, không hiểu sao khi vừa lên ngôi không bao lâu lại bị bệnh mà chết đi, nhị hoàng tử đành thừa kế ngai vàng theo lời của tiên vương.

Có lẽ câu chuyện về thái tử Lăng Nhật Duy và Lãnh Băng Tâm sẽ là ở 1 thời đại khác, 1 không gian khác.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-khong-ta-ket-duyen-cung-to-tien>